SHEILA HOLLAND

Devotamentul unei • /»• • infirmiere

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

Capitolul 1

înainte chiar de a deschide ochii, Lauren ştiu că ceva nu era în ordine.

Dormea, instalată comod în scaunul său, când avionul fusese agitat de mai multe scuturături. O schimbare în zgomotul motorului reuşise s-o trezească.

Cu toate simţurile în alertă, îi aruncă o privire celui mai apropiat pasager, pândindu-i reacţia. Era aţipit, cu capul înclinat spre hublou.

Trăsăturile frumoase şi regulate, se conturau pe fondul de nori pufoşi. Lauren îl studie cu interes. Bărbatul era neobişnuit de înalt pentru un spaniol - mai mult de un metru optzeci - şi picioarele îi erau îndoite

într-o poziţie incomodă. Cu toate acestea dormea buştean, cu haina aruncată neglijent pe scaunul vecin şi mânecile cămăşii suflecate până la cot: însăşi imaginea relaxării.

Tânăra femeie îl remarcase deja, când se îmbarcase în ultimul minut. O clipă avu impresia că-l mai întâlnise în Anglia. Poate chipul, sau alura atletică.... Apoi el adresase câteva cuvinte în spaniolă stewardului si înţelese că se înşelase.

Fără să-şi slăbească vecinul din ochi, Lauren se întrebă ce profesie putea practica. Munca sa, oricare ar fi fost, era probabil epuizantă, judecând după paloarea trăsăturilor, care contrasta impresionant cu părul negru ca smoala.

Acum, avionul zbura normal şi Lauren închise ochii oftând. Entuziasmul înlocuia treptat teama pe care tocmai o simţise. Curând va fi la destinaţie, cu câteva zile înaintea datei prevăzute.... Această schimbare de program o obligase să facă escală la Madrid, unde luase un avion al liniilor interioare, cu destinaţia Alicante. Micile dimensiuni ale maşinăriei o îngrijorase mai întâi, apoi se relaxase gândindu-se la primirea pe care cu siguranţă i-o vor rezerva Thomas şi Gemma. Plecaseră cu zece zile mai înainte şi deja îi lipseau teribil.

Lauren vru să verifice ora şi căută instinctiv ceasul pe care-l purta în buzunarul halatului, când era de serviciu. Zâmbi de neatenţia sa şi aruncă o privire la încheietura mâinii. Oare ţinuse cont de decalajul orar şi în consecinţă, modificase ora la Madrid? Nu-şi mai amintea. Dar în acest caz, era deja ora şase, sau doar

ora cinci?

Brusc, o deflagraţie violentă zgâlţâi aparatul şi înainte ca tânăra femeie să aibă timp să înţeleagă ce se întâmpla, răsună o a doua explozie.

De o parte şi de alta a aleii centrale izbucniră strigăte şi toate luminile, cu excepţia celor indicând ieşirile de salvare, se stinseră. Lauren nu vorbea bine spaniola, dar îi era uşor să ghicească teama din vocea celorlalţi pasageri.

Un membru al personalului navigant trecu grăbit pe lângă ea, în direcţia cabinei pilotului.

- Domnişoară! strigă Lauren cu o voce neliniştită. Ce se întâmplă?

Stewardesa nici nu se întoarse şi dispăru în faţa aparatului, fără să-i răspundă.

- Este cineva care ştie ce se întâmplă? repetă tânăra femeie în gura mare.

Subit, se gândi că poate era singura persoană la bord care vorbea engleza. Cele câteva cuvinte în spaniolă pe care le cunoştea nu-i vor da mare ajutor în acest caz.....

Ridică vocea într-o ultimă tentativă:

- Vă rog....

- Sst...

O mână mare şi caldă o acoperi pe a sa. Se întoarse, gata să protesteze împotriva acestei familiarităţi, dar

cuvintele nu-i ieşiră de pe buze; se află ca hipnotizată de o pereche de ochi de culoare închisă aţintiţi asupra ei.

-Ascultaţi, murmură bărbatul pe care-l observase câteva clipe mai înainte.

Făcu un gest semnificativ în direcţia difuzoarelor de comunicare.

Se auziră nişte hârâituri şi curând o voce domină vacarmul. Timp de aproape un minut, Lauren rămase nemişcată, ca pietrificată.

La sfârşitul mesajului, confuzia crescu şi mai mult în interior. Stewardesa apăru din nou, arborând un zâmbet liniştitor; dar licărirea de panică ce-i strălucea în ochi, nu-i scăpă Laurenei.

Aceasta din urmă aruncă o privire rugătoare vecinului său, a cărui mână era încă pusă peste a sa.

- Avionul a fost lovit de trăsnet, îi explică el, cu un aer grav. Pilotul crede că unele circuite electrice au fost deteriorate şi vrea să ne pregătim pentru o eventuală aterizare de urgenţă.

- Credeam că nu este aeroport înainte de Alicante, remarcă Lauren cu o voce gâtuită.

- într-adevăr, nu este, răspunse bărbatul cu o umbră de zâmbet. Dar mai sunt douăzeci de minute de zbor până la Alicante şi poate nu vom rezista tot acest timp în aer.....

- Dumnezeule! Ne vom zdrobi....

Chipurile fiinţelor dragi trecură prin faţa ochilor tinerei femei. Scoase un strigăt uşor când avionul începu un viraj strâns la dreapta.

- Veniţi aici, îi ordonă însoţitorul său, trăgând-o de mână.

- Dar.... ce.... ce faceţi?

Totuşi, nu se lăsă rugată pentru a traversa aleea şi a se aşeza pe scaunul liber pe care i-l indică alături.

Bărbatul ridică braţul spre spaţiul de bagaje şi scoase o pernă pe care i-o întinse.

- Repede! exclamă el aplecându-se pe genunchii tinerei femei, în timp ce mâna pipăia scaunul, aproape de coapsele sale.

- Eu.... vă.... bâigui Lauren, incapabilă să-şi găsească vorbele.

Bărbatul se îndreptă, ţinând catarama centurii de siguranţă şi
o încheie. Apoi se reaşeză.

- Ne va anunţa pilotul când va trebui să ne aşezăm în poziţie de siguranţă.

Un hârâit îl întrerupse şi din nou se făcu auzită o voce gravă. Lauren îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul. Nu înţelegea prea bine natura mesajului.

- Este momentul, murmură vecinul său. Inconjuraţi-vă genunchii cu braţele şi afundaţi-vă capul în pernă.

Tânăra femeie îşi aţinti privirea asupra lui, refuzând să înţeleagă ce implicau aceste cuvinte. Totul se desfăşurase atât de repede... Si totuşi, senzaţia de fericire pe care o simţise cu câteva minute mai înainte la ideea de a-şi revedea familia îi părea acum îndepărtată, ca pierdută în pâcla unui vis.

O voce tăioasă o scoase din gânduri:

- Faceţi ce vă spun!

- Vom muri, nu-i aşa? se lamentă Lauren, adresându-se tovarăşului de nenorocire, luându-i convulsiv mâna. Nu vreau.... Este prea nedrept...

Un suspin o împiedică să continue.

- Vă rog, lăsaţi capul în jos.

Bărbatul vorbea acum cu blândeţe, ca şi când i se adresa unui copil rănit. Lauren totuşi nu se mişcă.

Bărbatul încercă să-şi retragă mâna, dar tânăra femeie se agăţă de ea.

- Nu, vă rog, nu mă lăsaţi....

Vocea îi tremura, în timp ce fiori de gheaţă îi treceau de-a lungul trupului.

- De acord, vă susţin. Aşa, va fi în ordine.

Interfonul hârâi şi un alt mesaj sacadat răsună din cabină. Bărbatul îndepărtă cu o mână liniştitoare o şuviţă de păr care-i căzuse Laurenei pe ochi, iar degetele îi mângâiară blând buclele lungi, blonde. O apăsă uşor spre înainte.

- Lăsaţi capul în jos, îi spuse din nou cu o voce liniştită, în timp ce-i dădu exemplu.

Lauren se supuse, fără să-l scape însă din ochi pe vecinul său. în aceeaşi clipă, o rază de soare sparse norii şi se aşeză direct pe faţa bărbatului făcând să danseze o licărire aurie în privirea sa inexpresivă. Nişte ochi atât de familiari....

Un şoc violent zgâlţâi aparatul şi scrâşnetul strident de metal tăiat umplu interiorul. Fu o clipă de pauză, poate mai puţin, apoi o nouă izbitură care provocă o ploaie de valize şi de genţi de tot felul pe aleea centrală. Lauren crezu că-i sosise ceasul; dar avionul se opri în sfârşit după o lungă manevră laterală. Urmă o linişte mormântală. Vecinul Laurenei fu primul care reacţionă.

- în picioare! exclamă, îndreptându-se. Toată lumea afară, repede!

Tânăra femeie clipi din ochi şi privi în jur cu un aer rătăcit, în timp ce însoţitorul său repetă mesajul în spaniolă.

Podeaua era acoperită cu bagaje. In spatele aparatului, o femeie matură începu să scoată nişte strigăte isterice. Pasagerii începuseră să se ridice şi o intensă agitaţie urmă brusc liniştii de după aterizare.

Vocea bărbatului o aduse pe Lauren la realitate.

- Dirijaţi toată lumea spre ieşirea din spate. Eu mă

voi ocupa de deschiderea uşii, pentru a-i face să coboare.

Aceste câteva cuvinte produseră un declic în mintea tinerei femei. Trecându-şi poşeta peste piept, începu imediat să ajute stewardesa să îndemne valul de pasageri.

- Mai repede, îi strigă în engleză necunoscutul, care se afla acum în celălalt capăt al aparatului. Avionul poate exploda dintr-un minut în altul.

Lauren fu cuprinsă din nou de panică şi uşurarea de a fi încă în viaţă dispăru pe loc.

- Rapidamente! Fuera de aqui! Venga! spuse ea într-o spaniolă precară, ajutând o pasageră să se ridice.

Aceasta din urmă o împinse ţâfnoasă şi începu să-şi adune unul câte unul lucrurile împrăştiate. Lauren o prinse fără menajamente de braţ şi o trase în spate, indiferentă la privirea ucigaşă pe care o primi în loc de mulţumire. Dacă nu se putea exprima prin cuvinte, poate va avea mai mult succes prin mimă? Hotărî că merita să încerce.

-Avionul, strigă ea cu un gest larg. Poate să explodeze! Fuera de aqui! Işi însoţi cuvintele cu un zgomot sugestiv - şi vizibil convingător - deoarece o frică de nedescris se zugrăvi imediat pe faţa recalcitrantei, care sări îndată spre ieşire. Un peisaj de platou stâncos şi dezolant se contura prin deschiderea

carlingii. Lângă uşă, bărbatul continua să ordoneze cu o mână de fier valul de călători înspăimântaţi.

Doar câteva persoane, după toate aparenţele încremenite, nu se mişcaseră încă din scaunele lor. Lauren se îndreptă spre prima dintre ele, încercând să-şi stăpânească puternica dorinţă de a fugi. Era vorba de un bărbat bătrân, ţeapăn, într-un costum gri.

- Señor. .

Lauren se aplecă, prinse încheietura mâinii bărbatului şi-şi privi ceasul în timp ce-i lua pulsul.

- Soy enfermera, îi explică zâmbind. Sunt infirmieră.

Pasagerul scoase un sunet ciudat şi întoarse spre ea faţa
palidă ca de mort. Picături mari de transpiraţie îi curgeau pe frunte. Tânăra femeie privi scurt spre ieşire: tovarăşul său de călătorie era încă acolo.

O privea încruntat.

îşi îndreptă din nou atenţia asupra pacientului său. în minte îi veni o idee. îi scotoci cu febrilitate buzunarele. După câteva secunde care i se părură o veşnicie, degetele sale dădură în sfârşit peste ce căuta: o cutie mică cu pilule.

- Señor! spuse, ridicând flaconul în dreptul ochilor bătrânului.

- Si. Dos, gâfâi acesta, ridicând slab două degete.

Lauren îi puse imediat pilulele sub limbă.

- Aşteptaţi un minut, îi spuse bătându-l uşor pe umăr.

Se îndreptă fără grabă, cu preţul unui imens efort asupra ei însăşi şi se îndreptă spre un adolescent cu faţa însângerată. Fusese aşezat lângă punctul de impact şi fruntea sa prezenta o tăietură lungă.

- Vorbeşti englezeşte? îl întrebă Lauren, aşezându-se lângă el.

- Vorbesc puţin. răspunse adolescentul, şovăind.

- Bine. Te poţi ridica?

Il ajută să se îndrepte şi, vârându-şi mâna în poşetă, scoase o batistă împăturită.

O aplică peste rană şi-i făcu semn tânărului să menţină acest pansament improvizat pe loc. Apoi îi arătă ieşirea cu un gest şi se aplecă peste ultimul pasager, o femeie care-şi ţinea braţul gemând, cu ochii închişi. Lauren era conştientă că timpul o presa, dar îi era imposibil să se gândească la altceva decât să-şi facă datoria de infirmieră. Profesionalismul său, dacă nu-i alungase teama, i-o ascunsese.

- Vorbiţi englezeşte? o întrebă pe următoarea pacientă.

- Me duele, murmură rănita cu o voce slabă. Esta roto.

Lauren căută disperată în memorie pentru a încerca să

traducă acele câteva cuvinte - în zadar. Un zgomot de voci îi atrase atunci atenţia; îl văzu pe pilot ieşind din cabină. O parte a feţei sale era acoperită de sânge şi-şi ţinea şi el braţul cu o strâmbătură de durere.

Lauren începu să cerceteze conţinutul poşetei sale.

- Nu este momentul să vă pieptănaţi sau să vă pudraţi nasul, exclamă o voce sarcastică în spatele său.

- în acest caz, voi aştepta, răspunse Lauren tăios, recunoscându-l pe tovarăşul de călătorie.

Se întrebă ce putuse face pentru a merita să-i vorbească atât de dispreţuitor. Totuşi, nu era momentul întrebărilor de prisos. Un zâmbet îi apăru pe faţă: tocmai găsise ce căuta. îşi scoase fularul de mătase şi începu să facă o eşarfă pentru braţul femeii rănite.

- Cum se simte pasagerul din spate? întrebă în acea clipă necunoscutul cu o voce morocănoasă, dar subit mai puţin caustică.

Dar nu se scuză pentru acuzaţia nefondată.

- Este o anghină pectorală, răspunse scurt Lauren. Este mai bine să rămână aşezat încă puţin. Dacă avem timp.... adăugă cu inima palpitând.

- Comandantul afirmă că toate circuitele sunt tăiate. Si nu se simte miros de kerosen. Cu toate acestea, este mai bine să nu ne asumăm niciun risc.

Lauren încuviinţă şi-i ajută pe ultimii doi călători să coboare din aparat. Ieşi şi ea, urmată de misteriosul

tovarăş de călătorie. în acea clipă, la lumina zilei care scădea, realiză cât de palid era. Hotărârea tăcută pe care o afişa te făcea totuşi să-ţi schimbi părerea de a-i pune întrebări.

Privind în jurul ei, tânăra femeie se miră de frumuseţea sălbatică şi austeră a pistei improvizate. Era vorba de o imensă masă stâncoasă şi pustie, apărută din vegetaţia deasă care tapisa, în jos, adâncul unei văi. Avionul împrăştiase bucăţi de metal dea lungul cursei sale şi acum se afla nu departe de marginea platoului, culcat pe o parte, ca o pasăre rănită.

Nori groşi şi negri se adunaseră deasupra apei. Din când în când se auzea un tunet ameninţător. Totuşi, furtuna părea încă destul de departe.

- Sper că nu va ploua atâta timp cât suntem afară, declară Lauren, alăturându-se celorlalţi pasageri.

Bărbatul bătrân, care suferea de anghină pectorală, se rezemase cu spatele de o stâncă. Obrajii îi erau mai puţin palizi acum şi părea să respire mai uşor. Tânăra femeie îngenunche lângă el şi-i făcu semn posomorâtului necunoscut să se apropie pentru a-i traduce recomandările.

- Spuneţi-i să rămână aşezat şi să-şi mişte picioarele pentru a ajuta comprimatele să-şi facă efectul.

Bărbatul se supuse şi vorbi îndelung cu bolnavul, într-o spaniolă perfectă.

-A înţeles? întrebă Lauren, când termină.

- Cred că da. I-am explicat că trinitratul de glicerină dilată vasele sanguine, cu scopul de a reduce efortul inimii, răspunse interlocutorul său pe un ton indiferent.

Lauren făcu ochii mari, stupefiată de toate aceste detalii medicale. Si brusc, îşi aminti. Realmente îl cunoscuse pe acest bărbat în trecut....

- Doctor Lawrence! exclamă ea.

- In slujba dumitale, infirmieră, răspunse respectivul cu o mică reverenţă.

- Dar ce faci aici? De-abia ai ieşit din spital! N-ar trebui să faci astfel de lucruri. Trebuie să te odihneşti!

- Asta îmi era intenţia, îi răspunse bărbatul cu o strâmbătură comică. Imaginează-ţi că va trebui să fac pe cercetaşul.

- Nu este vorba să "faci pe cercetaşul", după cum spui, doctore. Nu cu răniţi şi oameni în stare de şoc.

- Tomas.

- Ce spui?

- Tomas. Acesta este numele meu. Date fiind împrejurările, mi se pare oarecum ridicol să ne ţinem cu minuţiozitate de obişnuinţa profesiunii. Ce crezi....?

O privi, ridicând întrebător o sprânceană.

- Lauren. Lauren Carter.

O ciudată senzaţie de dezamăgire o cuprinse când rosti aceste cuvinte. Nu-i reţinuse numele... Dar, în

definitiv, ce importanţă avea? Nu era timp pentru regrete.

Deocamdată, răniţii îi reclamau toată atenţia şi pe deasupra trebuia să găsească un mijloc de a-l convinge chiar pe medic să se odihnească.

- Bine, Lauren Carter, exclamă el chiar în acea clipă. Haide, să vedem ce putem face pentru aceste biete suflete.

îi făcu semn stewardesei să-i aducă trusa de prim-ajutor.

- Bineînţeles, bombăni medicul deschizând-o, vom avea noroc dacă vom găsi înăuntru altceva decât pansamente.

- Poate că te va ajuta asta, spuse Lauren, răsturnându-şi geanta.

- Ei poftim! exclamă Tomas Lawrence văzându-i conţinutul. Fie eşti teribil de pesimistă, fie extrem de prevăzătoare când pleci în vacanţă. Comprese, betadină, ace, mai multe tipuri de fire... Ia te uită, există chiar şi mănuşi chirurgicale! Eşti sigură că eşti în concediu?

- Aduceam toate astea părinţilor mei, explică tânăra femeie cu un zâmbet jenat. O fac de fiecare dată. Nu eşti niciodată destul de bine echipat în caz de accidente casnice. Si apoi, există o mulţime de probleme mici pe care le poţi rezolva singur, cu materialul adecvat.

- Ce altceva mai ai în pălăria ta de magician?

- Oh, doar puţin machiaj. Stii, genul de lucruri de care o femeie nu se poate lipsi...

- De acord, spuse medicul, zâmbind. Cred că meritam această înţepătură. Acum, că suntem chit, la treabă!

Timp de aproape o oră, curăţară şi pansară plăgile cele mai diferite, profitând de ultimele licăriri ale zilei. Terminară cu comandantul de bord. Rana sa, deşi impresionantă, nu era gravă şi nu necesita decât câteva puncte de sutură.

Lauren se surprinse observându-l pe doctorul Lawrence pe furiş. Tremurul mâinilor i se accentuase, ca şi paloarea. Tânăra femeie continua să-l supravegheze îngrijorată, în timp ce se străduia să liniştească pasagerii, din care mulţi erau în stare de şoc. Le împărţi bomboanele pe care le avea în geantă, pentru a evita să facă hipoglicemie. Era tot ce putea face atâta timp cât avionul nu va redeveni un adăpost sigur.

Când văzu că medicul terminase cu pilotul, veni să se aşeze pe jos, lângă el.

- Vorbeşti foarte bine spaniola, remarcă Lauren. Este mult timp de când vii în această ţară?

- Am fost aici chiar înainte de a mă naşte, răspunse bărbatul, întinzându-se cu braţele încrucişate. Mama este spaniolă.

- Oh, înţeleg... Credeam că ai venit aici în vacanţă, pentru a uita. îşi muşcă buza: era puţin probabil ca el să-şi dorească să menţioneze prima lor întâlnire. îşi ascunse jena, prefacându-se că pune puţină ordine în poşetă.

- Si tu? o întrebă medicul după o clipă. Ce te aduce în această ţară?

- Mă alătur, sau mai degrabă mă alăturam familiei mele pentru câteva zile. Părinţii mei au o vilă aproape de Altea, la câţiva kilometri în interiorul regiunii.

îşi lăsă mintea să rătăcească, pentru a-şi aminti când menţionase pentru prima dată această casă. îi vorbise despre ea lui Jeffrey în seara balului de Crăciun de la spital. El fusese foarte atent...

- închiriată pentru vară?

- Ce spui? întrebă ea tresărind.

- Vila aceea, părinţii au închiriat-o pentru vară?

- Nu, sunt câţiva ani de când locuiesc acolo.

- Lucrează în Spania?

- Nu. Tata s-a pensionat după o alertă cardiacă, răspunse trist Lauren. Cum nu suportă să fie obligat să stea închis toată iarna, a cumpărat această casă. Poate ieşi puţin în fiecare zi, deoarece în această regiune nu este aproape niciodată frig.

- Mă faci să mă gândesc la o angajată a Oficiului de turism spaniol, remarcă medicul zâmbind, ridicându-se

pe coate.

- Si nu ţi-am vorbit încă de toate celelalte avantaje ale ţării! exclamă tânăra femeie zâmbindu-i la rândul său.

Vocea comandantului puse capăt conversaţiei lor. Tomas ridică mâna pentru a arăta că ascultă, apoi îi traduse Laurenei.

- Spune că ne putem întoarce în interiorul avionului. Căutările vor începe probabil mâine în zori. Nu ştie dacă mesajele sale de avertizare au fost recepţionate.

Lauren folosi următoarea jumătate de oră pentru instalarea tuturor pasagerilor cât mai confortabil posibil, începând cu răniţii. Stewardesa servi o băutură caldă fiecăruia şi împărţi pături. Numai hrana lipsea: zborul nu era de cursă lungă şi proviziile îmbarcate erau mai degrabă sărace.

In cele din urmă, tânăra infirmieră ajunse pe scaunul său. Il observă cu coada ochiului pe doctorul Lawrence. Străbătea aleea centrală, adresând câteva cuvinte amabile răniţilor şi oprindu-se pentru a vorbi o clipă cu pasagerii încă în stare de şoc. Manierele sale calme şi echilibrate păreau să facă minuni asupra nervilor greu încercaţi ai călătorilor.

Totuşi, nu întârzie să ajungă la locul său şi Lauren observă încă o dată, în trecere, trăsăturile sale trase. Evident, n-ar admite vreodată că era epuizat şi ar

prefera mai degrabă să pice de oboseală, decât să se odihnească.... Dar acum toţi pasagerii erau instalaţi, iar medicul nu avea nimic altceva de făcut decât să se culce.

Lauren oftă şi-şi trase vesta până sub bărbie. Se strâmbă simţind mângâierea aerului rece de seară pe picioare.

- Păcătoasă ţară, mormăi ea. Ziua se moare de cald şi noaptea îţi îngheaţă picioarele.

îşi frecă mâinile energic, într-o tentativă zadarnică de a se încălzi.

Fu străbătută de un fior.

- Te vei simţi mai bine aici.

Lauren se ridică pe jumătate, recunoscând vocea profundă a medicului.

- Este o regulă elementară de supravieţuire, reluă el.

- Care? şopti Lauren îndreptându-se.

- împărţirea căldurii animale.

Tânăra femeie tresări când braţele lui Tomas, apărute de nicăieri, i se aşezară pe umeri şi o cuprinseră blând. Mai întâi uluită, Lauren sfârşi prin a se obişnui cu situaţia; zâmbi în întuneric şi se cuibări lângă însoţitorul său, după ce simulă de minune un al doilea frison.

- Ar trebui să te încălzeşti imediat, îi murmură medicul lângă ceafă.

- Mmm, încuviinţă tânăra femeie, care-şi simţea deja obrajii luând foc.

Se întoarse pe o parte şi-şi puse braţul pe pieptul larg al medicului, ca pentru a căuta mai multă căldură.

O linişte impresionantă domnea acum în interiorul avionului, întreruptă doar de zgomotul vântului în jurul carlingii. Fără îndoială, cea mai mare parte a pasagerilor dormeau. Lauren se întrebă dacă vecinul său aţipise şi el, când îi simţi buzele lângă urechea sa.

-Asta îmi aminteşte în mod ciudat prima noastră întâlnire, îi şopti.

- Este la fel de întuneric ca în acea noapte, încuviinţă tânăra infirmieră. Cu diferenţa că nu m-ai fi lăsat niciodată să vin atât de aproape

Capitolul 2

In acea seară, tânăra femeie ajunsese cu întârziere la serviciu, aşteptându-se la o gardă fără probleme.

- Este un internat nou în camera din colţ, o anunţase dintr-o dată Sally Thompson, întinzându-i registrul. O leucemie.

- Vine pentru chimioterapie?

- Nu, de fapt a fost transferat din alt spital. A suportat deja un tratament, dar riscurile unei recidive sunt mari. Aşteaptă un transplant de măduvă a spinării.

- Si cum se simte, deocamdată?

Lauren nu se putu împiedica să simtă o strângere de inimă gândindu-se la acel bolnav, a cărui singură speranţă era să găsească un donator compatibil.

- Rău. Este unul din acei pacienţi care refuză să te ocupi de ei. Pentru a înţelege totul, el însuşi este medic - aşa că-ţi imaginezi.... Are o părere despre orice!

Sally oftă privindu-şi ceasul şi un zâmbet îi lumină faţa.

- Mă voi gândi la tine când voi fi până la gât într-o baie cu spumă, reluă, aruncându-i o privire colegei sale. Pe mâine!

După plecarea lui Sally, Lauren privi în jur cu un aer mulţumit. Aici era pe domeniul său. Din sala de aşteptare se auzea sunetul înăbuşit al unui televizor. Printr-o uşă întredeschisă, putea vedea doi din internaţi

jucând cărţi, vorbind în şoaptă între două distribuiri ale cărţilor, pentru a nu deranja persoanele aflate în pat.

Tânăra femeie îşi începuse rondul, hotărând să termine cu camera din spate.

- Ei bine, Peg, murmură ea apropiindu-se încet de cea mai veche pacientă. Cum te simţi în seara asta?

- Nu foarte bine, mărturisi respectiva, cu o voce slabă. Am luat medicamentul care azi mi-a făcut rău.

- Si mai simţi că-ţi vine să vomiţi?

- Nu.... Mă simt foarte epuizată.

- Cel puţin ştii că în viitoarele doze nu vei avea acest produs, remarcă tânăra infirmieră cu un zâmbet încurajator.

-Asta-mi va lăsa timp să-mi revin complet până data viitoare.

Râseră amândouă şi Lauren se miră de neclintita bună
dispoziţie a pacientei. Peggy Hanson era doar cu cinci ani mai mare, dar boala o făcea să pară mai în vârstă. De mai multe săptămâni, de-abia se putea ridica singură; şi cu toate acestea, îşi păstra în permanenţă moralul, obligând tot personalul care o îngrijea s-o admire.

- Dacă ai nevoie de ceva, spuse Lauren ieşind, chiar să vorbeşti cu cineva, nu ezita să suni.

"Este nedrept”, se gândi infirmiera când se îndreptă spre uşa următoare. Aproape optzeci la sută din bolnavii trataţi prin chimioterapie plecau vindecaţi şi trebuia ca tocmai Peg să facă parte dintre victimele recidivei! Ea urma acum un tratament pe bază de noi dozări de medicamente; totuşi, nimeni nu putea spune încă dacă se va dovedi eficient.

Vizitele se succedară rapid. La o jumătate de oră după ce o părăsise pe Peggy, Lauren pătrundea în ultima cameră.

încăperea era liniştită şi adâncită în penumbră. Păturile conturau pe pat o formă impunătoare, nemişcată. Lauren presupuse că noul pacient adormise, epuizat de transfer. Inaintă în vârfurile picioarelor, având grijă să nu lovească nimic în întuneric şi întinse mâna spre întrerupătorul lămpii de la căpătâi.

- Nu!

Tresări auzind vocea profundă şi arţăgoasă a bolnavului. Tot nu se mişcase, dar respiraţia devenise şuierătoare.

- Imi pare rău, doctore Lawrence. Credeam.... că puţină lumină va face locul mai puţin lugubru.

Doar o lungă tăcere îi răspunse. Lauren începuse să se întrebe dacă bolnavul nu adormise din nou, când până la urmă el declară, pe acelaşi ton ameninţător:

- Oare nimeni nu mă va asculta vreodată? Am spus că nu vreau să fiu deranjat şi detest că trebuie să repet.

- Nu-mi fac decât serviciul, replică Lauren pe un ton tăios.

Ceea ce înseamnă că voi veni aici la intervale regulate, conform ordinelor medicului dumneavoastră, fie că vreţi sau nu. Iar dacă asta vă pune o problemă, adresaţi-vă direct lui.

Se întoarse şi ieşi fără o vorbă în plus. După ce ieşi din încăpere, îşi rezemă fruntea de peretele rece al coridorului. Mâinile îi erau agitate de un tremur incontrolabil.

- Pst....

întorcând capul, Lauren văzu că una dintre colegele sale, Jamila, îi făcea semn. I se alătură în pas rapid, fericită să se îndepărteze de camera acelui pacient insuportabil.

- Aşadar, ai făcut cunoştinţă cu ursul?

- Cu cine? întrebă Lauren cu un aer mirat.

- Cu ursul, repetă prietena sa, cu un semn din cap în direcţia uşii doctorului Lawrence. A fost botezat astfel de-abia la zece minute după sosirea sa. A bruscat-o în asemenea măsură pe o stagiară, încât aceasta a izbucnit în plâns!

Ajunseră amândouă la biroul pe care-l împărţeau,

discutând pe drum, apoi se apucară de sarcinile administrative. După un timp, Jamila înălţă capul.

- Fostul meu soţ mi-a scris iar, anunţă oftând.

- Si?

- Ei bine, a trimis o felicitare pentru aniversarea Ellei şi vrea să mă vadă...

Lauren luă mâna colegei în ale sale. Deşi temperamente foarte diferite, cele două femei deveniseră repede bune prietene. Poate le apropiase eşecul căsniciilor lor?

- Ce vei face? întrebă Lauren.

- Nu ştiu, răspunse Jamila scuturându-şi buclele brune, cu un aer dezolat. Chiar nu ştiu ce-i cu mine.

- Incă îl mai iubeşti?

- Nu.... Da.... In sfârşit, nu mai ştiu foarte bine. De altfel, problema ar fi mai degrabă: pot să-i acord încredere? După ce mi-a făcut....

- Ar trebui să-i scrii, să-ţi aşterni toate sentimentele pe hârtie. Asta vă va permite să vedeţi mai limpede fiecare de partea lui.

Prietena sa o privi gânditoare, în timp ce se juca nervoasă cu stiloul.

- Poate este o idee bună, admise în cele din urmă. Iţi voi urma sfatul. Eşti într-adevăr formidabilă, Laury, adăugă zâmbind. Ai întotdeauna soluţie la orice. Măcar

dacă te-aş putea ajuta şi eu

- Foarte bine. In acest caz, îţi dau voie să mă înlocuieşti data viitoare când va trebui să merg să-l examinez pe urs.

- Oh, nu asta! exclamă Jamila cu o expresie de groază exagerată. Izbucniră în râs în cor.

De fapt, a doua zi la ora vizitei, Jamila era blocată în camera lui Peggy Hanson, victimă a unei noi stări proaste. Lauren trebui să meargă ea însăşi să-l vadă pe doctorul Lawrence. Pătrunse în încăperea tot la fel de întunecată, cu un oftat lung, promiţându-şi să nu se lase călcată pe bătătură de tipul irascibil.

- Pentru Dumnezeu, bombăni acesta din urmă când trecu de uşă, nu voi fi lăsat niciodată liniştit!

Era culcat pe o parte şi cu spatele întors la Lauren. Tânăra infirmieră aşteptă câteva clipe pentru a lăsa timp ochilor să se obişnuiască în întuneric.

- încetează să tremuri şi fa-ţi treaba, reluă medicul ţâfnos.

Lauren se apropie cu paşi lenţi de pat şi prinse încheietura
mâinii pacientului, cu ochii aţintiţi asupra cadranului luminos al ceasului său. Pulsul bărbatului era regulat, pielea moale şi caldă. Muşchii antebraţului îi jucau sub piele.....

Tânăra infirmieră tuşi şi-şi muşcă buza. Pierduse numărătoarea pulsului. Cum naiba se putuse lăsa tulburată astfel? începu din nou, străduindu-se să nu se gândească decât la cursa acelor pe cadran.

- Şaizeci şi patru, mormăi medicul exact în clipa în care ea ajunsese la acelaşi rezultat.

- Exact, răspunse Lauren, notând cifrele pe foaia de observaţie.

Se lăsă o lungă tăcere, ca şi când pacientul aştepta să spună ceva. Dar mintea Laurenei era îngrozitor de goală.

- întotdeauna am şaizeci şi patru, declară în cele din urmă Tomas Lawrence, cu o voce ciudat de detaşată. Ai cea mai mică idee de numărul bătăilor inimii într-o zi, într-o săptămână?

Poate mai mult decât timpul care-mi rămâne de trăit....

Vocea îi coborâse până nu mai fu decât un murmur. Tânăra femeie se înfioră şi se adânci în notiţele sale, cu prefăcută concentrare.

- Matematica n-a fost niciodată punctul meu tare, răspunse, cu capătul stiloului în gură.

- Te salvezi printr-o schimbare de atitudine, remarcă pacientul pe un ton amuzat.

- Poate. Dar nu toţi pacienţii discută cu mine cifre şi

filozofie în mijlocul nopţii.

- Ai prefera să vorbim despre temperatură şi perfuzii? Credeam că subiectul ar deveni repede plictisitor, atâta tot.

- Fiecare pacient are o reacţie diferită în faţa bolii, spuse Lauren, pierdută în gândurile sale.

Pentru prima dată, bărbatul păru s-o asculte cu adevărat.

- Continuă....

- Ei bine, unii refuză cu înverşunare adevărul, alţii sunt supăraţi pe toată lumea, iar unii se împotrivesc cu o hotărâre tenace nenorocirii. In sfârşit, există şi cei care renunţă la luptă chiar înainte de a o începe.

- Pari să le reproşezi asta, remarcă pacientul pe un ton tăios. Cu ce drept îi judeci? In definitiv, este viaţa lor

-Ăsta nu este un motiv să risipească şansele, exclamă Lauren, pe măsură ce se înfuria. Să capitulezi, înseamnă să fii laş!

Se lăsă o tăcere atât de lungă, încât tânăra infirmieră crezu că el nu-i va răspunde.

Când vorbi în sfârşit, ajunsese deja la uşa camerei.

- Poate nu există nimic care să merite osteneala să trăieşti.

Cuvintele răsunară sinistru în întuneric, încărcate de o totală disperare. Tânăra femeie simţi lacrimile

arzându-i ochii şi strânse pleoapele atât de puternic, încât luminiţe începură să-i danseze în faţa privirii. Ieşi din încăpere fără o vorbă.

Fidelă cuvântului, a doua zi Jamila se ocupă de doctorul Lawrence. Când ajunse la biroul infirmierelor, Laurenei nu-i scăpă dispoziţia ei posacă.

- Ce se întâmplă? o întrebă aceasta din urmă zâmbind uşor.

- Se întâmplă că este un tip josnic! răspunse prietena sa, lăsându-se cu greu într-un fotoliu. La naiba, n-am de primit niciun ordin de la el! Cine se crede?

- Medic.... Lauren era stupefiată să-şi vadă colega, de obicei calmă, într-o asemenea stare.

-Aici nu este decât un pacient ca ceilalţi. Puţin îmi pasă dacă este medic sau ministru!

- Bun, spune-mi totul, ce-a făcut de te-a înfuriat în asemenea măsură?

- Domnul a spus că, începând de astăzi, nu mai vrea să te vadă decât pe tine.

Tânăra femeie simţi că devine livid㠖

- Ce?

- Ai auzit bine. I-am răspuns că nu-şi putea impune pretenţiile, cu atât mai mult cu cât ieri te-a bruscat încât te-a făcut să plângi.

Jamila era al naibii de perspicace. Lauren credea că

reuşise să-şi înghită lacrimile şi să le înşele pe toate prietenele sale, în ajun, cu prefăcuta sa bună dispoziţie. Evident, nu fusese cazul....

- Si ce. .începu ea cu voce gâtuită. Tuşi şi reluă.

- Si ce ţi-a răspuns?

- A spus că eşti o laşă, cită prietena sa cu un aer ofensat. Ca şi când n-ar trebui o mare doză de curaj în serviciul nostru....

- Nu-i grav, declară Lauren pe un ton împăciuitor. Ii vom arăta cine suntem.

Se ridică, îşi netezi halatul alb, impecabil, se asigură că şi cocul era bine aranjat şi-şi ridică bărbia cu un aer provocator.

- Mă duc încă o dată în spate, anunţă pe un ton solemn, îndreptându-se spre camera medicului.

- Stiam că ai să vii, spuse pacientul când ea intră.

Părea aproape mulţumit, ceea ce cu siguranţă o intrigă pe Lauren.

- Ei bine, exclamă medicul pe un ton ironic. N-ai nimic să-mi spui?

- Nu, nimic special.

Tânăra femeie se obişnuia tot mai mult cu penumbra, la fiecare nouă vizită. Din locul său, îşi putea vedea pacientul întins pe spate, cu pătura ridicată până la talie. Lauren nu se putu împiedica să remarce că

avea o musculatură impresionantă. Singura dovadă palpabilă a bolii sale era linia Hickman care i se pusese şi care permitea administrarea medicamentelor direct într-o arteră.

- Oricum, nu vreau să-ţi vorbesc, reluă medicul îmbufnat.

- în acest caz, pot să plec.

Lauren se întoarse spre uşă.

- Rămâi.

De data aceasta nu mai era un ordin, ci o rugăminte. "Aproape o implorare”, se gândi Lauren încruntându-se, tot mai mirată.

Se apropie de pat şi se aşeză pe un scaun, apoi întinse mâna spre veioză.

O prinse fulgerător de încheietura mâinii, dar fără brutalitate. Tânăra femeie privi surprinsă degetele lungi pe pielea sa, apoi încercă să se elibereze din strânsoarea lor. Timp de o clipă, pumnul medicului se strânse, ca şi când nu se putea hotărî să-i dea drumul. în sfârşit, braţul îi căzu înapoi pe pătură.

- De ce refuzi orice lumină? murmură Lauren.

Cuvintele sale fură urmate de o tăcere aproape dureroasă.

Tânăra femeie aşteptă, ascultând ritmul regulat al respiraţiei medicului şi foşnetul uşor al pernei sub capul

său.

- Mândrie? spuse acesta în sfârşit şi era mai mult o întrebare decât un răspuns.

- Dar.... nu înţeleg.

- Nu înţeleg foarte bine nici eu însumi, reluă medicul după o clipă. Doar că.... de....

Se întrerupse şi luă mâna tinerei femei. Aceasta rezistă câteva secunde, nedecisă.

- Te rog, murmură el trăgând-o uşor de braţ.

Lauren cedă şi pacientul îşi puse mâna pe capul său. Tânăra femeie se înfioră când înţelese ce voia să-i arate.

Era complet chel.

- Imi pare rău, bombăni el, respingând-o. Nu toată lumea poate suporta cu stoicism...

- Taci, îl întrerupse Lauren, mângâindu-i uşor faţa.

Timp de câteva minute nu mai vorbiră. Pielea bărbatului era mătăsoasă şi caldă şi tânăra femeie îşi lăsă degetele să traseze urme invizibile pe ea. Realiză subit ce făcea şi-şi retrase repede mâna, ca şi când se arsese.

- Imi pare rău, bâigui, roşie de ruşine.

- Sst... Nu trebuie să te scuzi.

- Dar…dumneata....

- De când sunt bolnav, este prima dată când cineva

îndrăzneşte să mă atingă, în afara cerinţelor medicale. In cazul în care acesta nu este modul dumitale de a administra îngrijiri?

Tânăra femeie percepu ironia din vocea sa, dar şi expresia de o teribilă singurătate.

- Şi familia dumitale, întrebă ea în şoaptă, soţia dumitale?

- N-am familie, spuse medicul cu un râs uşor, lipsit de bucurie. Cel puţin nu cine să poată călători până aici, chiar dacă şi-ar dori. Oricum, ei nu ştiu.

-Nu le-ai spus nimic! exclamă Lauren, stupefiată. Şi prietenii, sau....

Pentru un motiv care-i scăpa, îi repugna să repete cuvântul "soţie".

-Am venit în acest spital tocmai pentru a fugi de foştii colegi şi prieteni. Nu voiam să le fie milă.

- Şi aici este în joc mândria dumitale?

- în parte, da.

Lauren îl văzu inspirând profund, apoi auzi şuieratul aerului căruia îi dădu drumul treptat, ca pentru a se destinde.

- Să spunem că am avut experienţa neplăcută a privirii pe care o îndreaptă oamenii asupra unui medic, care n-a fost în stare să se menţină pe deplin sănătos.

Vocea îi vibra din nou de un dispreţ şi de o furie

stăpânite. îşi încrucişă braţele pe bustul musculos, într-o atitudine vizibil defensivă.

- Să ştii, răspunse Lauren, pe un ton degajat, nu toată lumea consideră....

- Am obosit, o întrerupse pacientul pe un ton repezit. N-ai alţi pacienţi de văzut?

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, ceea ce însemna limpede că o concedia.

Tânăra femeie ieşi în linişte, murmurând: "Noapte bună", fără să obţină răspuns.

Lauren trebui să se întoarcă mai târziu, pentru alte examene. Medicul nu-i răspunse la salut: poate reflecta încă la gândurile sale negre. Dar când îi luă pulsul - tot şaizeci şi patru de bătăi pe minut - tânăra femeie observă că era profund adormit.

Lauren rezistă tentaţiei de a aprinde lumina, în ciuda vocii mici care-i spunea cu insistenţă că el nu va observa. Respectă dorinţa medicului de a fi apreciat pentru ce era, independent de aparenţe.

Totuşi, o parte din ea regreta această decizie şi fu copleşită de întrebările care se adunaseră în tot timpul zilei: ce culoare aveau ochii lui? Erau la fel de expresivi ca vocea? Bărbatul era la fel de atletic construit pe cât părea să fie în penumbră?

Aceste întrebări nu o părăsiseră până când se

întorsese seara acasă. Se culcă devreme, dar îi fu greu să adoarmă. Fără să vrea, nu înceta să se gândească la contacul degetelor sale cu pielea doctorului Lawrence, la profunda durere pe care îi păruse că o percepe în cuvintele sale.

A doua zi dimineaţă, Lauren se trezi cu un elan neobişnuit şi-şi mâncă rapid micul dejun. Hannah, colocatara sa, i se alătură în bucătărie.

- Dacă nu te cunoşteam atât de bine, îi spuse înăbuşindu-şi un căscat, aş putea crede că ai întâlnire cu un medic seducător din serviciul tău.

- Ah, izbucni Lauren în râs, ca şi când medicii ar fi diferiţi de la un serviciu la altul!

- Oh, Laury, ar trebui să cedezi într-o zi. Nu-ţi face bine deloc să te închizi astfel în cochilia ta.

- Să mă închid? Totuşi, sunt toată ziua înconjurată de lume!

- Desigur, dar n-ai permis nimănui să se apropie cu adevărat de tine. Când ai discutat, realmente discutat, cu un bărbat pentru ultima dată?

"Ieri", se gândi tânăra femeie, revăzându-se mângâind faţa lui Tomas Lawrence, în camera întunecată. La această amintire, roşi probabil, deoarece Hannah, interpretându-i aerul jenat în mod eronat, exclamă:

- Ah, vezi! Este timpul să-ţi reiei viaţa normală, Laury. Ai douăzeci şi şase de ani şi nu trebuie să laşi amintirea lui Jeffrey să te chinuiască.

Aceste cuvinte încă îi răsunau în minte tinerei infirmiere când ajunse la spital, o jumătate de oră mai târziu. Stia că prietena sa avea dreptate, dar era greu să uite un bărbat care-i înşelase sentimentele.... Lauren scutură din cap; îi va trebui timp pentru a-şi recăpătă încrederea.

- Domnişoară Carter?

Vocea superioarei sale o aduse brusc la realitate.

- Da, doamnă.

- Dacă este s-o cred pe domnişoara Jones, ai reuşit să-l îmbunezi pe doctorul Lawrence.

Tânăra femeie îşi simţi inima palpitând la menţionarea acelui nume şi observă că Jamila zâmbea în spatele infirmierei-şefe, Eley.

- Ei bine, începu ea îmbujorându-se, nu ştiu dacă "a îmbuna" este chiar termenul potrivit....

- N-are importanţă, o întrerupse interlocutoarea sa, zâmbind. Esenţialul este că te poţi apropia şi-ţi poţi face munca fără a fi prea mult certată.

Se întrerupse câteva clipe, apoi reluă:

- Acum nu este prea bine. Deocamdată starea sa este staţionară, dar nu ştiu cât timp va putea rezista

dacă nu se găseşte rapid un donator. în aşteptare, încearcă să-i ridici moralul....

- Dar nu trebuia să i se facă nişte examene în această dimineaţă? interveni Jamila.

- Exact asta este problema. S-a descoperit că este unul dintre pacienţii care dezvoltă anticorpi deosebiţi, ceea ce scad şansele de a găsi un donator perfect compatibil şi sporeşte riscurile respingerii transplantului.

Lauren se înfioră. Văzuse un bărbat murind ca urmare a unei asemenea reacţii când era elevă infirmieră. De atunci, din fericire, o nouă generaţie de medicamente antirespingere apăruseră pe piaţă, diminuând pericolul. Dar acesta rămânea totuşi real.

Se strădui să-şi alunge gândurile negre din minte şi-şi începu rondul, făcând un efort să se concentreze asupra tuturor pacienţilor.

- Bună ziua, Peg, exclamă ea în prima cameră. Cum te simţi astăzi?

Lauren fu recunoscătoare profesiei sale că o învăţase să nu-şi lase sentimentele să se vadă. Pacienta era îngrozitor de palidă; starea sa se degradase vizibil din ajun.

- Astăzi nu mi-a fost rău, răspunse în şoaptă pacienta. Dar sunt atât de obosită....

- Vrei ceva, o băutură, de exemplu?

- Poate un gin tonic, răspunse Peggy, zâmbind slab. Asta ar trebui să mă remonteze...

- Voi vedea ce găsesc în dulapul infirmierei-şefe.

- Nu, mulţumesc! exclamă bolnava cu o licărire veselă în ochi. Acolo nu sunt decât spălături intestinale!

Apoi, epuizată, închise ochii. Pleoapele îi păreau aproape transparente.

Tulburată, Lauren ieşi din încăpere cu paşi lenţi. Ajunsă pe culoar, începu să alerge spre biroul superioarei sale.

- Aţi văzut-o pe Peggy astăzi? o întrebă cu respiraţia tăiată. S-ar spune că moare puţin câte puţin.

Infirmiera sări în picioare şi se duse la căpătâiul bolnavei.

Faţa i se alungi, dar vocea îi rămase fermă.

- Lauren, rămâi lângă ea. Voi merge să-l caut pe doctorul Fischer.

Tânăra femeie încuviinţă în tăcere şi se aşeză pe un scaun. Mâinile îi tremurau şi trebui să-şi muşte buza pentru a nu plânge. Respiraţia pacientei era aproape de neauzit. Venele deveniseră proeminente, albastru pe alb, pe piele.

Medicul curant intră câteva clipe mai târziu şi, după un scurt examen, ieşi în compania doamnei Eley. Nu

spusese nimic, dar expresia feţei sale era o sentinţă fără apel.

Peggy nu redeveni conştientă decât două ore mai târziu. Ii zâmbi slab soţului său, sosit între timp.

- Te iubesc, îi şopti ea.

Apoi, ochii i se închiseseră pentru totdeauna.

Restul zilei, Lauren se adânci în munca sa cu un fel de furie neputincioasă. Jamila îi propuse să-l examineze în locul său pe doctorul Lawrence, dar ea scutură rapid din cap.

- Nu, mă ocup eu de el. Mă simt bine, nu te îngrijora pentru mine.

Se îndreptă cu pas hotărât spre fundul culoarului şi deschise uşa. O voce furioasă se auzi imediat din pat.

- Ce mai este? O dată pentru totdeauna, pretind să fiu lăsat în pace! Oare de câte ori va trebui să-ţi repet că....

- Lasă gălăgia, replică Lauren înaintând cu paşi mari.

Işi înăbuşi un suspin şi reluă pe un ton dispreţuitor:

- Cum îndrăzneşti să-ţi plângi de milă? Dumneata cel puţin, ai o şansă să te vindeci, dacă eşti destul de curajos pentru a profita de ea!

Apoi durerea provocată de moartea lui Peggy o copleşi şi izbucni în plâns.

Capitolul 3

După câteva secunde, medicul o prinse de mână şi o trase spre pat. Tânăra femeie se lăsă fără să protesteze pe umărul său lat şi gol.

Timpul păru că se opreşte. Lauren nu era decât vag conştientă de degetele care-i mângâiau părul şi de mâna pusă tandru pe ceafa sa. în cele din urmă lacrimile îi secară şi doctorul Lawrence îi întinse o batistă, fără să spună o vorbă.

Doar în acea clipă Lauren realiză unde era. O cuprinse un sentiment de ruşine.

- Dumnezeule, eu.... îmi pare rău, bâigui, îndreptându-se brusc.

Observă că era desculţă şi îngenunche pentru a vedea unde îi căzuseră pantofii. Nu era nemulţumită de acest prilej de a se îndepărta de acest bărbat pe care tocmai îl umpluse cu lacrimi, ca o copilă.

- Ce faci? o întrebă o voce profundă deasupra capului său.

- Imi.... caut pantofii, suspină Lauren.

- De ce? Pleci undeva? Credeam că vei rămâne câteva clipe pentru a-mi explica motivele acestor lucruri.

Bătu patul cu palma lângă el, în chip de invitaţie.

Primul reflex al Laurenei fu să se aşeze docilă alături de el şi să accepte fără să pună întrebări încurajarea pe

care i-o oferea. Totuşi, profesionalismul o obligă să se răzgândească. Voia să-şi ia un scaun, dar se lovi în întuneric de colţul unei mese din fier şi gemu.

- Vrei să aprind lumina? propuse medicul.

Tânăra femeie rămase nemişcată, uluită. Oare auzise bine? Il văzu întinzând mâna.

- Nu! exclamă. Trebuie să fiu îngrozitoare la vedere!

Un râs energic şi profund se auzi din pat.

- Asta-i bună! Aşadar, şi dumneata eşti victimă a păcatului orgoliului, ca mine, după câte mi se pare!

- Poate, acceptă Lauren. Dar ştiu cum arăt când plâng.

-Ascultându-te, s-ar putea crede că plângi mult. Dacă munca dumitale te aduce într-o asemenea stare, ar trebui să-ţi schimbi meseria, draga mea.

- Nu este munca mea, obiectă tânăra infirmieră. In sfârşit, excepţie face data aceasta

- Povesteşte....

Lauren se gândi mai întâi să evite problema, apoi cedă puternicei dorinţe de a se destăinui.

- Peg era cea mai veche pacientă a mea. Tot leucemie. Primul tratament a fost fără efect. A început unul nou, dar era deja foarte slăbită. Prea slăbită pentru drogurile citostatice. Starea i s-a degradat cu o viteză incredibilă. A murit în această dimineaţă.

Pacientul primi vestea în tăcere. Tânăra femeie îi

văzu degetele crispându-se pe pătură.

- îmi pare rău, reluă ea cu o voce gâtuită. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum am făcut-o adineauri.

- Văd că nu-ţi regreţi sentimentele ci numai faptul că le-ai exprimat, remarcă doctorul Lawrence pe un ton tăios.

- Date fiind împrejurările, este întru totul de înţeles. N-ar trebui să reacţionezi atât de negativ. în calitate de medic, ştii perfect că ai avut mult noroc că boala a fost atât de repede diagnosticată.

- Problema nu este doar boala în sine, spuse medicul, posomorât. Te-ai gândit la influenţa pe care o va avea asupra restului vieţii mele dacă mă vindec, asupra întregii concepţii a profesiei mele?

- N-am văzut lucrurile din acest unghi, admise Lauren, gânditoare. Trebuie să fie dur să realizezi că nu poţi face nimic pentru tine însuţi.

- Dur? N-ai idee....

Tânăra femeie dori subit să pună capăt acestei suferinţe, ca şi când ar fi putut să înlăture boala cu un gest al mâinii. Ar fi vrut să împartă povara chinului medicului, dar era iremediabil singur.

- Acum, ai nevoie de susţinerea familiei, murmură ea.

- Ah! exclamă pacientul cu o ironie tristă. Despre ce suport vorbeşti? De cel al mamei mele, care locuieşte

atât de departe şi a cărei sănătate nu este deloc mai bună decât a mea? De cea a logodnicei? Indată ce a ştiut că prin chimioterapie voi fi împiedicat să-mi întemeiez vreodată o familie, a fugit de mine ca de ciumă.

- Cum? Nu ştia că se pot lua măsuri înainte de iradiere, aşa încât să puteţi avea copii?

Medicul mormăi, dispreţuitor.

- Prin inseminare artificială? Nu, din propriile spuse, nu voia de soţ un "bărbat incomplet".

- Scorpia! exclamă Lauren, fără să se gândească.

Apoi îşi puse mâna la gură.

- Oh.... îmi.... pare rău.

Cum medicul nu răspundea nimic, ea reluă.

- Nu ştiu foarte bine cum arăţi, dar nu pari o persoană plăpândă. Cred că te laşi dus de mânie.

- Vrei să ştii?

- Ce să ştiu?

- Cum arăt.

- Nu ştiu.... O parte din mine şi-o doreşte, dar....

- Apropie-te....

Tânăra femeie auzi un foşnet de cearşafuri şi-l văzu ridicându-se în capul oaselor. Intinse un braţ spre ea şi murmură:

- Incearcă metoda Braille.

Apoi aşează mâna Laurenei pe obrazul său. Aceasta

din urmă rămase mai întâi complet nemişcată, speriată de gradul de intimitate la care ajunseseră. Apoi degetele sale începură să urmeze în mod ezitant conturul unei feţe colţuroase, cu maxilarul pătrat şi fruntea înaltă. Sprâncenele erau două arcuri perfecte şi câteva riduri marcau colţurile ochilor.

- Ce vârstă ai? întrebă Lauren după o lungă ezitare.

Ridurile se adânciră.

- Ghiceşte....

- Ei bine, între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani.

- Ai pierdut!

Lauren simţi apărând gropiţe pe obrajii medicului în timp ce zâmbea. îşi continuă studiul trecând mâna peste capul neted.

îl simţi imediat încordându-se.

- Ştii ce se spune despre bărbaţii cu chelie, remarcă tânăra infirmieră pe un ton care se voia degajat, masându-i ceafa.

- Nu, răspunse medicul cu o voce din care nu dispăruse tensiunea.

- Se spune că dacă eşti chel aici - arătă prelungirea frunţii - este pentru că ai o inteligenţă superioară. Şi dacă eşti chel acolo - trasă un cerc în spatele capului - înseamnă că eşti sexy. Se opri, aşteptându-se ca pacientul să izbucnească dintr-un minut în altul. Dar

acesta se mulţumi să întrebe:

- Şi bărbaţii complet cheli?

- Oh, susţin doar că sunt sexy, spuse Lauren pregătindu-se de ripostă.

Pentru a doua oară, îl auzi râzând.

- Să ştii, părul creşte din nou, reluă tânăra infirmieră cu mare uşurare.

- Da, aşa mi s-a spus. Dar atâta timp cât îmi vei administra toate aceste droguri

- Se va termina curând. Nu mai ai decât să aştepţi un donator compatibil.

Medicul nu răspunse şi Lauren îşi muşcă buza, reproşându-şi propria stupiditate. Oare de ce trebuia să-i amintească faptul că era amânat, când fiecare secundă îi părea probabil interminabilă?

- Ce culoare au ochii dumitale? îl întrebă pentru a schimba discuţia. Sprâncenele par închise la culoare....

- Negri. Eşti o bună observatoare.

- Da, în sfârşit, în întuneric este ca şi când...

Nu încheie, şi-l văzu dând uşor din cap înainte de a murmura:

- Inţeleg ce vrei să spui. Este ca şi când privarea de anumite simţuri întăreşte alte percepţii.

Ezită, apoi continuă:

- Ca şi când ne înţelegem bine dincolo de cuvinte, deşi nu ne cunoaştem decât de puţin timp

Lauren îşi simţi inima începând să bată mai tare. Si ea împărtăşea aceeaşi senzaţie stranie, percepuse aceeaşi intimitate tulburătoare pe care n-o simţise niciodată, pe care nu voise s-o simtă niciodată cu un bărbat, de la eşecul căsniciei sale.

Acest gând o sperie şi instinctiv se dădu câţiva paşi înapoi, ca pentru a scăpa de influenţa tulburătoare a medicului.

îşi netezi halatul şi întrebă pe un ton profesional şi rece:

- Ai nevoie de altceva, doctore?

- Nu, mulţumesc îi răspunse el pe un ton ponderat.

Lauren ieşi în linişte, conştientă brusc, în mod dureros, de
distanţa care-i despărţea.

A doua zi, Lauren pătrunse în încăpere cu un amestec de teamă şi agitaţie vinovată la gândul de a-şi revedea pacientul. Acesta din urmă o salută cu amabilitate, ceea ce o surprinse în cel mai înalt grad. Era realmente prima dată când era bine primită.

- Totul este calm afară? o întrebă arătând uşa cu un gest uşor, când tânăra femeie îi fu alături.

- Da. Dar mâine este ziua de vizită a pacienţilor care sunt trataţi în exterior. Ziua promite să fie încărcată.

- Asta îmi aminteşte de sistemul din fosta mea clinică, spuse medicul oftând. Este un lucru bun să se

permită bolnavilor să rămână cu familia lor, până când spitalizarea este inevitabilă.

- S-ar spune că, deseori, familia suferă mai mult, răspunse Lauren clătinând din cap. Unii pacienţi au o capacitate uimitoare de a face abstracţie de realitate, pentru a nu se mai concentra decât asupra bolii lor.

- Poate că este singura soluţie.... Mi-ar plăcea să pot....

- Ce?

Era conştientă că el aborda un subiect fundamental şi voia să-l încurajeze să-şi deschidă inima.

- Mi-ar plăcea să pot să-mi suprim emoţiile, dar este imposibil.

Lăsă să-i scape un geamăt de mânie.

- Mă simt slab, frustrat.... fără puteri, încheie întorcând capul spre peretele alb.

- Stiu că aşteptarea este insuportabilă, spuse tânăra femeie cu o voce blândă. Dacă eram în locul dumitale, cred că aş fi înnebunit. Dar nu văd de ce vorbeşti de lipsa de puteri....

- Aşteaptă iradierea şi vei vedea.

- Chiar şi atunci, reluă tânăra infirmieră cu insistenţă, nu se va schimba nimic. N-am văzut niciodată un bărbat atât de energic ca dumneata - şi totuşi, te ghicesc doar.

Urmă o tăcere apăsătoare şi Lauren strânse pumnii

atât de tare, încât unghiile îi intrară în palme. Incă o dată îşi exprimase cele mai profunde gânduri, fără să se gândească. Oare ce se întâmplase cu infirmiera model care era?

- Mulţumesc.

Medicul şoptise doar acest cuvânt, dar Lauren îl auzi atât de clar ca şi când îl strigase.

începând din acea zi, între ei se înnodă o legătură invizibilă.

Frustrarea provocată de aşteptare îl făcea uneori pe medic trist, dar Lauren reuşea întotdeauna să-l distrag', întrebându-l despre el, despre viaţa sa.

Anumite subiecte erau sistematic îndepărtate, ca prin acord tacit. Tânăra femeie evita în special să-şi întrebe pacientul despre familie. Ar fi însemnat să-i răsucească acestuia cuţitul în rană.

Treptat, totuşi, Lauren observă că medicul vorbea din ce în ce mai puţin, lăsându-i ei preocuparea de a umple tăcerile prin lungi monologuri. Până când într-o seară pacientul refuză categoric întâlnirea lor obişnuită.

Totuşi, se destăinuiseră deja unul altuia fără reţineri, evocând mai ales visuri din copilărie: el ar fi vrut să devină jocheu, ea balerină.

Dar în acea noapte, discuţia începuse rău.

- Dacă ai putea să faci un legământ, ce ţi-ar plăcea să fii, să ai sau să faci în cinci ani? întrebase gânditoare

Lauren.

După obiceiul său, Tomas nu răspunse imediat şi tânăra femeie încercă să anticipeze răspunsul pe care i-l dicta spiritul său fecund.

- Mi te imaginez foarte bine....

- îmi va fi suficient să fiu în viaţă, o întrerupse o voce profundă, lipsită de bucurie.

Atunci, Lauren încercă să-i risipească proasta dispoziţie, dar fără succes, până când medicul ceru să-l lase în pace. A doua zi, cu ocazia următoarei vizite, Tomas nu-i vorbi.

Aşa că Lauren se duse fără să ezite în biroul superioarei sale, nu fără să-şi fi repetat de multe ori în minte ce-i va spune.

- Aş vrea să vă vorbesc, doamnă. Referitor la doctorul Lawrence.

Se întrerupse, brusc incapabilă să spună mai mult, dar infir- miera-şefă îi veni involuntar în ajutor.

- Este mult mai calm de când te ocupi de el. Ceva nu este în ordine?

-Aţi pus degetul pe problemă. Este calm, prea calm. Cred că este pe cale să-şi piardă speranţa.

- N-are dreptate. Este medic.

- Da, şi în această calitate ştie că uneori ştiinţa este neputincioasă.

- Si ce propui, domnişoară Carter?

- Ei bine, aş vrea să vă întreb....

Inspiră profund.

- .... care este politica spitalului pentru donatorii făcând parte din personal?

Doamna Eley făcu ochii mari de uimire şi se aşeză pe fotoliul său, studiindu-şi atent interlocutoarea.

- Ti-ai verificat grupa sanguină? o întrebă în sfârşit.

- Da, doamnă. Cred că vom fi compatibili. Desigur, va trebui făcut un examen, dar cred că merită osteneala de a încerca.

- Nu văd nimic care să se opună faptului de a fi donator. In caz de incompatibilitate şi de data aceasta, îţi vom putea păstra numele în fişier. Dar cunoşti regula: anonimatul dumitale s-ar putea să fie păstrat mai mult de un an, deoarece nu eşti legată în niciun mod de primitor.

- Nu se pune problema asta. Esenţialul este ca doctorul Lawrence să se salveze.

Infirmiera-şefă dădu din cap în tăcere şi Lauren se duse direct la serviciul de hematologie, dornică să nu piardă timpul.

- N-avem nevoie decât de un mic eşantion, îi explică tehnicianul în timp ce-i recolta sânge. Apoi vom analiza leucocitele T - globulele albe - pentru a identifica factorii comuni între bolnav şi tine. Apoi le vom amesteca, pentru a verifica dacă nu se resping.

Tânăra femeie apăsă o compresă pe braţ.

- Şi dacă este în ordine? întrebă cu o agitaţie pe care n-o ascunse.

- Asta ar însemna că transplantul are şanse excelente să reuşească. Nu-ţi face griji, îţi vom comunica rezultatele îndată ce le vom avea.

Lauren ştia că era stupid să se simtă atât de bucuroasă, dar se întoarse acasă cu zâmbetul pe buze şi cu senzaţia că pluteşte în nori. Pentru prima dată de mult timp, adormi îndată ce puse capul pe pernă şi se trezi proaspătă şi bine dispusă. Se hotărî să mănânce la cantina spitalului, unde găsi multe din colegele sale. Le salută şi flecăriră vesele în tot timpul mesei.

Privirea întrebătoare a lui Hannah nu-i scăpă. Imediat ce în jurul mesei fu mai puţină lume, tânăra infirmieră se ridică şi veni să se aşeze lângă prietena sa.

- Haide, Laury, povesteşte. S-a întâmplat ceva aseară, sau de dimineaţă, nu-i aşa?

- Se întâmplă o mulţime de lucruri în fiecare noapte, aşa este.

- Incetează să-ţi baţi joc de mine şi mărturiseşte: o veste bună pentru un pacient?

- Nu.... Nu.

Lauren aruncă o privire semnificativă în direcţia celorlalte persoane.

- Doar n-ai să mă laşi să aştept toată noaptea? insistă Hannah.

Lauren zâmbi la vederea minei abătute a prietenei sale. Se aplecă şi-i şopti:

- Iţi voi povesti totul la timpul potrivit, îi promise cu o privire hotărâtă.

Apoi se ridică fără să asculte protestele prietenei sale, aruncă un "bună seara!" în gura mare şi fugi sub privirile uimite ale tuturor celor de la masă.

Pe biroul său o aştepta o scrisoare. Lauren o deschise cu nerăbdare. In acea clipă sosi superioara sa şi anunţă:

- Doctorul Lawrence a primit veşti bune, astăzi, domnişoară Carter.

Un zâmbet complice îi lumină faţa severă şi tânăra femeie lăsă scrisoarea. Nu mai trebuia s-o citească.

- Laboratorul a găsit un donator compatibil, reluă doamna Eley, imperturbabil. Pacientul a început pregătirea pentru transplant. Este sub perfuzie şi a primit prima doză de ciclofosfamide în această după-amiază. Va primi trei administrări zilnic, timp de cinci zile înainte de iradiere şi de transplant. Ultimele veşti erau că avea greţuri puternice, dar n-a început să vomite.

Un zgomot sugestiv, provenind din camera din colţ

le făcu pe amândouă să zâmbească.

-Te las să te ocupi de el, încheie infirmiera-şefă, făcându-i cu ochiul. Pentru nimic în lume n-aş vrea să mă apropii de un urs bolnav

într-adevăr, medicul părea că suferea foarte mult. Lumina de pe culoar îl luminase o clipă când intrase tânăra infirmieră, descoperind nişte trăsături palide şi trase, scăldate în transpiraţie.

- Intră, murmură în şoaptă. încă n-am spart nimic.

Lauren pipăi şi înlocui fără o vorbă ligheanul care se afla pe noptieră. Apoi se duse în baie, deschise robinetul de apă caldă şi muie un prosop pe care-l trecu apoi uşor peste fruntea bolnavului.

Medicul scoase un mormăit de mulţumire, care numai el ar fi fost suficient pentru a-i justifica porecla, apoi reveni la un mod de exprimare mai normal:

- Este foarte plăcut....

Lauren nu răspunse şi continuă să treacă materialul umed peste bustul şi umerii medicului. Apoi îl şterse cu un prosop uscat. Stia că va repeta această operaţie de nenumărate ori în zilele care urmau.

- Sper ca drogurile astea păcătoase să-şi facă efectul, bombăni Tomas între două crize. Se presupune că omoară celulele canceroase, nu mă termină pe mine...

Dat fiind riscul infecţiei, Lauren fu destinată exclusiv

îngrijirii doctorului Lawrence în zilele care urmară. Cea mai mare parte a timpului, tânăra infirmieră se mulţumea să rămână aşezată la căpătâiul lui, încercând să-i îndepărteze gândurile de la durere şi de la starea de rău pe care i-o provocau medicamentele. Conversaţia era sporadică, dar medicul părea să aprecieze simpla sa prezenţă.

- Mâine, iradierea, îl anunţă Lauren în penultima zi. Ti s-a explicat procedura?

- Da, ca şi părţile sale laterale, ca radioactivitatea.

Lauren lăsă să-i scape un râs cristalin în spatele măştii.

- Când vor termina cu dumneata, nu vei mai avea nevoie de electricitate, îl tachină. Vei străluci în întuneric....

- Şi vei vedea cât sunt de urât.

O teribilă vulnerabilitate i se percepea în voce, dar Lauren nu îndrăzni să-l urmeze pe terenul compătimirii, de teamă ca el să nu-şi piardă controlul emoţiilor.

- Eu, nu. Voi fi scutită de această teribilă imagine....

îşi muşcă buza. Fusese foarte aproape să se trădeze, să-i dezvăluie că în acel moment ea va fi sub anestezie generală, în timp ce i se va preleva măduvă din oasele pelviene.

- De ce? Credeam....

Tomas se întrerupse cu un gest brusc.

- îmi pare rău. Bineînţeles, ai şi alţi pacienţi care îţi reclamă îngrijirile.

- Nu, exclamă Lauren puţin prea repede. în sfârşit, da, dar....

- înţeleg. Este munca dumitale.

- Nu, nu înţelegi, insistă tânăra femeie. Imediat după transplant vei fi izolat, pentru a evita orice risc de infecţie.

- Ei şi?

- Şi vei fi într-un alt serviciu, cu personal specializat în problemele pacienţilor care strălucesc în întuneric!

îşi ţinu respiraţia şi nu respiră profund uşurată decât când îl auzi râzând cu poftă.

- îmi pare rău că am reacţionat astfel, spuse în cele din urmă cu o voce hotărâtă.

Vrei să pui asta pe seama împrejurărilor?

- De data aceasta, este în regulă.

Dar nu-ţi voi permite....

Işi lăsă ameninţarea în suspensie, cu un nod în gât. Ardea de dorinţa de a-i spune că va fi mereu acolo pentru el, că nu va trece prin acea încercare înconjurat de străini; dar nu avea dreptul.

Gata să plângă, se gândi că o dată transplantul efectuat, nu va mai avea decât să se roage, să se roage foarte tare pentru acest bărbat mândru şi autoritar de care se ataşase mai mult decât trebuia.

Capitolul 4

Interiorul avionului era mult mai întunecat decât fusese camera de spital, dar Lauren era atât de aproape de medic, încât îi putea vedea ochii strălucind în obscuritate.

Trecuse o lună de când îl văzuse pe Tomas Lawrence pentru ultima dată şi constată cu plăcere că-şi recăpătase aproape complet greutatea pe care o pierduse din cauza chimioterapiei. Poate îi mai lipseau câteva kilograme, dar asta îi dădea aerul seducător al unui lup flămând, impresie şi mai accentuată de câteva şuviţe de păr alb care-i nuanţau părul de culoare închisă la nivelul tâmplelor.

Tânăra femeie râse uşor în întuneric.

- Ce s-a întâmplat?
- Nimic, răspunse Lauren.
- Spune-mi, insistă Tomas.

Tânăra femeie zâmbi.

Conversaţiile lor nocturne o învăţaseră că medicul nu schimba subiectul înainte ca ea să-i fi satisfăcut curiozitatea.

- Mi-am amintit porecla ta, la spital, îi mărturisi. Ti se spunea ursul, pentru că îţi petreceai timpul mormăind. Si văzându-te astfel, îmi spuneam că dai mai degrabă impresia unui lup.
- Sunt sigur că un psihanalist s-ar delecta cu aceste

imagini.

- Nu mă îndoiesc de asta.... Eşti aşteptat la aeroport? întrebă tânăra femeie, schimbând subiectul.

- Nu. Cel puţin aşa sper. Atâta timp cât compania nu va publica o listă a pasagerilor, nimeni nu va şti nici măcar că sunt în Spania. Si tu? Cred că mi-ai spus că te alături familiei.....

- Da, dar sosesc înainte de data prevăzută. Nu sunt aşteptată atât de curând.

- Si soţul, sau logodnicul tău?

Lauren crezu că simte o urmă de provocare în vocea sa.

- Soţul meu a murit şi n-am logodnic, spuse cu răceală. Munca nu-mi lasă deloc timp să....

Se întrerupse brusc, ruşinată că se lăsase pradă unor asemenea confidenţe.

- Imi pare rău, murmură Tomas, strângându-şi braţul în jurul umerilor tinerei femei. Nu voiam să trezesc amintiri dureroase.

Tăcu, dar Lauren avu impresia neplăcută că nu terminase cu acel subiect. Intr-adevăr, intenţia sa nu întârzie să se confirme.

- Cât timp ai fost căsătorită?

- Cinci luni, răspunse infirmiera, destăinuindu-se aproape împotriva voinţei sale.

Cinci luni pierdute, adăugă pe un ton amar.

- Ce vrei să spui?

După toate aparenţele surprins, ridicase glasul.

- Vreau să spun că nu m-a iubit niciodată.

- Dar tu, totuşi l-ai iubit?

- Nu!

Şi ea ridicase tonul.

- Am încetat să-l iubesc când am descoperit de ce se căsătorise cu mine, reluă pe un ton mai scăzut.

Cuibărită lângă Tomas, Lauren descoperi că tremura.

- I-ai mai vorbit cuiva despre asta? o întrebă medicul, ridicându-i bărbia. Părinţilor tăi, de exemplu?

- Nu.

Tânăra femeie se îndreptă uşor şi-şi afundă capul în umărul lui. Ar fi vrut să nu se mai mişte de acolo....

- Nu voiam să-i necăjesc cu problemele mele, îi explică ea. După cum ţi-am spus adineaori, tata a avut un atac în urma căruia aproape a paralizat de o parte. De aceea s-a mutat în Spania, unde mama l-a forţat să facă mişcare. A avut un post important într-o societate mare şi suportă greu inactivitatea.

- înţeleg ce simte, încuviinţă Tomas pe un ton amar. Frustrare....

Şi este un cuvânt prea slab pentru a desemna ce

simţi când nu mai ai niciun control asupra a ce ţi se întâmplă.

- Asta s-a întâmplat cu leucemia ta? N-am înţeles niciodată cum a fost diagnosticată.

- Am obiceiul.... aveam obiceiul, se corectă el cu o strâmbătură tristă, să donez regulat sânge. Mă simţeam obosit de
câteva săptămâni, dar pusesem starea mea pe seama muncii.....
Am fost gata chiar să mă duc la acea donare de sânge!

Se opri o clipă, ca pentru a-şi aminti mai bine.

- Acolo, mi s-a spus că păream anemic şi că ar trebui să-mi fac un examen. N-am aşteptat şi, ieşind imediat, m-am dus la laboratorul de hematologie

- .... unde s-a detectat leucemia, încheie Lauren în locul lui.

- Da. Mi s-a prelevat şi un eşantion de măduvă şi tratamentul a început chiar de a doua zi.

- Dacă n-ai fi donat sânge....

- Nu poţi să ştii de câte ori mi-am repetat acelaşi lucru.

Tăcură. După un timp, Lauren simţi că o cuprinde somnul;
nu căută să reziste, conştientă că va avea nevoie de toate forţele pentru a continua să fie utilă micului grup.

Tomas o trezi puţin mai târziu şi merseră împreună să vadă dacă toţi răniţii se simţeau bine. Cei mai loviţi sufereau mult şi tânăra femeie le administra sedativele pe care le conţinea poşeta sa.

Făcu un rapid calcul mental.

- Am cu ce să-i fac să-şi uite durerile până dimineaţă. Dar dacă ajutoarele nu sosesc rapid....

Işi lăsă fraza neterminată.

- Comandantul crede că a avut timp să semnaleze poziţia noastră prin radioul auxiliar, o linişti Tomas. In plus, a reuşit să aterizeze într-un loc de unde vom fi uşor de reperat. Nu putem fi rataţi pe un platou atât de degajat.

Se întoarseră amândoi la locurile lor şi Lauren se cuibări din nou confortabil în braţele medicului.

- Dormi? întrebă acesta din urmă, în şoaptă, după câteva minute.

- Nu chiar, răspunse ea, stăpânindu-şi un frison care nu se datora frigului.

- Pot să te întreb....

- Dă-i drumul.

- Cum a murit soţul tău? A fost un accident?

- într-o oarecare măsură. Toată viaţa sa a fost un accident... Jeff a făcut studii de medicină nu din interes, ci pentru că-şi dorea un salariu confortabil şi o anumită

poziţie socială. Şi-a dus la bun sfârşit studiile prin nu ştiu ce minune.

- Când l-ai întâlnit?

- De-abia îşi obţinuse diploma şi era mistuit de ambiţie.

- în acest caz, de ce te-a ales? Aş fi înţeles dacă tatăl tău ar fi fost el însuşi medic, dar

- A crezut că părinţii mei erau plini de bani. Asta i-a ajuns pe deplin.

- Ce s-a întâmplat?

După toate aparenţele, Tomas voia să ştie totul despre această experienţă dezastruoasă, care nu făcea decât să-i amintească Laurenei propria naivitate. Tânăra femeie oftă îndelung.

- I-am spus că părinţii mei îşi construiesc o vilă în Spania, fără să precizez că pentru asta vânduseră totul în Anglia. Jeffrey a crezut că aveau numeroase rezidenţe secundare şi n-a înţeles adevărul decât după căsătoria noastră.

- Cum ai descoperit adevăratele sale motivaţii?

Mâna medicului îi mângâia părul, dar Lauren, adâncită în gândurile sale, de-abia îşi dădu seama de asta.

- L-am găsit într-o seară în timp ce făcea dragoste cu fiica unui medic din spital. In patul nostru.

Simţi braţul lui Tomas încordându-se brusc. Scena se derulă în faţa ochilor ei încă o dată, cu o limpezime necruţătoare. Işi aminti încurcătura repede stăpânită a soţului său, rânjetul arogant şi privirea batjocoritoare.

- Ticălosul.... Vocea tăioasă a însoţitorului său o făcu să tresară şi imaginea dispăru. Lăsă să-i scape un oftat resemnat.

-Apoi, reluă Lauren, i-am spus că voi divorţa. Asta l-a înfuriat cumplit. Nu pentru faptul de a mă pierde, bineînţeles, ci sentimentul că-şi pierduse timpul cu mine. Oricum, nici n-am apucat să completez hârtiile de divorţ. Obiceiurile sale proaste i-au venit de hac.

- Ce obiceiuri?

- Se droga. Mai întâi pentru a suporta povara muncii, apoi pentru că se practica în mediile pe care le frecventa. După toate aparenţele devenise dependent, dar o ascundea atât de bine, încât n-a ştiut nimeni până când a murit dintr-o supradoză de cocaină.

Se întrerupse câteva clipe, apoi reluă:

- Nu voi şti niciodată dacă a fost un accident, sau dacă ameninţarea divorţului....

- Să nu spui asta, interveni Tomas. N-ai de ce să-ţi reproşezi ce a făcut acest parazit. Lauren scoase un sunet între râs şi plâns.

- Menajeria se extinde, spuse cu o voce nesigură. Am

îngrijit un urs, m-am aşezat alături de un lup şi acum mă informezi că am fost căsătorită cu un parazit.

Un suspin o împiedică să continue şi medicul o strânse în tăcere lângă el. Tânăra femeie se abandonă încântătorului sentiment de a fi obiectul grijii sale, al interesului medicului. întotdeauna ea se ocupase de alţii, de soţ, de prieteni, de pacienţi....

Acum, chiar şi pentru o noapte şi chiar dacă această impresie de a fi îndrăgită provenea cu siguranţă dintr-o oboseală excesivă, era foarte hotărâtă să profite.

Când Lauren se trezi, apropierea zorilor lumina cerul.

Fusese deranjată o dată în timpul nopţii de un pasager care retrăise în vis aterizarea forţată şi trebui să-i ajute soţia să-l liniştească. în afară de acest incident, dormise un somn de plumb.

Mişcă încet capul, pentru a nu-l trezi pe Tomas. Pentru prima dată îi putea cerceta faţa în amănunt. Desigur, îl văzuse în timpul călătoriei, dar fără să ştie cine era. După aterizarea forţată, fusese prea ocupată pentru a se gândi la altceva decât la răniţi.

Acum, că-l recunoscuse, trăsăturile sale căpătau o importanţă nouă în ochii săi. Nu o dată fusese tentată să aprindă lumina în timp ce-l îngrijea în spital, dar refuzase să risipească marele secret.

Chiar după transplant, Lauren preferase să nu meargă în secţia în care fusese instalat.

Tomas îi ceruse să nu vină să-l vadă când îi va fi mai rău şi-i respectase dorinţa.

Aşa că fu surprinsă să-i vadă convalescenţa atât de avansată. Obrajii îi erau încă puţin traşi şi umbra unei bărbi dese îi dădea un aer sever. "Iată probabil un bărbat care trebuie să se bărbierească de două ori pe zi, sub ameninţarea de a irita pielea delicată a însoţitoarei sale", gândi tânăra femeie. Apoi se încruntă şi scutură din cap. în ce măsură o privea acest gen de detaliu?

îşi îndreptă privirea spre părul de culoare închisă, înspicat cu argintiu al tovarăşului de călătorie. Dori să-şi treacă degetele prin el, dar preferă să strângă pumnii. De unde îi veneau aceste idei stupide?

Să închidă ochii. Să închidă ochii pentru a nu se mai gândi la acest bărbat atât de seducător, pentru a nu-i mai vedea genele lungi şi întoarse, aproape ca cele ale unui copil.

Dar imaginea medicului continua să plutească în spatele pleoapelor închise, până când adormi din nou.

- In picioare, somnoroaso!

Vocea lui Tomas ajunse la marginile lumii de vis şi o aduse încet la realitate. El o studia zâmbind şi privirea era parcă luminată din interior de o flacără aurie.

- Bună ziua, mormăi Lauren afundându-se mai adânc în umărul său. Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi observat că era pe jumătate culcată peste el. Dar singura sa preocupare era să facă să dureze cât mai mult posibil senzaţia de fericire pe care o încerca.

- Simţi un deget lovindu-i nasul.

- Nu aşa, leneşo! exclamă medicul îndreptându-se. Ne aşteaptă răniţii. Lauren bombăni şi se întinse, căscând puternic. Işi trecu o mână prin părul ciufulit şi gemu: probabil avea o înfăţişare jalnică....

- Regatul meu pentru o sală de baie, se lamentă cu o mină ciudată.

- Eşti încântătoare.

Tomas o luă de mână, se aplecă spre ea şi-i murmură la ureche:

- Ai doar înfăţişarea unei femei care şi-a petrecut noaptea în braţele unui bărbat.

Lauren îi aruncă o privire rapidă şi plecă ochii, sperând că nu era în stare să-i citească gândurile.

Se ocupară de pasageri, treziţi acum toţi de lumina zilei. Zgomotul vocilor creştea, iar gemetele răniţilor se amestecau în larma conversaţiilor.

Pilotul îl chemă pe Tomas şi-i sugeră să traseze cu ajutorul unor materiale colorate un triunghi de avertizare pe platoul stâncos.

- Să puneţi nişte pietre pe haine, să nu le ia vântul, îi explică. Salvatorii ne vor vedea astfel de departe. Mi-ar plăcea să vă pot ajuta, dar

îi arătă din ochi braţul bandajat.

Medicul dădu din cap şi începu să adune un grup de bărbaţi valizi, care se apucară curând de treabă.

Când Lauren li se alătură, munca era aproape terminată.

- Răniţii au trecut cu bine noaptea, anunţă ea zâmbind.

- Slavă Domnului. Mă întreb ce ne-am fi făcut în caz de complicaţii

Tomas se întrerupse, deoarece o pasageră ieşi în trombă din avion, vizibil pradă unei teribile stări de vomă.

- Oh, nu, murmură tânăra femeie. Oare este posibil să ne fi scăpat ceva?

Câteva minute mai târziu, bolnava era aşezată, tremurând, lângă uşă.

Bea un pahar cu apă adus de stewardesă şi lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

Ghemuit lângă ea, Tomas începu să-i vorbească blând. Lauren înţelese doar că o întreba ce nu era în ordine. Spaniola sa părea la fel de perfectă şi fluentă ca engleza.

Văzu faţa medicului împietrind când pasagera îi răspunse suspinând. Nu încetase să zâmbească şi vorbea tot cu o voce liniştitoare, dar ochii i se întunecaseră într-un mod care nu înşela.

Când femeia fu calmată, el se ridică şi ieşi aruncându-i o privire posomorâtă Laurenei. Aceasta din urmă ezită să-l urmeze, împărţită între dorinţa de a-i respecta singurătatea şi dorinţa de a-l încuraja.

Studie bolnava. Aceasta îşi recăpătase deja culorile şi discuta cu o vecină. La un moment dat, îşi puse o mână pe pântec, cu un zâmbet emoţionat.

Atunci, Lauren înţelese.

- Este însărcinată, murmură pentru ea însăşi.

Oftă, ieşi din avion, traversă platoul stâncos şi inegal, până la locul în care medicul stătea cu ochii aţintiţi în depărtare şi cu o mină posomorâtă.

Soarele era acum sus pe cer şi încălzi repede atmosfera, în ciuda unei brize uşoare de altitudine. Mici pete de verdeaţă luptau să supravieţuiască în crăpăturile pietrelor. Un punct solitar, o pasăre răpitoare - probabil un vultur - plutea foarte sus în aer, aproape nemişcată.

Tânăra femeie observă că atitudinea lui Tomas se potrivea perfect cu frumuseţea austeră a peisajului. Stătea încordat, nemişcat, cu pumnii în buzunare, în

faţa vidului. Scruta cu intensitate orizontul, fără să se preocupe de soarele care-i ardea pielea.

- Primul trimestru, spuse el cu o voce indiferentă când Lauren se apropie. Aproximativ opt săptămâni.

- Este nedrept...

- Ce anume? o întrebă fără să întoarcă capul.

- Că tratamentul pe care l-ai făcut pentru a-ţi salva viaţa te împiedică să transmiţi tocmai această viaţă....

Ultimele cuvinte se pierdură într-un murmur gâtuit. Medicul se întoarse şi ea se dădu un pas înapoi. Niciodată nu văzuse o expresie atât de tristă, atât de disperată pe faţa sa. Se lăsă o lungă tăcere, moment de perfectă empatie în timpul căruia nu se scăpară din ochi.

Tomas era gata să vorbească, dar zgomotul unui avion le atrase atenţia. Lauren avu senzaţia neplăcută că tocmai se încheiase o clipă unică.

- Iată cavaleria, spuse simplu Tomas.

Se întrerupse văzând o lacrimă ajungând la buzele tinerei femei. înlătură picătura sărată cu degetul şi zâmbi.

- Munca mai întâi, o admonestă. Să încercăm să punem puţină ordine printre pasageri.

Cu aceste cuvinte, o luă de braţ cu hotărâre şi se îndreptară spre epavă.

***

Lauren încercase, fără succes, să-l convingă să plece cu prima serie.

- Ar trebui să vegheze cineva asupra răniţilor în timpul zborului, se hazardase ea, neliniştită de paloarea sa care se intensifica.

Dar medicul nu era uşor de păcălit şi Lauren înţelesese din expresia sa dispreţuitoare, că-i luase îngrijorarea drept milă.

- Vor avea deja un medic la bord. Sunt sigur că se va ocupa foarte bine de pasageri. In plus, drumul până la spital este foarte scurt.

Elicopterele se succedaseră şi acum nu mai rămăseseră decât vreo zece pasageri. Tânăra femeie se aşeză la umbra carlingii, aşteptând întoarcerea salvatorilor. Căldura se mai accentuase şi stânca albă reflecta lumina la fel de sigur ca o oglindă. Cerul era de un albastru decolorat de la un capăt la altul al orizontului. Un nor singuratic plutea la joasă altitudine, ca şi când voia să audă cântecul obsedant al greierilor.

Lauren scoase o perie din poşetă şi o trecu cu o strâmbătură prin păr, până fu complet descurcat. Apoi şi-l ridică repede şi cu pricepere într-un coc şi oftă de plăcere simţind briza mângâindu-i ceafa.

- Te simţi mai bine?

Tânăra femeie tresări. Silueta medicului se contura

pe cerul albastru şi umbra sa părea să se întindă la infinit. Ştiu că înţepătura pe care o simţi în stomac nu se datora doar apariţiei surpriză a lui Tomas.

- Mult mai bine, răspunse, revenindu-şi. De fiecare dată când vin în Spania, doresc să mă tund. Şi apoi îmi amintesc cât de bine îmi ţine de cald în Anglia....

- Pare lung, comentă Tomas prinzând o şuviţă rebelă din spatele urechii Laurenei.

- Da, îmi ajunge la talie.

- Păcat că nu l-am văzut înainte de a-l prinde. Am fost întotdeauna fascinat de părul lung.

Evident, exprima un punct de vedere ca oricare altul, dar tânăra femeie nu se putu stăpâni să roşească. întoarse privirea şi se prefăcu că scrutează cerul.

- Unde vei merge când salvatorii ne vor duce înapoi? îl întrebă cu o detaşare simulată.

Tomas făcu un gest vag.

- Nicăieri în mod special. Familia din partea mamei locuieşte în apropiere de Jarea. Mă gândeam să mă duc acolo să mă odihnesc o săptămână, înainte de a merge s-o văd pe mama. Trebuie să-mi recapăt forţele.

- Există acolo cineva să se ocupe de tine?

Nu-şi putuse ascunde îngrijorarea, dar de data aceasta el nu păru să se formalizeze.

- Nu în mod special. Câteva mătuşi şi nişte veri,

dar.... nu, nimeni.

- Vrei…bâigui Lauren.

Ideea i se păru subit absurdă şi se întrerupse.

- Ce să vreau?

- Nu, nimic important...

- Domnişoară Carter....?

Cunoştea acel ton stăpânit. Nu-i va da pace până nu-i va satisface curiozitatea.

- Ei bine, voiam să-ţi propun să mă însoţeşti, spuse tânăra femeie jucându-se cu cureaua poşetei.

Se lăsă o tăcere atât de lungă, încât Lauren ridică până la urmă capul şi-i întâlni privirea gânditoare.

- M-ai invitat pentru a putea să mă supraveghezi? o întrebă el atunci.

- Nu. Da. In sfârşit, în parte....

- Explică-mi.

Lauren inspiră profunsd.

- Ei bine, am avut un şoc revăzându-te brusc. In definitiv, eram convinsă că nu voi mai auzi vreodată vorbindu-se despre tine... Pe scurt, cum nu eşti complet vindecat şi ai spus că ai nevoie de o săptămână de odihnă înainte să mergi să-ţi vezi mama, m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii într-un loc în care nu vei fi singur

- Incetează! Incetează! Mă predau! exclamă medicul

ridicând braţele, cu o expresie comică pe faţă. M-ai convins.

Râdea din toată inima. Lauren îl privi îndelung cu atenţie, apoi clipi din ochi ca şi cum se trezea.

- închiriasem pentru ieri o maşină la aeroport, spuse ea cu o mină care exprima îndoială. Dar nu cred că au păstrat-o. Poate vom putea lua un taxi pentru a merge de la spital la aeroport şi....

- Nu-ţi face griji pentru problemele de transport, o întrerupse Tomas calm.

Cum se auzi un zgomot de motor, greierii tăcură.

Capitolul 5

De-abia îi lăsaseră elicopterele la spital, şi medicul dispăru, cerându-i Laurenei să-l aştepte şi să-l întâlnească la recepţie.

Tânăra femeie făcu rapid o vizită medicală care, cum se aştepta, nu dovedi nimic anormal, apoi se îndreptă spre locul de întâlnire stabilit de Tomas, imediat la ieşirea din cabinet. Incă nu era acolo.

Tânăra femeie zări un telefon public lângă intrare şi scotoci în poşetă pentru a căuta monedele spaniole care îi rămăseseră de la precedentele călătorii. Formă numărul părinţilor săi şi aşteptă. Cineva ridică în sfârşit receptorul, dar tot ce auzi pentru început, fu un concert de lătrături. Apoi se auzi o voce feminină.

-Ajunge, Carlo. Am răspuns. Alo?

- Bună ziua, mamă, spuse Lauren, cu un nod în gât de emoţie, la ideea că s-ar fi putut să nu-şi mai fi revăzut vreodată familia.

- Draga mea! Ce faci?

- Bine. Te sun pentru a-ţi spune că mi-am permis să invit un prieten să vină la noi acasă. Sper că nu te deranjează? Nu te-am putut anunţa mai înainte....

- Nu, este perfect. Tatăl tău va fi încântat. Şi apoi, încă am timp să mă organizez.

- Hm, nu chiar.... De fapt, îţi telefonez de la Alicante. Am reuşit să am câteva zile de concediu în plus.

- Lauren, este formidabil! Vrei să venim să te luăm?

- Nu, mulţumesc. Prietenul în chestiune are o maşină. Ar trebui să sosim exact la timp pentru ceai, după siesta tatei. Apropo, ce face Sally? Era atât de nerăbdătoare să vă vadă....

- îi place mult aici. Este deja neagră ca o măslină.

- Şi Gemma şi Ştrengarul? Presupun că vă face viaţa grea?

- Oh, este o problemă de obişnuinţă... Şi apoi, sunt adorabili.

- Perfect. Mă grăbesc să vă văd. Pe curând.

închise în clipa în care sosea medicul. Acesta îi făcu semn să-l urmeze şi dispărură într-un taxi care-i conduse la aeroport.

Câteva minute după aceea, goneau în direcţia sud, la bordul unui impresionant BMW gri.

Aerul condiţionat alungase orice urmă de umezeală şi imediat ce ajunseră în câmpie, Tomas lăsă să alunece acoperişul care se deschidea. Un vânt cald şi încărcat cu parfum de răşină pătrunse în interior.

Rulară mult timp în tăcere. Lauren încerca să recunoască peisajul.

- Sper că prezenţa mea nu-ţi va deranja părinţii, spuse brusc însoţitorul său, întorcându-se spre ea. Cu siguranţă, ar fi preferat să te aibă doar pentru ei.

- Chiar dacă aceasta ar fi situaţia, n-ar fi avut ocazia,

răspunse tânăra femeie râzând. In casă mai există încă trei persoane şi un câine.

Apoi se încruntă, cu un aer îngrijorat.

- Nu ţi-am spus că vor fi invitaţi. Dacă te temi că vei fi deranjat şi nu te vei putea odihni, nu este prea târziu pentru

- Este în ordine, Lauren. Vorbeşte-mi mai degrabă despre toată această lume, pentru ca să nu fiu complet derutat.

- Ei bine, sunt părinţii mei: Helen şi David Cowling...

- Cu care semeni? o întrerupse Tomas.

- Cu amândoi, cred. Semăn destul de bine cu mama când avea vârsta mea: aceiaşi ochi albaştri-cenuşii, acelaşi păr blond. In schimb, am moştenit caracterul neplăcut al tatălui meu.

- M-am grăbit să-ţi verific spusele. Apoi?

- Al treilea rezident permanent este Carlo, un câine ciobănesc cu părul lung.

- In Spania? Probabil se topeşte literalmente vara.

- Mama se însărcinează să-i facă o tunsoare de vară la momentul potrivit. Si apoi, cunoaşte toate colţurile de umbră din grădină şi adoră să înoate pentru a se răcori.

- Carlo, foarte bine. Continuă, te ascult cu atenţie.

- Primul invitat, sau mai degrabă prima, se numeşte Sally Thompson. A sosit acum o săptămână, cu Gemma şi Filon.

- Este o prietenă a ta?

- Da. De fapt, cea mai bună prietenă. Este infirmieră în acelaşi spital cu mine, dar în alt serviciu.

- Şi cine sunt Gemma şi.... Ai spus chiar Ştrengarul?

- Da, este o poreclă. De fapt, se numeşte Thomas, cu un "h". Şi există o serie de cărţi pentru copii intitulată "Thomas Ştrengarul". Vei constata repede că eticheta i se potriveşte foarte bine.

Se întrerupse o clipă. Ar fi trebuit să-i menţioneze pe Thomas şi Gemma mai curând, dar nu ştiuse cum să abordeze subiectul. Nici acum nu-i spusese esenţialul.

Se apropiară de Altrea şi tânăra femeie indică drumul de urmat. Maşina se angajă pe o şosea şerpuitoare pe flancul colinei. Curând, printre pini apăru Mediterana, apoi câteva locuinţe se conturară la orizont.

- Iat-o! exclamă Lauren, arătând o casă de un alb strălucitor. Vila Atalaya.

- Este admirabil situată, comentă simplu medicul.

Opri BMW-ul în faţa unui grilaj impozant din fier forjat. Lauren coborî şi sună la interfon. Un concert de lătrături se făcu auzit imediat şi un câine mare coborî aleea sărind, cu urechile în vânt.

- Carlo! Tânăra femeie se ghemui şi-şi trecu mâna prin grilaj.

- Căţel bun! Vii să ne spui bună ziua?

în clipa în care animalul îi recunoscu vocea,

lătrăturile se transformară în chelălăituri ascuţite de bun venit. Nu întârzie să se audă un zornăit şi poarta alunecă uşor pe şine, în timp ce două siluete apărură în uşa casei.

Câteva minute după aceea, Lauren îl prezenta pe Tomas părinţilor săi. In ce-l privea pe Carlo, părea să-l fi adoptat deja pe medic, deoarece se lăsa mângâiat pe cap, mârâind de plăcere.

- Acesta se consideră a fi un câine de pază, remarcă David Cowling cu o mină care exprima îndoială.

- Este destul de impresionant pentru a-i îndepărta pe curioşi, liniştiţi-vă, răspunse Tomas zâmbind. Sper că sosirea mea nu vă ia pe nepregătite.

Helen îi înlătură scrupulele cu un gest.

- Nu vă neliniştiţi, ne place enorm să primim.

- Fiica dumneavoastră m-a invitat doar când aşteptam elicopterul, de aceea n-am putut să vă anunţăm mai devreme....

Tânăra femeie îi înfipse un cot în coaste şi el tăcu. Intorcându-se spre Lauren, o privi surprins. Stăpâna casei le aruncă o privire bănuitoare.

- Ce elicopter?

- Nu le-ai spus nimic despre aterizarea forţată? întrebă Tomas cu o grimasă jenată.

- O aterizare forţată? îl întrerupse David Cowling. Dar despre ce vorbiţi voi doi?

- Am aşteptat puţin pentru a vă spune, oftă Lauren, dar iată.... Avionul nostru a avut ieri o aterizare forţată pe coline. Elicopterele de salvare nu ne-au găsit decât dimineaţă. Dar nu vă neliniştiţi; în afară de câteva vânătăi, nu este nicio rană serioasă.

în ceea ce ne priveşte, am scăpat fără nicio zgârietură.

- Ah, bun, mormăi tatăl său. De acord... Acestea fiind spuse, aştept să am o versiune mai detaliată a evenimentelor mai târziu. Să intrăm, ne aşteaptă nişte băuturi răcoritoare.

Medicul îşi scoase cheile din buzunar şi deschise portbagajul. Se pregătea să descarce bagajele, când se făcură auzite nişte strigăte. Din casă, asemenea unor diavoli dintr-o cutie, apărură doi copii îmbrăcaţi identic în şorţuri şi tricouri.

- Mamă!

- Este mama! A sosit!

- Veniţi aici, monştrii mei, exclamă Lauren îngenunchind pentru a face faţă asaltului.

îi îmbrăţişă cu tandreţe pe Gemma şi Thomas, strângându-i lângă ea. Când nu mai putu să întârzie mai mult prezentările, se ridică. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- Tomas, ei sunt Gemma şi Ştrengarul.

Chipul medicului se întunecase şi nu răspunse nimic

timp de câteva secunde. Apoi zâmbi, întinzând mâna celor doi copii. Dar culoarea ca de cretă şi expresia dureroasă pe care o citi în privirea sa, n-o înşelară pe Lauren cu privire la adevăratele lui sentimente.

- Dar este numele meu, declară unul dintre puşti pe un ton îmbufnat. Thomas, ca ştrengarul. N-aveţi dreptul să aveţi numele meu! îşi puse pumnii mici în şolduri şi-i aruncă o privire sfidătoare medicului. Acesta păru derutat o clipă de atacul brusc, dar îşi reveni repede.

- Nu este exact la fel. Numele meu este Tomas, fără "h". Vezi, se aseamănă, dar nu este identic.

- Si înseamnă că este acelaşi lucru ca mine. Eu, sunt "geamăn", pentru că Gemma şi cu mine suntem gemeni. Gemma este de asemenea "geamăn". Dar dumneavoastră?

- Nu ştiu.

- Atunci va trebui s-o întrebaţi pe mama dumneavoastră sau pe bunica, interveni fetiţa. Bunicile ştiu totul.

O privi pe Helen cu un zâmbet radios.

- Mi-e sete, anunţă David. Vom putea continua această discuţie interesantă pe terasă, în faţa unui pahar....

In timpul gustării, Tomas participă politicos la conversaţie, dar nu era greu de văzut că era distrat.

Lauren îl duse să viziteze rapid casa, iar el păru că

apreciază răcoarea locului, cu pardoseli din marmură şi decoraţiuni pastel.

- Părinţii mei au desenat totul ei înşişi, explică tânăra femeie cu mândrie.

Voiau o latură funcţională, dar care să nu prejudicieze spiritul locului.

Ii arătă un dulap din lemn, cu motive geometrice, trecând prin faţa unei camere, apoi deschise uşa următoare.

- Cred că va trebui să împărţim baia, spuse Lauren, cu un semn din cap în direcţia încăperii. îţi poţi lăsa aici lucrurile de toaletă. Nu este lipsă de spaţiu.

Se alăturară celorlalţi după ce făcuseră duş şi-şi schimbaseră hainele. Tomas, revigorat şi proaspăt bărbierit, nu părea totuşi mai relaxat.

Puţin după aceea, Sally se întoarse dintr-o plimbare pe coline, exact la timp pentru a degusta prăjiturile de casă ale Helenei Cowling. Ştrengarul puse imediat ochii pe ea şi-i explică în amănunţime inconvenientele "când porţi acelaşi nume cu altcineva". Problema era gata să capete proporţii nemăsurate, dar puştiul fusese convins în cele din urmă de bunica sa că nu avea de ce să-şi facă griji, el numindu-se în plus Ştrengarul.

Toate aceste subtilităţi, ca şi cea mai mare parte a discuţiilor de altfel, păreau să fi trecut mult peste capul medicului. Acesta părea că ridicase o barieră de

netrecut între restul lumii şi el. La intervale regulate, unul din cei doi copii făcea ceva pentru a-i atrage atenţia şi Lauren vedea de fiecare dată în privirea lui aceeaşi licărire de disperare.

Doar Carlo se bucura de favoare în ochii lui Tomas, care nu înceta să-l mângâie. Poate animalul simţise suferinţa bărbatului? în tot cazul, nu se clinti din loc toată după-amiaza, reclamând atenţie printr-un schelălăit, de fiecare dată când noul său prieten părea să-l fi uitat.

Se apropia ora cinei şi Sally se oferi voluntar să facă baie gemenilor, pentru ca Lauren să-şi poată ajuta mama la bucătărie.

Tânăra femeie se gândi repede şi-l întrebă pe Tomas.

- Ai nevoie de ceva?

De fapt, ezita să-l lase singur cu tatăl său. Cine ştie ce-şi va imagina acesta din urmă despre relaţia lor? Poate îi va pune întrebări stânjenitoare....

- Totul este în ordine, răspunse Tomas cu un zâmbet politicos.

Evita, aşa cum făcuse de la apariţia copiilor, s-o privească drept în ochi.

Tânăra femeie se duse în bucătărie, încordată ca un arc, încercând să-şi asculte mama şi în acelaşi timp conversaţia care-şi urma cursul pe terasă.

- Lauren?

Tonul Helenei Cowling lăsa să se presupună că remarcase neatenţia fiicei sale.

- Ce nu este în ordine, draga mea? Il protejezi pe Tomas ca pe un copilaş. Ne ascunde ceva? Poate a fost rănit în accident...

- Nu, mamă, te-am anunţat că am scăpat nevătămaţi. Doar că.... ştiu că trebuie respectat secretul medical, dar.... să spunem că mi-a fost pacient un anumit timp. Sper că tata nu-şi va face idei în legătură cu noi.

- Nu-ţi face griji, răspunse mama sa sărutând-o cu afecţiune. Prietenul tău pare destul de mare pentru a se descurca singur în orice situaţie. Lauren nu se putu împiedica să pufnească în râs.

- Dacă ţi-aş spune că în spital i se spunea ursul, îţi va da o idee despre persoană?

-Atunci este la fel ca tatăl tău, râse Helen pe înfundate. Sunt curioasă să ştiu care va câştiga, tânărul sau bătrânul urs?

Râseră cu poftă şi Lauren reuşi în sfârşit să se destindă puţin.

- Cred că am face mai bine să lucrăm din culise, anunţă ea. încă nu este în deplină formă, dar se va opune cu fermitate la tot ce-i vom putea sugera pentru binele său. Este de preferat să nu-l atacăm direct....

- Şi dacă i-aş cere să-l plimbe pe Carlo în această seară? Par să se înţeleagă bine amândoi. Ai putea merge cu ei.

- Excelentă idee. Voi profita de asta să-l întreb cum se simte, fără să ne privească cinci perechi de ochi.

Poate Tomas le ghicise intenţiile, sau poate era în stare să citească gândurile Laurenei.

Oricum, de-abia pomenise Helen de plimbarea câinelui, că medicul se oferi voluntar să se ocupe de asta. Tânăra femeie acceptă simultan, fericită de acest concurs de împrejurări. Se duse repede în camera sa, îmbrăcă un pulover şi i se alătură lui Tomas în grădină. Carlo sărea deja în sus de nerăbdare. Ieşiră şi începură să urce pe culmea colinei. Noaptea era caldă şi încărcată de parfumuri exotice, persistente. Un vânt uşor la mângâia faţa. Lauren fu cea care rupse tăcerea.

- Crezi că te vei putea odihni, sau casa este prea zgomotoasă?

- Nu ştiu. Părinţii tăi sunt foarte primitori, iar prietena ta este fermecătoare.

Tânăra femeie simţi muşcătura unei gelozii trecătoare, dar nu semnală remarca.

- Copiii sunt cei care nu-ţi plac, nu-i aşa? Iată de ce n-am vrut să-ţi vorbesc despre ei. N-ai mai fi venit....

- Asta nu pentru că nu-mi plac copiii, protestă Tomas. Dar ştiind ceea ce ştii despre mine, trebuie să

înţelegi că a fost o surpriză puţin.... să spunem dureroasă, să-i văd astfel picaţi din cer.

- Stiu, răspunse Lauren cu o voce necăjită. De asta era gata să nu te invit după ce am văzut reacţia ta în faţa femeii însărcinate.

Imaginile din acea clipă îi reveniră în minte cu o crudă exactitate.

- S-ar spune că, peste tot unde merg, găsesc ceva care să-mi amintească faptul că nu voi putea avea copii.

Intinse braţul spre o tufă cu flori roşii, luă una şi-i mirosi parfumul cu ochii închişi.

- Dar eşti medic. Trebuie să continui să trăieşti şi să lucrezi. Ce-ai să faci?

Vei refuza oare să tratezi copii? Le vei interzice pacienţilor să-ţi vorbească despre asta? Vei deveni sihastru?

Se opriră şi Carlo se freca de picioarele lor, scâncind.

- Totul este în ordine, căţelule, spuse tânăra femeie mângâindu-l.

întâlni mâna medicului îl blana groasă a animalului şi rămaseră nemişcaţi o fracţiune de secundă, cu degetele înlănţuite. Apoi Lauren îşi reveni în grabă şi se încordă.

Tomas se îndreptă în pas lent spre marginea drumului. Mediterana îşi etala în faţa ochilor lor mantoul

albastru-negru, care se contopea la orizont cu cerul înstelat.

- Ne putem întoarce? o întrebă cu o voce răguşită.

- Da. Oricum, Carlo nu pare să vrea să meargă mai departe.

- în acest caz, suntem doi, îl auzi Lauren murmurând.

Coborâră înapoi spre vilă. Ajunşi în interior, Lauren pretextă
lipsa de somn din noaptea precedentă, pentru a se duce cât mai repede în camera sa.

Doza antiţânţari fusese branşată. Totuşi, închise fereastrele care dădeau pe terasă, înainte de a aprinde lumina.

Patul era pregătit. Era vorba de un pat dublu şi tânăra femeie simţi o imensă dezamăgire la ideea de a dormi singură acolo. O clipă, se imagină strânsă lângă trupul atletic şi gol al lui Tomas. îşi muşcă buza şi scutură energic din cap.

- încetează! îşi spuse cu voce tare. De-abia îl cunoşti....

Dar nu-şi putu împiedica imaginaţia să lucreze.

Scoase de sub pernă o cămaşă de noapte, o îmbrăcă şi se strecură sub cearşafurile apretate şi răcoroase.

O oră mai târziu, Lauren încă nu dormea. Se întoarse cel puţin a suta oară şi oftă.

- Dacă nu reuşesc să adorm, murmură în întuneric,

nu-i voi putea înfrunta pe cei doi mici monştrii mâine.

Se aşează şi-şi trecu o mână prin păr. Cămaşa de noapte i se lipise de piele. Nu era nici o adiere în încăpere. Gândurile sale, asemenea unui râu năvalnic, reveneau la perioada în care se ocupase de Tomas, apoi îi apărură imaginile reîntâlnirii lor din avion. Indată ce închidea ochii, întunericul devenea complicele tulburării sale. Imposibil să doarmă în asemenea condiţii.

Se ridică şi, desculţă, se îndreptă spre fereastră. Cerul era presărat cu mii de stele strălucitoare şi peisajul scăldat într-un clar de lună aproape ireal, care le estompa contururile.

Lauren ieşi pe terasă. Dalele de piatră mai păstrau puţin din căldura zilei. Se simţea o briză foarte uşoară. Tânăra femeie îşi scoase elasticul care-i strângea părul, pe care-l lăsă să cadă într-un val luminos pe spate. Stătu nemişcată, oferindu-se mângâierii aerului care-i pătrundea prin cămaşa de noapte şi-i răcorea trupul înferbântat. Greierii tăcuseră şi doar foşnetul mătăsos al vântului prin pini se făcu auzit.

Piscina era netedă şi argintie ca o oglindă. Lauren o privi zâmbind uşor, apoi murmură:

- De ce nu? Este suficient să nu fac zgomot....

Ezită, apoi coborî scara din piatră. Picioarele goale nu făcură niciun zgomot. Toate luminile vilei erau stinse. După toate aparenţele, era singura care nu-şi

găsea somnul.

După o ultimă privire împrejur, îşi scoase cămaşa de noapte şi o lăsă să cadă la picioare. Apoi se scufundă în linişte în lichidul întunecat şi înotă cu încântare până în mijlocul bazinului.

Apa îi alungă toată tensiunea din trup şi se abandonă minunatei senzaţii de libertate care o cuprindea. Făcu mai multe lungimi, sperând ca efortul să-i permită să adoarmă mai uşor.

Imediat văzu imaginea patului său gol, ca şi a lui Tomas, de asemenea singur în încăperea vecină. Lauren se încruntă şi ieşi din apă. Părul îi cădea de-a lungul trupului ca nişte nervuri întunecate, subliniindu-i formele perfecte.

Se înfioră şi sânii i se întăriră sub atingerea aerului. Picăturile de apă şiroiau pe ea ca nişte perle de argint, trasând urme pe pielea albă.

Cu coada ochiului, percepu o mişcare care îi atrase atenţia. Se întoarse spre verandă, întrebându-se dacă îşi deranjase părinţii sau pe Carlo.

Un fotoliu scârţâi şi o umbră se desprinse din întuneric. Silueta înaltă a lui Tomas apăru atunci şi înaintă pe terasa scăldată de lumina lunii.

Capitolul 6

- Tomas, murmură tânăra femeie în şoaptă.

Inima începu să-i bată mai repede când observase pe cineva. Faptul de a şti cine era acel cineva, acum, nu făcea decât să-i accentueze tulburarea.

Briza îi aminti brusc că era complet goală. Scoase un strigăt gâtuit şi încercă stângaci să-şi ascundă goliciunea cu mâinile. Işi luă repede cămaşa de noapte şi se ascunse în spatele ei.

- Lauren...

Vocea medicului era răguşită, aproape de neauzit. Se apropie de ea şi-i întinse un prosop.

Tânăra femeie stătea nemişcată şi-i aruncă o privire speriată, ca o căprioară fascinată de farurile unei maşini. Era cumplit de conştientă de indecenţa situaţiei şi tot trupul îi comanda să fugă, dar nu era posibil.

- Ţine.

Tânăra femeie tresări, aproape surprinsă să-l simtă atât de aproape, când îi înfăşură umerii cu un cearşaf de baie.

- M.... mulţumesc, bâigui, strângând cu neîndemânare prosopul în jurul ei.

Atunci, ridică ochii. Tot câmpul său vizual era ocupat de bustul larg, gol şi sculptural al lui Tomas. Lauren deschise gura şi fără să se gândească, plecă privirea. Lăsă să-i scape un oftat - nu ştia dacă de uşuare sau de

dezamăgire - observând că purta nişte pantaloni din pânză. îşi simţi obrajii îmbujorându-se şi făcu un pas într-o parte, ca pentru a dispărea în întuneric.

Tomas nu se mişcă, dar o privi cu intensitate.

- Lauren, spuse în sfârşit, în şoaptă, îmi pare rău că te-am speriat. Tocmai profitam de răcoarea nopţii când ai sosit. Mă pregăteam să-ţi spun că sunt acolo, dar păreai.... preocupată, aşa că am preferat să te las singură.

-Totuşi, ai fi putut să te arăţi înainte să încep să înot! replică tânăra femeie, îngrozită la ideea că o văzuse scoţându-şi cămaşa de noapte.

Nu putu spune mai mult, cuprinsă de un teribil sentiment de ruşine când îi veni în minte modul în care se abandonase mângâierii aerului: lasciv, nici mai mult nici mai puţin.

-Ar fi trebuit să-mi spui că erai acolo, repetă cu înverşunare.

-îmi pare rău că te-am pus în încurcătură, dar....

Scutură din cap şi ridică mâinile în semn de neputinţă.

-Nu pot să spun că regret că am fost acolo, concluzionă.

Nu-şi desprindea ochii de la părul său, ca fascinat.

Ii luă o şuviţă recalcitrantă şi o puse la loc în valul unduitor şi întunecat. Lauren se înfioră şi se întoarse să

plece. Nu făcuse doi paşi, că o mână o prinse cu blândeţe, dar ferm.

- Stii, nu este un lucru de care poţi să fugi.

Era lângă el, mult prea aproape pentru ca tânăra femei să poată gândi calm.

- Nu ştiu despre ce vrei să vorbeşti, spuse pe un ton pe care-l spera degajat. Nu fug, mă întorc pur şi simplu în camera mea.

Incercă să se elibereze, fără succes.

- Fricoaso! Stii foarte bine ce vreau să spun.

Ii dădu drumul o clipă, doar cât timp o prinse de încheietura mâinii, pe care o ridică între ei ca pe un trofeu. Lauren îşi simţea pulsul accelerându-se sub degetele abile ale însoţitorului său. Il văzu clătinând din cap în penumbră, cu un aer mulţumit.

- Asta.... doar pentru că m-ai speriat, pretinse ea.

Dar vocea nesigură îi contrazicea cuvintele.

- Nu, Lauren, nu....

In mod curios, Tomas părea mai mult întristat decât supărat.

- Tot timpul în care m-ai îngrijit, continuă el, mi-ai spus întotdeauna adevărul: despre tratament, despre şansele mele şi chiar asupra nesociabilităţii mele. N-ai să începi să mă minţi acum?

Se lăsă o tăcere care păru să dureze o veşnicie. Tânăra femeie încercă disperată să găsească ceva de

spus, orice - dar nu-i veni nimic, decât o ciudată înţepătură în ochi.

în clipa în care credea că nu-şi va mai putea reţine lacrimile, medicul duse încheietura mâinii la buze şi i-o sărută.

- Noapte bună, Lauren, murmură Tomas lângă pielea sa. Somn uşor, îngerul meu.

îi dădu drumul şi, fără o vorbă în plus, dispăru în noapte. Lauren rămase o clipă stupefiată, incapabilă să reacţioneze. Frigul o aduse la realitate. Ajunse în camera sa în fugă, aruncă într-un colţ cămaşa de noapte umedă şi îmbrăcă un tricou vechi. Apoi se ghemui în pat.

Oare ce o apucase să se scalde goală în plină noapte? Orice bărbat ar fi luat asta ca pe un avans. Şi Tomas era bărbat.

"Şi ce bărbat!” se gândi, amintindu-şi umerii laţi şi braţele musculoase....

- Ajunge!

Aproape strigase şi aşteptă tremurând ca liniştea să-şi reintre în drepturi. Atunci, începu să plângă încet în pernă.

- Mamă!

- Haide, mamă, trezeşte-te!

Vacarmul stereofonic ce o trezi era însoţit de zgâlţâieli puternice, deoarece gemenii săreau în patul

său. îşi scoseseră sandalele şi-şi vârâseră picioarele sub pătură.

Lauren îşi trecu braţele în jurul umerilor lor şi-i strânse lângă ea, respirându-le cu încântare parfumul de copii.

- Bună ziua, teroriştilor, spuse Lauren prefăcându-se că-i ronţăie. Sper că nu l-aţi trezit pe bunicul!

- S-a trezit deja, anunţă Ştrengarul.

- Si bunica de asemenea, adăugă Gemma pentru a nu rămâne datoare.

- Intr-un minut mâncăm, reluă fratele său. De asta am venit, să te anunţăm. Trebuie să mergem să-l luăm şi pe domnul?

Făcu câteva sărituri în pat, aşteptând permisiunea de a merge să trezească invitatul. Lauren se gândi la modul în care ar fi primit Tomas o asemenea trezire şi scutură din cap.

- Nu va fi necesar, spuse în aceeaşi clipă o voce care venea din uşă.

Medicul stătea rezemat de canat, nonşalant şi zâmbitor. Purta o cămaşă uşoară şi aceiaşi pantaloni din pânză ca noaptea trecută. Tânăra femeie îl privi fără o vorbă, cu inima palpitând.

- Bună ziua, exclamă Tomas în gura mare.

O umbră trecu o clipă peste trăsăturile sale, apoi dispăru.

- Bună ziua, domnule.... începu Strengarul.

Apoi se aplecă spre mama sa şi murmură cu un aer jenat.

- Mamă, ştiu că se numeşte Tomas, dar nu-i cunosc numele celălalt

- Este doctorul Lawrence, dragul meu.

- Dacă nu vedeţi niciun inconvenient, interveni respectivul, aş prefera să mi se spună Tomas. ţ

Nu este cazul să li se impună ceremonialul nostru profesional.

îşi aţinti ochii asupra Laurenei, ca şi când voia să evite să-i privească direct pe copii. Tânăra femeie încuviinţă şi imediat el se îndreptă şi bătu din palme.

- Bine! Ştrengarule şi Gemma, spuse intrând cu paşi mari în încăpere, oare aţi venit s-o ajutaţi pe mama să se îmbrace? Credeţi că are nevoie şi de ajutorul meu?

Pe faţă îi apăru un zâmbet maliţios. Lauren protestă, dar vocea îi fu acoperită de hohotele de râs cristalin ale gemenilor. Acum, ochii lui Tomas străluceau de o lumină pe care tânăra femeie nu le-o cunoştea.

- Mama este o persoană mare, explică Gemma redevenind serioasă. Se poate îmbrăca singură.

- Serios? în acest caz, aţi face mai bine s-o lăsaţi să se pregătească. Altfel, bunicul vostru o va certa că a fost prea înceată.

Fu o explozie de braţe, picioare şi pături

amestecate, în timp ce puştii săreau din pat.

Câteva clipe, Lauren se află acoperită doar cu tricoul, care se oprea de-abia deasupra taliei. Medicul o privi cu un aer ciudat şi tânăra femeie se înfioră ca şi când ar fi atins-o. Se grăbi să tragă cearşaful pe ea.

- Strici cheful celor din jur, murmură Tomas făcând cu ochiul şi îndepărtându-se pentru a-i lăsa pe micuţi să treacă. Bine, dacă eşti sigură că te poţi descurca singură....

Işi lăsă fraza neterminată şi ridică mefistofelic o sprânceană înainte de a pleca. Oftând, Lauren căzu înapoi pe pernă. Nu înceta să se mire de diferenţa dintre acest Tomas Lawrence şi cel de la spital. Oare era posibil ca ursul să se fi schimbat atât de mult? Sau poate medicul era astfel înainte de boală?

"Ce importanţă are răspunsul?" se gândi sărind jos din pat. Se simţi cuprinsă de o bucurie nouă, de o fericire pe care n-o simţise niciodată până atunci.

Tânăra femeie îşi spălă părul şi-l pieptănă. O emoţie absurdă o cuprinse când observă că săpunul pe care-l ţinea mirosea a lămâie, ca pielea lui Tomas. Işi reproşă în sinea sa confuzia juvenilă şi ieşi în grabă de la duş.

Câteva minute după aceea, îmbrăcase o fustă largă şi un tricou scurt fără mâneci, albastru-marin şi se îndreptă cu paşi mari spre terasă.

- Eşti ultima, ca de obicei, comentă tatăl său, când

salută pe toată lumea. Va trebui să faci nişte eforturi când nu vom mai fi aici. Te previn, Carlo nu va ezita să vină să te ia pentru plimbarea sa.

- Imi pare rău, spuse Lauren, întinzând mâna spre carafa cu suc de portocale. Am dormit prea mult.

- Când nu vor mai fi aici? o întrebă Tomas în şoaptă, câteva minute după aceea. Ce nu este în regulă? Părinţii tăi sunt bolnavi? Lauren se încruntă, îl privi cu stupoare, apoi nu se putu stăpâni să râdă, înţelegând cauza confuziei sale.

- Nu, nu este nimic atât de dramatic! exclamă tânăra femeie.

- Dimpotrivă, este ceva foarte monden, interveni Helen Cowling, care, evident, auzise totul. Soţul meu şi cu mine le-am promis unor prieteni să le facem o vizită în Germania, iar fiica noastră s-a oferit cu amabilitate să aibă grijă de câine. Bietul Carlo n-ar suporta să fie pus într-o cuşcă.

Urmă o clipă de dezordine, în care Lauren se ocupă cu mustrarea copiilor, pe punctul de a începe o bătălie cu dulceaţă.

- Aşadar, vei rămâne singură cu prietena ta, spuse în sfârşit Tomas.

- Oh, nu! Sally se întoarce în ţară cu acelaşi zbor ca părinţii mei. Carlo va trebui să se mulţumească doar cu copiii şi cu mine.

Urmă o tăcere şi tânăra femeie îşi văzu părinţii schimbând priviri uimite.

- Cât timp intenţionezi să rămâi în regiune, Tomas? întrebă David Cowling cu blândeţe.

Lauren îşi muşcă buza şi-şi aşează grăbită bolul, înţelegând concluziile pe care le putea trage medicul din cuvintele sale. Se va simţi pur şi simplu dat afară....

-încă două zile, dacă nu vă deranjează, răspunse cel întrebat, pe un ton amabil. După care, va trebui să consacru ceva timp familiei.

- Bine, bine...

David îl aprobă, dând din cap.

- Familia este piatra de temelie a oricărei societăţi stabile, enunţă cu emfază.

In ce-l privea pe Tomas, nu părea să devină bănuitor faţă de cuvintele Laurenei.

Se străduia să întindă dulceaţă de caise pe o felie de pâine prăjită când ridică brusc ochii spre ea şi-i aruncă o privire devastatoare, înainte de a se apleca din nou peste tartina sa, ca şi când nimic nu se întâmplase. Lauren înghiţi cu greu, apoi se simţi roşind şi plecă ochii.

Treburile casnice fură terminate cât ai clipi din ochi, fiind un mare număr de voluntari.

Copiii se distrau extraordinar întinzând lenjeria, în timp ce mama lor efectua bilanţul de sănătate zilnic al

domnului Cowling.

Medicul nu întârzie să vină să dea târcoale prin împrejurimi, cu zâmbetul pe buze.

- Totul este în regulă? întrebă pe un ton detaşat, când Lauren îşi puse la loc stetoscopul.

- Perfect. Atâta timp cât tata rămâne liniştit, desigur.

- Mi-e greu să fac altfel, răspunse acesta din urmă. Mai ales cu supravegherea atentă a mamei tale. Ah, femeile! încheie, ridicând ochii la cer.

Tomas râse din toată inima, înainte de a bate în retragere sub privirea prefăcut ofensată a Laurenei.

***

Dimineaţa se desfăşură liniştită. Lauren se duse să se plimbe cu Carlo şi cu copiii, iar aceştia din urmă insistară ca mama lor să se scalde cu ei.

Căldura sporise şi nimic n-o tenta mai mult pe tânăra femeie decât perspectiva unei băi răcoritoare. Dar amintirea nopţii precedente rămăsese vie şi un fior de ruşine o copleşi la ideea de a apărea în faţa lui Tomas îmbrăcată doar în costum de baie.

- Mamă, vii? strigă Ştrengarul din piscină.

Lauren cedă. îşi puse costumul de baie şi ajunse repede pe marginea bazinului. Gemenii se zbenguiau deja, stropindu-se cu ţipete puternice. Chiar câinele coborâse pe primele trepte, iar blana lungă de pe labe plutea în corolă în jurul său.

- Priveşte, mamă, Carlo şi-a pus apreschiurile, exclamă Gemma râzând. Oare poate să vină să înoate cu noi, spune?

- Arătaţi-mi mai întâi progresele pe care le-aţi făcut la natație. Vom vedea după aceea.

Copiii se năpustiră asupra ei şi o antrenară în jocurile lor, alăturându-se puţin după aceea bunicilor. Doar Tomas rămăsese întins într-un fotoliu şi nu intră în apă decât când gemenii ieşiră.

Lauren crezu la început într-o coincidenţă, dar văzându-l de-a lungul întregii zile, evitându-i cu grijă pe Ştrengar şi pe
Gemma, înţelese că avea o problemă. Se temea probabil să se ataşeze de ei

Asta nu însemna că nu-i privea. Ba dimpotrivă: îşi aţintea privirea asupra lor cu un fel de disperare furioasă, ca şi când voia să înmagazineze cât mai multe imagini posibile ale fericirii oferite de copii. Fericire care lui îi era refuzată pentru totdeauna. Tânăra femeie nu putea decât să asiste neputincioasă la suferinţa sa.

In acea seară, în liniştea camerei sale, Lauren se gândi la egoismul Elenei, fosta logodnică a medicului. Oare cum îi putuse refuza bucuria de a fi tată?

Se răsuci iar şi iar în pat, incapabilă să adoarmă, ca şi noaptea trecută. Din nou ochii i se umplură de lacrimi. Dar nu va plânge.

Nimic nu putea schimba faptul că Tomas se supusese chimioterapiei şi că şansele sale de a putea să procreeze erau de acum, dacă nu nule, cel puţin minime.

Fără aversiunea logodnicei sale de a încerca o inseminare artificială, s-ar fi putut efectua o prelevare salvatoare înaintea radioterapiei

"Eu aş fi îndurat asta pentru el "

Fu ca şi cum ar fi strigat, sfâşiind liniştea nopţii.

Semnificaţia a ceea ce tocmai gândise o lovi ca un bici.

Ea ar fi îndurat asta? Să aibă copilul lui? Dar asta însemna....

Respinse pătura şi se ridică. Trebuia să găsească un mijloc de a-şi schimba cursul gândurilor. Oricare.

Niciodată, îşi jurase după căsătoria dezastruoasă. Niciodată nu-i va mai permite unui bărbat să intre în viaţa sa. Şi iată că deodată....

Mintea înfierbântată nu-i lăsa de ales: trebuia să alerge sau să înoate, pe scurt, să consume cât mai repede surplusul de energie provocat de acest puseu de adrenalină. în câteva secunde, îşi îmbrăcase costumul de baie, reţinând lecţia din noaptea precedentă. Nu se punea problema să fie surprinsă din nou în ţinuta Evei de medic, în cazul în care acesta s-ar fi decis să ia aer....

Traversă terasa cu paşi grăbiţi şi intră fără să aştepte în apa rece. Toţi muşchii îi erau încordaţi.

în timp ce înota, continuă să reflecteze. Era văduvă, avea în grijă doi copii şi era de o neîncredere bolnăvicioasă faţă de bărbaţi, de la eşecul căsniciei sale.

De ce şi-ar asuma riscul de a se aventura într-o relaţie care ar fi încă de la început compromisă de teribila rană morală pe care o suferise medicul?

Şi oricum, el îşi dorea să înnoade o adevărată legătură cu ea?

Oh, desigur, dacă i se ivea ocazia, cu siguranţă Tomas va ceda dorinţei evidente pe care o încerca pentru ea. Dar era puţin probabil să meargă până la a se ocupa de doi copii ai unui alt bărbat, care îi vor aminti permanent de o bucurie la care nu va avea niciodată dreptul.

Inotă până la epuizare, fără ca răcoarea apei să reuşească să-i calmeze mintea înfierbântată. Ieşi în sfârşit din bazin şi se înfăşură tremurând într-un prosop. Peisajul din jur nu era decât calm şi frumuseţe. Natura desena un teatru de umbre chinezeşti pe ecranul mării. Dar chiar şi aici, era îngrozitor de singură.

Işi strânse prosopul în jurul umerilor, într-o zadarnică tentativă de a se încălzi, apoi intră în casă. Pătrunse în cabina duşului fără măcar să aprindă lumina şi lăsă apa

caldă să-i curgă pe faţă şi să se amestece cu lacrimile sale. Când se hotărî să iasă, nu ştiu cât timp rămăsese suspinând sub jet.

Se pieptănă şi, tot pe întuneric, ajunse pe culoar. Podeaua era rece, dar aproape nu simţea.

- De ce plângi?

Vocea lui Tomas străpunse întunericul şi Lauren crezu să inima i se va opri. Işi duse convulsiv mâna la gură şi întrebă cu o voce tremurând de emoţie:

- Ce.... faci aici?

Lauren îi auzi sunetul înăbuşit al picioarelor goale pe dalele de marmură şi-i distinse în sfârşit silueta în noapte. Era atât de aproape, încât îi percepea ritmul lent al respiraţiei. Ca la spital....

- De ce plângi? repetă Tomas.

Capitolul 1

Lauren rămase tăcută mult timp. Oare ce scuză ar putea avansa, care să poată rezista perspicacităţii medicului şi minţii sale suspicioase?

- De ce plâng? repetă ea în cele din urmă, cu o voce care se străduia să fie fermă. Nu ştiu, poate am săpun în ochi, nimic mai mult....

- Minţi, replică Tomas luând-o de umeri.

O escortă, împingând-o mai mult, până la camera sa, trântind uşa cu cotul. Apoi se rezemă de ea şi oftă.

- Acum, aprinde lumina, spuse încet.

încă nu-i dăduse drumul. Tânăra femeie încremeni şi încercă să-şi pună puţină ordine în gânduri. Dar un laconic "Cum?" fu tot ce găsi să spună.

- Ai auzit foarte bine.

Aprinde lumina.

Vorbea ca şi când i se adresa unei copile, în timp ce strânse mâinile pe umerii săi.

- Nu.

Lauren reacţionase instinctiv. Dacă apăsa pe întrerupător, medicul va remarca imediat ochii săi roşii şi pleoapele umflate.

- De ce? întrebă Tomas pe un ton nevinovat. N-ai nimic de ascuns, nu-i aşa?

Provocarea pe care o percepu în vocea lui o scoase din letargie şi-şi dădu brusc seama de locul în care se

afla.

- Ce faci în camera mea? îl întrebă - cam târziu. N-ar trebui să fii aici. Părinţii mei....

- Ai milă, nu-i folosi ca scuză. Eşti majoră, nu?

- Dar casa asta este a lor! N-ar fi potrivit ca... noi....

Tomas se aplecă şi buzele li se întâlniră. Pentru Lauren,
lumea păru să se reducă brusc la dimensiunile încăperii, la cercul protector al braţelor medicului.

Un val de căldură străbătu trupul tinerei femei şi încercă să se elibereze. Dar el o ţinea cu fermitate şi în cele din urmă se abandonă acelei îmbrăţişări extrem de plăcute. Pielea îi deveni de o sensibilitate dureroasă. Lăsă să-i scape un geamăt.

"N-ar trebui să faci asta", îi murmură o voce în minte, în timp ce se prindea cu pasiune de ceafa lui Tomas. Dar cum putea rezista, când o cuprindea o asemenea exaltare?

Apăsarea fierbinte a buzelor lor se intensifică, devenind mistuitoare. Lauren se simţi îndreptându-se spre un ocean de senzaţii ameţitoare. Percepţiile i se estompară şi nu-şi mai auzea decât bătăile inimii. Doar dacă nu era cea a lui Tomas? Erau atât de aproape...

Oare cât timp rămaseră astfel îmbrăţişaţi? Nu destul pentru ca ea să-i i se ofere trup şi suflet, cum şi-ar fi dorit. Dar suficient pentru a permite unui confuz

sentiment de vinovăţie să-şi croiască drum în mintea sa înfierbântată.

Lauren se dădu brusc înapoi, rupând legătura dintre ei, ceea ce fu ca un fel de sfâşiere.

- Ce suntem pe cale să facem, Tomas? îl întrebă cu o voce întretăiată.

Medicul încremeni, dar mâinile i se odihneau încă pe şoldurile Laurenei. Un râs grav străpunse întunericul, apoi el o sărută pe frunte. Respiraţia îi revenea treptat la ritmul normal.

- în ce mă priveşte, nu sunt suficient de ruginit pentru a nu şti ce facem, îi răspunse medicul. Dar tu, poate ai fost prea mult singură şi ai uitat plăcerea pe care o simţi făcând dragoste?

Lauren nu răspunse nimic. Căldura încântătoare care o cuprinsese trecuse acum, şi când medicul căută din nou drumul spre buzele sale, dădu brusc capul înapoi, apoi făcu câţiva paşi în spate.

- Lauren?

Aceasta înălţă capul cu un aer sfidător.

- Tu.... Lasă-mă în pace.

- De ce? Nu poţi să negi că suntem atraşi unul de celălalt. Doar dacă nu mi-ai spus tot. Există un bărbat în viaţa ta?

- Nu, răspunse tânăra femeie fără să se gândească.

Se blestemă imediat că pierduse o ocazie atât de

bună să-l ţină la distanţă. Simplul fapt de a-l vedea atât de aproape o tulbura mai mult decât ar fi putut spune.

Dacă nu avea decât s-o sărute pentru a deveni doar o marionetă în braţele sale, nu-i va trebui mult să înţeleagă că-l iubea, că era singurul bărbat care avusese vreodată un asemenea efect asupra ei. Si atunci....

Tăcerea deveni apăsătoare.

- Aşadar, ea avea dreptate, murmură Tomas în cele din urmă cu o voce posomorâtă.

In ciuda întunericului, tânăra femeie îi văzu umerii încovoindu-se.

- Cine avea dreptate? Si referitor la ce?

- Elena. Când spunea că nimeni nu vrea un bărbat incomplet.

Se întoarse şi se pregătea să iasă. Laurenei îi trebui o clipă pentru a realiza enormitatea cuvintelor sale, apoi se repezi spre uşă şi se rezemă cu spatele de ea, înainte ca Tomas s-o fi deschis.

- Nu, exclamă tânăra femeie.

- Lauren, n-are rost, spuse medicul pe un ton obosit, fără măcar s-o privească.

- S-a înşelat, articulă ea, cu inima bătând puternic.

Işi muşcă buza, şovăind, apoi ultimele reticenţe dispărură.

- Femeile te vor. Eu te vreau, adăugă Lauren

aproape în şoaptă.

- Dar....

- Oh, Tomas... Acum, că-şi deschisese inima doctorului, o cuprinse o incredibilă senzaţie de libertate. Ridică o mână şi-i mângâie tandru obrazul.

- Pentru mine, eşti mai viril decât orice alt bărbat.

Degetul său mare trasă conturul unei buze pline şi bine
desenată. Tomas îi prinse mâna şi-i sărută pătimaş căuşul palmei.

- Atunci, de ce?

- Nu pot.... nu îndrăznesc...

Oare cum să-i explice că-i era teamă de o relaţie amoroasă? Unele persoane poate nu considerau actul sexual sinonim cu un angajament, dar ea nu era una dintre acestea. Nu va merge mai departe dacă nu-şi va putea domina temerile, neîncrederea instinctivă.

- Când pleacă părinţii tăi?

întrebarea, aparent fără legătură cu subiectul, o surprinse.

- Poimâine. De ce?

- Asta îmi lasă două zile pentru a te convinge, murmură Tomas ca pentru el însuşi.

- Să mă convingi?

- Da. Să te conving că ce se întâmplă între noi este normal, chiar dacă suntem în vila părinţilor tăi.

îi atinse buzele cu un sărut uşor şi ieşi. Lauren se rezemă tremurând de lemnul uşii şi observă că halatul său de baie era încă prins acolo. Zâmbi obosită. Ţinuta sa uşoară era o invitaţie la dragoste şi totuşi, medicul preferase mai degrabă s-o sărute şi să se ducă la culcare, decât să cedeze dorinţei sale.

"Pentru că mă doreşte", se gândi cu emoţie, amintindu-şi trupul lui Tomas, arcuit lângă al său. Dar acceptase să-i lase timp de gândire... Cât de diferit era de Jeffrey!

Apariţia bruscă a fostului soţ în gândurile sale îi dădu un gust amar la evocarea clipelor pe care tocmai le trăise. Era foarte palpitant să te îndrăgosteşti, dar ea nu trebuia să uite niciodată că rareori lucrurile erau aşa cum păreau să fie...

Işi frecă energic părul ud, ca pentru a nu se mai gândi la ce o jena cu adevărat. Il lăsase pe Tomas să creadă că refuzul său de a se angaja mai temeinic se datora prezenţei părinţilor săi. Oare după plecarea lor va avea ocazia să-i explice adevăratele îndoieli?

Cu intuiţia specială a copiilor mici, Ştrengarul şi Gemma remarcară cât de mult îl fascinau pe prietenul mamei lor.

Cu cât încerca acesta din urmă să-i evite, cu atât încercau mai mult să-i atragă atenţia. Lauren observă asta chiar a doua zi dimineaţă. Ocupată să taie un

trandafir pe o terasă laterală, tânăra femeie putea să observe, fără să fie văzută, ce se întâmpla lângă piscină.

Două fiinţe mici se ridicaseră cu curiozitate spre medic în timp ce acesta se odihnea într-un şezlong.

- Te rog, vrei să vii cu noi să-l plimbăm pe Carlo?

Toată lumea este ocupată, în afară de tine.

Tomas se îndreptă şi-şi scoase ochelarii de soare.

- Sunteţi siguri că are nevoie să iasă? îi întrebă pe un ton suspicios.

îi studia cu un amestec de uimire şi amuzament, apoi îngenunche în faţa lor.

- Ce-a spus bunicul? reluă el.

-A spus că n-ar trebui să te plictisim, mărturisi cu sinceritate, Gemma.

- Dar, adăugă imediat Ştrengarul, Carlo chiar are nevoie să iasă, pentru că i-au dat nişte prăjituri în plus după-masă.

- Foarte bine. Să mergem să vedem ce spune bunica.

Fetiţa râse pe înfundate şi-l luă de mână, în timp ce fratele său
obiectă:

- Nu este bunica ta. Este a noastră.

- Tu ai o bunică? întrebă Gemma.

- Nu, nu mai am.

Lauren îi văzu pe copii schimbând un semn de înţelegere din cap.

-Atunci, vrem s-o împărţim pe a noastră cu tine, anunţă fetiţa cu generozitate.

în acea clipă dispărură sub verandă şi tânăra femeie nu auzi răspunsul medicului. Nu se putu împiedica să zâmbească în faţa ironiei situaţiei. înţelegea foarte bine dorinţa lui Tomas de a nu se ataşa de gemeni. Ea însăşi nu-i văzuse timp de zece zile, de când Sally plecase cu ei în avans şi-i lipsiseră teribil. Dar bietul
Tomas nu părea să mai aibă de ales de când copiii îl aleseseră ca tovarăş de joacă!

Zâmbetul îi dispăru când se gândi din nou la reacţia lui Tomas, în ziua sosirii lor, apoi modul în care îi observase mai târziu pe Gemma şi pe Ştrengar. Ştia, orice ar fi putut el spune, că medicul avea foarte multă dragoste de oferit. Dar cum să-l facă să-şi dezvăluie sentimentele, să se lase pradă lor?

La sfârşitul după-amiezii, Lauren îl găsi pe Tomas pe marginea piscinei, în timp ce copiii se pregăteau pentru ultima baie din zi. Era întins confortabil într-un şezlong şi tânăra femeie observă că pielea sa îşi regăsise o parte din bronzul natural.

Un strigăt pătrunzător răsună, în timp ce gemenii concurau din nou în imaginaţie pentru a atrage atenţia.

- Tomas, strigă Ştrengarul, priveşte-mă sărind!

- Şi pe mine, reluă Gemma, plonjând într-o jerbă de apă, alături de fratele său. Lauren se aşeză pe primele trepte ale bazinului şi le aruncă o minge colorată gemenilor.

- Tomas? spuse ea, profitând de o clipă în care aceştia din urmă erau prea ocupaţi pentru a o auzi.

Medicul înălţă capul. Lauren nu-i putea vedea ochii în spatele lentilelor fumurii, dar bănui că o privea cu atenţie.

- îmi pare rău că ei te plictisesc atât de mult. Probabil ţi-e greu să te odihneşti în hărmălaia asta.

I se puse un nod în gât când constată că Tomas nu renunţase la expresia sa austeră. Apoi, brusc, el se ridică şi îşi bombă pieptul într-un gest comic.

- Nu-mi rămâne decât un lucru de făcut, o anunţă pe un ton solemn. Să mă alătur lor!

Alergă spre piscină şi plonjă cu un strigăt războinic, înainte de a reapărea la suprafaţă zâmbindu-le copiilor stupefiaţi.

- Hei, voi doi. Nu ţineţi mingea doar pentru voi, sau vin s-o iau.

îşi marcă ameninţarea cu un mormăit ameninţător, iar puştii scoaseră strigăte speriate şi încântate în acelaşi timp.

Lauren observă scena cu un zâmbet şi-şi înconjură genunchii cu braţele. Dacă mai avea încă vreo îndoială

privind sentimentele sale faţă de medic, aceasta dispăruse în clipa în care acesta din urmă se năpustise în bazin.

îşi şterse o picătură de apă din colţul ochiului - era oare o lacrimă? - şi se gândi că ar fi fost un tată minunat, dacă destinul n-ar fi hotărât altfel. Acum, nu mai putea decât să se bucure de copiii altuia, ştiind că, oricare ar fi fost ataşamentul lor reciproc, până la urmă vor trebui să se despartă.

Tânăra femeie fu scuturată de un fior şi se strădui să se gândească la altceva. Se ridică şi se îndreptă spre un mecanism ataşat de peretele bazinului, chiar sub nivelul apei.

- Tomas, strigă ea, zâmbind maliţios. Ai văzut asta?

îl auzi înotând spre ea şi declanşă un buton. Medicul dispăru imediat într-un vârtej de bule şi de apă care ţâşni în jet puternic din gurile de alimentare. Apoi apăru din nou la suprafaţă, tuşind şi scuipând exagerat, pentru a-i amuza pe copii.

- I-ai făcut-o, mamă, exclamă Ştrengarul, când Tomas înotă spre ei contra curentului.

în ciuda lunilor de boală, aparent nu-şi pierduse nimic din forţă. Lauren simţi un fior ciudat văzându-l astfel, cu toţi muşchii încordaţi, înaintând în direcţia sa, împotriva rezistenţei apei. Tânăra femeie plonjă din nou mâna spre mecanism şi un al doilea jet se adăugă forţei

primului, cu un vuiet înăbuşit. Medicul nu putu decât să se recunoască învins şi se lăsă dus spre marginea bazinului.

- Trişoareo! strigă Tomas când îşi regăsi respiraţia.

- Mama a câştigat, mama a câştigat! cântau gemenii, începând un dans îndrăcit de victorie.

Tânăra femeie le zâmbi tandru. Păreau să se amuze extraordinar.

Realiză brusc că Tomas era pentru ei o figură aproape paternală, că răspundea unei aşteptări inconştiente din partea lor. Oh, îl aveau bineînţeles pe bunic, dar vârsta sa îl obligase să-şi limiteze activităţile şi-şi arătase indulgenţa faţă de copii. Ea însăşi nu avusese vreodată o legătură cu un bărbat după moartea soţului, preferând să-şi consacre mai degrabă serile gemenilor, decât să iasă.

- Lauren?

Tresări, simţind o mână udă şi rece pe coapsa sa şi privi fără o vorbă degetele bronzate ale medicului care-i dungau pielea de culoare arămie.

- Oare nu este timpul pentru copii să iasă? o întrebă încruntat.

Apoi păru că observă ce privea ea cu atâta stânjeneală şi-şi retrase prompt mâna. Tânăra femeie se simţi roşind şi nu îndrăzni să-l privească în faţă. Păstra ochii aţintiţi asupra liniei albe vizibilă pe bustul

lui Tomas, care-i amintea că ea avea o cicatrice similară pe spate...

Era contribuţia sa secretă la sănătatea actuală a bărbatului pe care-l iubea.

- Lauren? repetă medicul.

- Da. Oh.... îmi pare rău, mă gândeam la altceva.

Clipi din ochi ca şi când se trezea.

- Este într-adevăr timpul să se întoarcă... sau veţi fi complet arşi! strigă adresându-se gemenilor. Strângeţi mingile. Vă veţi putea juca aruncându-le câinelui când ieşiţi.

Această perspectivă plăcută tăie brusc protestele copiilor şi Lauren îi explică medicului ritualul.

- Să-i aruncăm mingi lui Carlo este singurul mod pe care l-am găsit pentru a-l face să alerge şi a lăsa să i se scuture blana groasă. Dacă n-o facem, împrăştie litri de apă prin casă.

- Nu este puţin cam bătrân pentru a galopa aşa? întrebă Tomas privind îngrijorat animalul care alerga după o minge de tenis.

- Vârsta l-a făcut înţelept, explică Lauren, glumind fără să râdă. Nu mai aduce nimic când a obosit.

Tomas ieşi din apă râzând. în aceeaşi clipă, un strigăt se auzi în spatele lor.

Se întoarseră la timp pentru a-i vedea pe Ştrengar şi pe Carlo lovindu-se, încercând amândoi să prindă o

minge. Copilul bătu aerul cu braţele şi căzu pe spate. Capul i se izbi de o dală şi alunecă inconştient în bazin.

- Tomas! strigă Lauren privindu-şi disperată însoţitorul.

Ca în cel mai rău dintre coşmaruri, îi părea că era lipită de sol, incapabilă de cea mai mică mişcare. în acest timp, trupul fiului său se scufunda încet.

Medicul despică suprafaţa apei la rândul său şi înotă energic spre copil.

Prinse corpul inert înainte să ajungă la fund şi ieşi la suprafaţă. Toată scena nu dură decât câteva secunde. O veşnicie.

Tânăra femeie se repezi în sfârşit să-l ajute să-l scoată pe Ştrengar din apă. Era năucită şi legăna băieţelul la piept cu o mişcare convulsivă. Gemma plângea.

- Ştrengarule? gemu ea. Mamă, ce i s-a întâmplat?

Medicul ieşi din bazin şi se aplecă asupra lor, şiroind de apă.

- Aşază-l, Lauren.

Tânăra femeie se mai agăţă timp de câteva secunde de trupul mic şi nemişcat.

- Lauren! Vino-ţi în fire!

Trebuie să-i verific funcţiile vitale.

Acum, tonul medicului era rece şi profesional, având efectul unui şoc electric. Lauren se hotărî în sfârşit să-şi

lase preţioasa povară.

- Dumnezeule.... îmi.... pare rău, murmură cu ochii plini de lacrimi.

Părinţii săi nu întârziară să sosească la locul accidentului, alertaţi cu siguranţă de strigăte şi lătrături.

- Ce putem face? întrebă Helen cu o voce ponderată.

Modul în care se agăţa de braţul soţului său contrazicea totuşi
acest calm aparent.

- Oare Gemma se poate duce să-mi aducă un prosop uscat? întrebă medicul privind fetiţa palidă, care tremura.

- Ce?

Lauren fu mai întâi complet derutată de această cerere ciudată, dar înţelese văzându-l pe medic încruntând sprâncenele cu o mişcare scurtă a capului în direcţia copilei.

- Oh, da! Gemma, iubito, Tomas are nevoie de un prosop uscat pentru fratele tău.

Puştoaica se grăbi spre casă, fericită să poată da o mână de ajutor adulţilor şi fără să ştie că era vorba doar de o manevră pentru a o îndepărta.

In acest timp, Tomas, strecurând o mână sub ceafa Ştrengarului, începuse să-i facă respiraţie gură la gură. Tânăra femeie îşi frângea mâinile de teamă şi-i însoţea eforturile repetând o rugăciune.

- Respiră, Thomas, respiră....

Curând, băieţelul tuşi şi din gură îi curse puţină apă.

- Este bine, spuse simplu medicul, aşezându-l în poziţie laterală de siguranţă.

Ştrengarul sughiţă şi vomită toată apa pe care o înghiţise. Tomas îşi continuă verificările şi după un timp înălţă capul, cu o expresie de nepătruns pe faţă.

- Pupila reacţionează normal. Poate este un traumatism cranian uşor şi două, trei puncte de sutură de făcut. Dar totul va fi uitat repede.

Fu ca şi când Lauren putea să respire din nou. Prinse încheietura mâinii fiului său şi simţi bătăile energice ale pulsului.

- Mulţumesc, Dumnezeule, murmură ea, încercând să nu plângă. Şi mulţumesc şi ţie, Tomas.

- Ce fericire că ai fost aici, reluă David Cowling, pe care teama îl făcuse pământiu.

- N-a fost mare lucru, protestă medicul.

- Dar eram ca de piatră, obiectă Lauren. Sunt infirmieră calificată şi totuşi, ar fi putut să moară sub ochii mei, pentru că nu eram în stare....

- Eşti infirmieră, dar înainte de orice eşti mama sa, o întrerupse medicul cu o voce fermă.

- Iată! exclamă în aceeaşi clipă o voce de copil.

Se întoarseră toţi deodată, pentru a o vedea pe Gemma sosind, clătinându-se sub greutatea tuturor

prosoapelor pe care le putuse găsi în casă.

- Eşti foarte drăguţă, spuse Helen strângând fetiţa în braţe.

Acum, du-te şi ajut-o pe mama ta să-ţi şteargă fratele.

- Este....

Fetiţa nu putu continua şi două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

- Se simte bine, o linişti Tomas. Priveşte, deja vrea să se aşeze.

- Dar sângerează, exclamă livid Gemma. Are tot părul lipit.

- Asta nu este grav. Vom rezolva repede.

- Ai să-l coşi?

Interesul copilăresc pentru amănuntele sângeroase îi depăşise frica.

- Poate.

- Sau îl vom putea lipi, propuse Lauren.

- Să mă lipiţi? întrebă Ştrengarul cu o voce slabă. Dar nu sunt o jucărie spartă!

- Este o lipire specială pentru piele, îi explică tânăra femeie, cu un zâmbet afectuos. Am adus-o cu mine în poşetă.

Ii adresă o privire medicului şi acestă dădu afirmativ din cap, apoi se ridică ţinând băieţelul în braţe.

- Foarte bine, anunţă el.

Nu mai este decât de curăţat totul şi de văzut dacă Ştrengarul are nevoie de puţin lipici.

- O să mă doară? întrebă puştiul cu o voce nesigură.
- Poate te va înţepa puţin, răspunse sincer Tomas.

Lauren văzu că Ştrengarul îşi aţintise asupra salvatorului său
o privire plină de încredere, în timp ce Gemma îl privea cu un
zâmbet atât de fericit pe buze, de parcă ar fi fost o fiinţă supranaturală. Aşadar, chiar şi ei....

Şi ei îl iubeau şi ei vor avea inima frântă când va veni clipa să-şi spună adio.

Capitolul 8

După evenimentele de după-amiază, seara se adună în salon un mic grup foarte tăcut.

Cei doi copii fuseseră culcaţi devreme şi Sally, întoarsă dintr-o plimbare puţin după accident, se hotărâse să anuleze seara pe care o prevăzuse, pentru a veghea asupra lor. Familia Cowling avusese toate greutăţile din lume pentru a o convinge să nu-şi schimbe planurile.

- Ar trebui să bem un pahar pentru a vă sărbători plecarea, remarcă Lauren, adresându-se părinţilor. Imi pare rău că Ştrengarul a stricat ultima voastră zi....

- Nu spune prostii, o întrerupse mama sa. Totuşi, n-a făcut-o intenţionat!

- De ce naiba copiii nu ascultă niciodată sfaturile care li se dau? interveni David. De câte ori le-am spus să nu alerge pe marginea piscinei?

Severitatea sa era pe măsura afecţiunii pe care le-o purta copiilor, Lauren ştia asta. îi zâmbi cu tandreţe.

- Cred că Ştrengarul nu este foarte mândru de el, remarcă Tomas. A fost deja destul de pedepsit. Din fericire, într-o săptămână nu se va mai vedea nimic.

- Poate ar trebui să ne amânăm plecarea cu câteva zile? propuse Helen cu o mină care exprima îndoială.

- în niciun caz! exclamă Lauren. Totul va fi bine, mamă, nu-ţi face griji. Asupra Ştrengarului veghează un medic, mama lui este infirmieră şi sora nu-l slăbeşte din

ochi, ca pe o pasăre rănită....

- Este adevărat că Gemma noastră are tendinţa de a-şi proteja excesiv fratele... De-abia m-a lăsat să-l sărut, adineauri! remarcă Helen râzând. Lauren ridică mâna pentru a cere linişte.

- Oricum, spuse ea cu o voce fermă, nu veţi putea găsi loc la alt zbor, în această perioadă a anului. Aşa că plecaţi fără grijă şi încetaţi să mă trataţi ca pe o copilă.

- Lauren! o mustră cu amabilitate tatăl său. Acesta este un mod de a le vorbi părinţilor tăi?

- Poate că nu, dar este singurul pe care l-am găsit pentru a vă convinge să faceţi călătoria la care ţinteţi atât de mult.

- De acord, cedă Helen. în cazul în care crezi că te vei putea descurca singură....

- Afirmativ.

-în tot cazul, Lauren va putea să mă cheme dacă va avea vreo problemă, interveni medicul.

Conversaţia se opri şi toate privirile se îndreptară în direcţia sa. Tânăra femeie simţi cum i se formează un nod în stomac la ideea că ar putea rămâne cu ea după plecarea părinţilor.

- Credeam că trebuia să mergi să-ţi vezi mama? îndrăzni ea în şoaptă.

- Intr-adevăr. Dar îţi voi lăsa numărul de telefon de la

ea de acasă, ca să mă poţi găsi.

Lauren oftă şi speră că nimeni nu-i remarcase reacţia. In acea clipă, tatăl său se ridică şi anunţă înăbuşindu-şi un căscat, că evenimentele zilei îl epuizaseră.

- Ar fi într-adevăr cuminte să ne culcăm devreme, încuviinţă Tomas dând aprobator din cap. Dacă vrem să plecăm devreme mâine dimineaţă...

Lauren se încruntă şi se întoarse spre tatăl său.

- "Să plecăm?" Dar era prevăzut ca eu să vă duc la aeroport, nu?

- Da, dar era înaintea accidentului Ştrengarului. Tomas s-a oferit să te înlocuiască. Aeroportul este în drumul său. Şi apoi, asta îi va scuti pe copii de o plimbare plictisitoare.

Lauren se simţi cuprinsă de o ciudată melancolie. Ştia încă de la început că Tomas Lawrence nu va rămâne veşnic cu ea. Dar îi venea greu să accepte ideea plecării sale iminente.

- Mi se pare o idee bună, minţi tânăra femeie, evitând cu grijă să întâlnească privirea medicului.

Se ridică, luă o revistă pusă pe masa joasă şi spuse "bună seara", fără convingere.

- Voi verifica dacă Ştrengarul se simte bine, anunţă, plecând. Vă voi vedea mâine dimineaţă la micul dejun.

Simţea ochii lui Tomas aţintiţi asupra ei şi un fior o străbătu când îi întoarse spatele pentru a ieşi. Oare

reuşise să-şi ascundă dezamăgirea? Deoarece era mai bine ca Tomas s-o creadă indiferentă la plecarea sa, decât să poată ghici adevărata natură a sentimentelor pentru el - ceea ce nu voia pentru nimic în lume.

Lauren oftă: hotărârea sa de a nu se mai angaja vreodată, se topise ca zăpada la soare. Se încredea orbeşte în Tomas, până la a-i încredinţa viaţa fiului său, până la a se imagina în stare să construiască o fericire durabilă cu el. Cel mai trist în această problemă, era că medicul nu va şti niciodată nimic....

Intră fără zgomot în camera gemenilor. Ştrengarul dormea profund; îl trezi numai pentru a-l verifica dacă reacţionează normal la un stimul luminos. N-avea febră, dar se plângea de durere de cap. înainte ca tânăra femeie să se poată hotărî dacă să-i dea sau nu un analgezic, adormise.

- Somn uşor, îngeraşii mei, murmură Lauren sărutându-i uşor pe frunte.

Se pregătea să iasă, când văzu silueta lui Tomas conturându-se ca o umbră chinezească în cadrul uşii. îşi încrucişase braţele pe piept cu un aer nonşalant, dar tânăra femeie observă că pumnii îi erau încordaţi privind scena.

- Probleme? îi şopti el.

- Doar o uşoară durere de cap. M-am gândit să-i dau

ceva pentru durere.

- Şi?

O cută de îngrijorare brăzdase fruntea lui Tomas.

- Şi a adormit fără.

Medicul zâmbi şi o privi o clipă în tăcere. Apoi privirea îi alunecă peste cămaşa uşoară de noapte pe care o purta. El însuşi avea ca singură îmbrăcăminte nişte pantaloni de culoare închisă.

- Bine, mormăi Lauren pe un ton jenat. Este timpul să te duci să te culci, nu?

El nu răspunse şi tânăra femeie fu copleşită de o dorinţă de nestăpânit de a i se arunca în braţe, de a atinge muşchii încordaţi şi a-i mângâia pielea fierbinte. Işi frecă nervoasă palmele de materialul cămăşii de noapte, ca pentru a alunga orice dorinţă de atingere.

Respiraţia lui Tomas deveni mai rapidă.

Plecând privirea, Lauren constată că mişcarea mâinilor sale avusese ca efect întinderea veşmântului, subliniind perfect formele şi vârfurile seducătoare ale sânilor. Işi încrucişă imediat braţele, dar medicul nu putuse ignora acea manifestare evidentă a dorinţei sale.

- N.... noapte bună, bâigui tânăra femeie ocolindu-l, având grijă să nu-l atingă. Ne vom vedea mâine.

- Lauren.... Aşteaptă.

Vocea îi era răguşită, aproape un murmur.

Tânăra femeie nu se întoarse şi exclamă peste umăr:

- Vom avea tot timpul să ne spunem la revedere la micul dejun.

Şi se grăbi să meargă să se izoleze în imensa singurătate a patului său.

Câteva secunde după aceea, se auzi zgomotul duşului. Din nou imaginaţia Laurenei se înflăcără. O idee îi venea mai ales în minte, îngrozitor de tentantă, excitantă: să-şi scoată cămaşa de noapte, să i se alăture lui Tomas sub jetul fierbinte şi să-i exploreze goliciunea, culegând cu buzele apa care-i şiroia pe piele....

- Oh....

Lauren gemu şi-şi afundă capul în pernă. Oare de unde îi veneau aceste gânduri pe care nu le avusese vreodată mai înainte?

A doua zi, dimineaţa sosi prea devreme după dorinţa tinerei femei, care nu dormise foarte mult. Copiii era probabil încă culcaţi, dar din bucătărie se auzea deja zgomot; se hotărî să se ducă să se alăture părinţilor săi, pentru a profita la maximum de prezenţa lor.

Se dădu jos din pat, îmbrăcă nişte blugi şi o bluză uşoară şi coborî în grabă scara.

în loc să-i găsească pe domnul şi pe doamna Cowling, îl întâlni pe Tomas, cu o ceaşcă de cafea în mână. Purta un pulover negru şi pantaloni de aceeaşi culoare, care

dădeau prin contrast o nuanţă aurie pielii sale bronzate. Lauren nu-şi putea lua ochii de la silueta atletică.

- Bună ziua! exclamă medicul ridicând mirat o sprânceană. Eşti foarte matinală, astăzi! Sunt fericit că te afli aici. Voiam să-ţi vorbesc între patru ochi.

- Unde sunt ceilalţi? Dacă nu se grăbesc, vor întârzia....

Se prefăcu că iese pentru a-şi grăbi părinţii, dar medicul o reţinu de braţ.

- Aşteaptă!

Tânăra femeie se înfioră la atingerea degetelor pe pielea sa goală, la căldura mâinii sale. Ridică spre el o privire rugătoare, sperând împotriva oricărei aşteptări, că-i va spune că nu voia s-o părăsească şi că împărtăşea şi el acea dragoste mistuitoare care o consuma cu fiecare zi mai mult.....

- Voiam să-ţi explic, înainte să sosească părinţii tăi, de ce le-am propus să-i iau cu mine la aeroport....

- N-are rost.

Nu-ţi port pică, Tomas, îl întrerupse Lauren pe un ton posomorât.

Deci, asta era: nu-şi dorise acea clipă de intimitate pentru a-i declara dragostea lui, ci pentru a se asigura că n-o jignise luându-i locul de şofer

- Este o idee bună, reluă ea, cu o voce egală. Asta îl va scuti pe Ştrengar să iasă, iar tu vei putea să te întorci

acasă mai repede. Vezi: totul este excelent şi toată lumea este în câştig.

Se eliberă din strânsoare şi, de data aceasta, Tomas nu încercă s-o reţină.

- Mă duc să-i trezesc pe copii, declară Lauren. I-am lăsat să doarmă mai mult, pentru a nu deranja pregătirile, dar îmi vor purta pică dacă nu le voi acorda destul timp pentru a le spune la revedere bunicilor.

Ieşi repede, fără ca picioarele goale să facă zgomot pe podeaua de marmură. în spatele său, în bucătărie se auzi un oftat şi tânăra femeie se întrebă ce oare îl tulburase pe medic. Făcuse tot ce putuse pentru a-i linişti scrupulele, dar fără să menţioneze capitolul sentimente. Ce-şi putea dori mai mult?

îşi luară rămas-bun oarecum haotic, bunicii şi copiii interpelându-se în mijlocul unui vraf de valize, sărutându-se şi primind recomandări indispensabile, de ultimul minut. Sally şi Tomas stăteau puţin mai departe, iar Carlo li se alătură, după ce participase la efuziunile generale. Observa, cu capul aplecat într-o parte şi cu limba atârnând, BMW-ul care se încărca, simţind că se întâmplă ceva neobişnuit. Medicul îi puse o mână liniştitoare între urechi.

Scena îi aminti Laurenei acea seară în care mângâiaseră amândoi animalul, sus pe colină.

Oftă şi încercă să se concentreze asupra a ce le spunea mama sa nepoţilor.

- Să fiţi cuminţi amândoi şi să aveţi grijă de mama voastră cât timp lipsim.

- Promitem! Şi ne vom ocupa de asemenea bine de Carlo, preciză Gemma, care de la trezire nu-şi părăsise niciun pas fratele.

Tomas îşi instală pasagerii în spate şi în clipa când să urce în maşină, luă pentru o scurtă clipă mâna Laurenei între ale sale.

- Pe curând, îi murmură.

Degetele îi deveniră mângâietoare, apoi îi dădu drumul şi se aşeză la volan.

Priviră vehiculul gri coborând aleea ca o umbră, apoi dispărând în colţurile împădurite ale colinei, pentru a nu apărea decât mai jos, într-un ultim viraj.

Tânăra femeie strânse pumnii. Trebuia să se întâmple asta, o ştiuse de la început. Era inutil să se abandoneze regretelor. Oricum, ce ar fi câştigat dacă ar fi cedat dorinţei sale de o noapte?

- Foarte bine, teroriştilor, exclamă ea cu entuziasm silit, cred că a venit timpul să luăm ceva răcoritor. Ce credeţi? Verificaţi dacă în gamela lui Carlo este destulă apă şi scoateţi cuburi de gheaţă din frigider.

Luă micul grup tăcut în direcţia casei.

- Oare bunica a lăsat prăjituri? întrebă Ştrengarul cu un aer pofticos.

- Sper, răspunse Lauren zâmbind. Să vedem ce vom putea găsi.

în scurt de timp, gemenii îşi regăsiră energia obişnuită. Tânăra femeie trebui să-i amintească fiului său că se presupunea să se odihnească timp de câteva zile şi nu să coboare din patru în patru trepte scara din grădină.

în cele din urmă, Lauren se aşeză într-un şezlong şi observă distrată agitaţia din jur. După-amiaza părea fără sfârşit.

Când soarele era la zenit, Carlo i se alătură, epuizat de gemeni. Gâfâia zgomotos şi pe alocuri blana îi era udă de transpiraţie.

- Sărman câine! murmură Lauren. Vrei să te tund, spune?

Se ridică, încântată de pretextul de a-şi găsi o ocupaţie şi luă ustensilele necesare. Apoi începu să tundă blana lungă a animalului, pornind de la cap. Carlo o lăsă s-o facă, mârâind de plăcere, însoţit din când în când de câte o limbă lungă şi umedă pe faţa stăpânei sale.

Munca se dovedi până la urmă destul de plicticoasă şi Lauren lăsă să-i scape un geamăt de durere când se îndreptă în sfârşit. îşi frecă spatele, strâmbându-se la gândul crampelor musculare care cu siguranţă o vor chinui a doua zi. Doar dacă poate făcea câteva lungimi de

bazin în această seară, pentru a relaxa muşchii încordaţi.... De data aceasta, nu risca să fie deranjată de Tomas!

Un regret puternic o cuprinse la această idee şi roşi, apoi încercă să şi-l alunge din minte pe medic în restul după-amiezii. Avea destule de făcut pentru a fi ocupată până seara: să le facă baie gemenilor, să le dea să mănânce şi, cel mai dificil, să-i culce!

Ziua interminabilă ajunse la sfârşit. Gemma şi Ştrengarul se culcaseră fără a face prea multe mofturi şi Lauren abia primise un telefon de la părinţii săi, anunţând-o că ajunseseră la Londra fără necazuri. Se putea duce liniştită să înoate.

- Sper că te-am tuns destul de scurt, îi spuse lui Carlo, care o însoţi la piscină.

Făcu un ocol prin camera sa pentru a lua un prosop pe care-l înfăşură în jurul ei, după ce se dezbrăcase. Se pregătea să ajungă pe terasă, când răsună soneria de la intrare. Carlo alergă ca o săgeată şi lătrăturile i se auzeau din grădină.

Tânăra femeie îi blestemă pe vizitatorii târzii când se grăbi spre poartă. Jos pe alee, silueta lui Carlo se contura în strălucirea a două faruri rotunde şi galbene, în timp ce cineva îl mângâia, ghemuit de cealaltă parte a grilajului. Lătrăturile câinelui se transformaseră în scheunături de

bucurie.

Era oare un prieten al familiei Cowling, care uitase că erau în vacanţă? Silueta se ridică şi Lauren îşi reţinu respiraţia câteva secunde.

- Tomas....

Pentru început, nu putu face nici cea mai mică mişcare.

- Oare ai să mă laşi să intru? strigă medicul din drum.

Venindu-şi în fire, tânăra femeie coborî aleea în fugă aproape,
atrasă irezistibil de vocea vizitatorului nocturn.

- Bună seara, exclamă Tomas, numai zâmbet, când ajunse la grilaj. Eşti fericită că mă vezi, sau acest sentiment este rezervat lui Carlo?

- Ce.... ce faci aici? întrebă Lauren, ignorând total întrebarea medicului. Trebuia să te duci să-ţi vezi mama, la Moraira....

- Am fost s-o văd şi m-am întors, spuse cu nerăbdare Tomas. Asta am încercat să-ţi explic de dimineaţă, în bucătărie. Voiam să ştiu dacă aş fi binevenit ?

Vocea îi luă o inflexiune ridicată şi-şi lăsă fraza în suspensie. Dar Lauren era prea preocupată să încerce să-şi revină pentru a-i răspunde. încercase să se obişnuiască încă de dimineaţă cu ideea plecării sale şi iată că era din nou acolo, în faţa ei, ca şi când n-o părăsise niciodată....

- Vrei să rămâi aici? îl întrebă cu insistenţă.

Toate i se păreau atât de neaşteptate, încât nu mai era sigură de nimic.

- Da, te rog, răspunse politicos medicul.

- Oh.... Bun, foarte bine.

Zeci de întrebări i se îngrămădeau în minte, dar nu putu să formuleze niciuna. Făcu câţiva paşi în direcţia casei.

- Lauren?

- Da?

- Grilajul, Lauren. Ar trebui să-l deschizi pentru a mă lăsa să intru.

- Oh!

Tânăra femeie se simţi roşind puternic şi puse în funcţiune mecanismul de deschidere, apoi îl ţinu pe Carlo la o parte, în timp ce BMW-ul urca aleea, aproape neauzit.

Maşina se opri în locul pe care-l ocupase zilele precedente, ca şi când făcea parte integrantă din decor, ca şi când Tomas era un membru al familiei.

Medicul ieşi din vehicul şi începu să-şi descarce valizele.

- Dacă prevăzusei că te întorci, de ce ţi-ai luat lucrurile? întrebă Lauren cu un aer suspicios.

- Pentru că nu ştiam cât timp voi rămâne la mama, atâta tot.

In timp ce vorbea, o prinsese de cot şi Lauren se lăsă dusă
spre vestibul. Câinele îi urmă şi se duse pe salteaua sa, dintr-un colţ, cu un mârâit de plăcere.

Un vânt călduţ pătrundea prin fereastra care dădea spre piscină şi pe care Lauren o deschisese câteva clipe mai înainte. Medicul privi în acea direcţie, apoi îşi îndreptă atenţia asupra gazdei. Tânăra femeie îşi aminti că nu purta decât un prosop şi se înfioră când ochii întunecaţi ai lui Tomas urmăriră contururile materialului.

- Poate vrei să-ţi laşi valizele în camera ta ? îndrăzni în
sfârşit să rupă tăcerea.

Acum, tensiunea dintre ei era aproape palpabilă.

- Nu, răspunse simplu Tomas.

îşi lăsă lucrurile şi înaintă spre ea. Lauren făcu un pas nesigur înapoi, dar medicul o prinse de braţ şi o atrase fără menajamente spre el. Tânăra femeie se încordă la contactul trupului ferm al bărbatului, cu al său.

- Nu, Lauren, repetă Tomas aplecându-se spre ea.

Atunci, aceasta renunţă la reticenţe şi încercui cu braţele gâtul lui Tomas. Lăsă să-i scape un oftat când buzele întredeschise primiră ofranda unui sărut mistuitor. Fulgerător, Lauren înţelese că-l iubise pe acest bărbat încă din primele zile, fără măcar să ştie cum arăta, în

penumbra camerei sale de spital.

Avea buze moi. O ţinea cu fermitate şi era o fericire: nu ştia dacă propriile picioare ar fi putut s-o mai susţină mult timp. Tomas alunecă mâna mare pe spatele său şi o opri pe talie. Tânăra femeie se strânse lângă el şi simţi forţa crescândă a dorinţei sale.

- Au! exclamă brusc, încordându-se. Mă doare spatele îngrozitor....

îşi muşcă buza, jumătate stânjenită, jumătate supărată pe ea însăşi.

- Ce ţi s-a întâmplat? Ti-am făcut vreun rău? o întrebă medicul pe un ton îngrijorat. Degetele sale îşi reluară cursa fierbinte şi exploratoare, de data aceasta în scop profesional. Dar asta, simţurile Laurenei n-o ştiau şi ea nu-şi putu stăpâni un geamăt care nu mai era provocat de durere.

- Este vina mea, explică îndepărtându-se.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, sângele îi zvâcnea în tâmple. Era timpul să pună puţină distanţă între Tomas şi ea.

- Cu siguranţă, mi-am strivit un muşchi tunzându-l pe Carlo în această după-amiază, reluă pe un ton prefăcut degajat.

- Ai luat un analgezic?

- Nu, mă gândeam să înot puţin. Să numim asta

hidroterapie.

Mica sa glumă fu întâmpinată cu tăcere şi când ridică ochii, Lauren îl văzu pe însoţitorul său privind-o cu un aer grav. Tensiunea reveni cu putere.

- Eşti minunată, murmură el cu voce răguşită. In seara aceasta, îmbrăcată doar în lumina lunii....

Tânăra femeie încremeni, pradă unei tulburări sporite. Măcar dacă i-ar putea spune....

- Oare....

Tomas se întrerupse şi tuşi, ca şi când ezita.

- Oare mă pot alătura şedinţei tale de "hidroterapie?" reluă în şoaptă.

Lauren simţi că inima va înceta să-i bată. De câte ori îşi dorise să se scalde cu el?

Acum, când el îi cerea permisiunea, nu ştia totuşi ce să răspundă. Mintea îi era pradă unui haos indescriptibil de imagini, de dorinţe şi temeri.

- Desigur, spuse în cele din urmă, instinctiv, cu vocea tremurând. Mă duc să-mi pun costumul de baie....

- Lauren....

O reţinu cu o mână fermă şi o sărută cu blândeţe pe gât.

- Te rog.... îi şopti la ureche. Nu-ţi pune costumul de baie.

Inspiră profund şi maxilarele i se încordară.

- îţi promit să nu te ating, dacă nu-ţi doreşti, dar

dar nu
pot să uit cât erai de frumoasă în acea seară....

Cu aceste cuvinte, înălţă capul ca într-un gest de provocare, aşteptând răspunsul său.

Capitolul 9

- Oh, Tomas, murmură tânăra femeie sărutându-l repede pe obrazul puţin aspru.

El o îmbrăţişă cu pasiune. Lauren putu simţi sub degetele sale muşchii încordaţi, mărturie a tensiunii care îl cuprinsese.

- Lauren...? spuse medicul lângă buzele ei.

îi rostise numele cu o notă întrebătoare, ca şi când îi pândea aprobarea. Tânăra femeie nu putu răspunde, simţind doar mult prea puternic senzualitatea aproape animalică ce-i învăluia. I se formă un nod în stomac când simţi pe sânii săi blânda apăsare a bustului însoţitorului.

Tomas îşi trecu un deget peste obrazul său, trasând o invizibilă linie de foc.

- Cred că mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu, îi spuse cu o voce răguşită.

- Nu, protestă Lauren, fără convingere.

- Mică mincinoasă... Ce păcat. Ti-aş fi putut arăta cât de minunat ar fi fost. Ne înţelegem perfect....

Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia, întrebându-se cu un frison de exaltare ce va face medicul.

- Dar, cât sunt de nebun, mi-am dat cuvântul să nu te ating, reluă el cu un zâmbet uşor trist.

Ii întinse mâna şi ea o luă fără să ezite. Niciodată nu avusese atât de multă încredere în cineva. Niciodată nu

se dăruise atât de mult.

- Dacă am merge să facem o baie? sugeră Tomas. Sper doar că apa clorată va avea acelaşi efect care se atribuie duşurilor reci.

Aceste ultime vorbe nu erau decât un murmur, ca şi când vorbea cu sine. Totuşi, Lauren nu pierdu niciun cuvânt şi-şi simţi obrajii îmbujorându-se.

Ajunseră pe terasă. Aerul nopţii era cald încă, încărcat de parfumuri vegetale. Nu era nicio adiere de vânt şi greierii îşi începuseră recitalul fascinant.

- Imi voi pune lucrurile pe un şezlong, anunţă Tomas.

Dispăru în întunericul verandei. Tânăra femeie rămase
complet nemişcată, frământându-şi mintea, întrebându-se dacă purtarea sa era înţeleaptă. Totuşi, după un timp, firea sa sălbatică şi rebelă îşi făcu una din rarele apariţii. Lauren lăsă să-i cadă prosopul la picioare, coborî primele trepte ale bazinului şi intră hotărâtă în apă. In acea clipă, reveni Tomas.

Era superb. In ciuda întunericului, tânăra femeie îi putea distinge umerii puternici şi bustul lat care se îngusta până la o talie perfectă. înainta în tăcere, cu un mers de felină. Părea relaxat, dar pumnii strânşi îi trădau tensiunea.

- Nu ţi-ai schimbat părerea? o întrebă încet, sosind la capătul bazinului.

Lauren îl studie ultima dată cu un frison de emoţie şi-i întinse mâna. El i se alătură şi fără o vorbă, începură să înoate unul lângă celălalt. Braţele lor despicau apa la unison, într-o armonie perfectă şi tacită.

Lauren simţi toată nervozitatea părăsind-o treptat. O oboseală plăcută o cuprinse şi-şi încetini progresiv mişcările până când pluti, nemişcată, privind cerul.

- Lauren?

Vocea lui Tomas se auzi nu departe de ea, aproape abstractă în întunericul nopţii.

- Cum te simţi? reluă el. încă te mai doare spatele?

Tânăra femeie nu răspunse şi se lăsă purtată de senzaţia de
libertate care o cuprindea. înţelese că, înotând, luase inconştient una dintre cele mai importante decizii din viaţa sa.

- Nu, îi răspunse cu o voce fermă. Totul este în regulă. De fapt, cred că nu m-am simţit niciodată atât de bine, adăugă, punând un deget pe buzele medicului, care se apropiase de ea.

- Lauren....

Era complet nemişcat, dar respiraţia îi devenise mai sacadată.

- Mă întrebam dacă mi-ar fi greu să te fac să revii asupra promisiunii, murmură tânăra femeie, ca şi când gândea cu voce tare.

Apoi îşi înnodă braţele în jurul gâtului său şi se lipi de el. Simţi muşchii însoţitorului său contractându-se puternic, când picioarele goale se atinseră.

- Ce sugerezi oare? o întrebă cu o voce aproape severă, care demonstra controlul pe care ţinea să-l exercite asupra lui însuşi. Ce vrei?

- Pe tine. Pe tine te vreau.... Am nevoie de tine...

Medicul oftă profund şi după o foarte mică ezitare buzele li se întâlniră în întuneric. Era atât de multă pasiune în acel sărut.... Lauren rămase nemişcată o clipă, ca pentru a se asigura că nu visează şi Tomas reluă asaltul asupra gurii sale. Oh nu, nu visa.... Iubea, trăia, plutea. O senzaţie ameţitoare de furnicare o cuprinse, accentuată de mângâierea apei învolburate pe pielea sa goală. Observă că se îndreptau puţin câte puţin spre treptele bazinului.

Acolo, medicul se ridică în toată înălţimea sa, şiroind de argint, când o rază de lună îi atinse corpul sculptural. O trase din nou pe tânăra femeie spre el şi-şi afundă capul lângă gâtul său, înfierbântându-i simţurile. Lauren îl îmbrăţişă cu ardoare, ca pentru a se contopi cu el şi a deveni doar o fiinţă.

Tomas păru să observe acest abandon total, deoarece mâinile îi deveniră mai îndrăzneţe.

Lauren lăsă să-i scape un oftat şi-şi încuraja partenerul lipindu-se lasciv de virilitatea sa cuceritoare.

Medicul îi prinse coapsele şi ea le înfăşură în jurul taliei sale.

- Tomas.... murmură tânăra femeie.

Numele său avea savoarea mistică a plăcerilor interzise, a unui erotism latent pe care Lauren şi-l înăbuşise de la nefericita legătură cu Jeffrey.

- Este de-ajuns? o întrebă el pe un ton de o ironie politicoasă, dându-i drumul.

- Nu!

Aproape strigase. Lauren strânse picioarele şi medicul se încordă înainte de a-i prinde talia.

- Lauren, nu voi putea suporta acest supliciu foarte mult timp.... o preveni.

O răsturnă brusc în braţele sale şi o duse afară din apă. Lauren se cuibări lângă bustul său, tremurând de nerăbdare. O ducea pe altarul de sacrificiu, ca pe un miel speriat - dar ea era o victimă care consimţise, cu iniţiativă şi provocatoare.

Tomas o aşeză în sfârşit, aproape cu regret.

- Ai nevoie de un duş foarte cald, îi şopti la ureche. Mă duc să-mi iau lucrurile şi.... mă alătur ţie.

îl privi, cu inima palpitând şi picioarele tremurând, apoi plecă în direcţia camerei sale, cu paşi mari. Lumina îi răni ochii şi o stinse imediat, preferând să găsească drumul în întuneric.

Câteva clipe mai târziu, savura plăcerea unui duş

fierbinte. Dar tot trupul îi era încordat de aşteptare şi asculta cu febrilitate zgomotele nopţii, acoperite de jetul de apă, sperând să-l audă apropiindu-se. Tomas veni în linişte.

Mai întâi se auzi un foşnet, apoi perdeaua duşului se mişcă uşor. Câteva secunde după aceea, medicul era acolo, lângă ea.

- Am trecut să văd copiii. Totul este în regulă.

Lauren îşi muşcă buza: un sentiment trecător de vinovăţie o cuprinse când îşi dădu seama că nu se gândise nicio clipă la gemeni de la sosirea lui Tomas.

- Te simţi bine? o întrebă el în şoaptă. N-ai nici măcar o migrenă?

- De ce vrei să am migrenă?

- Inţelegi foarte bine ce vreau să spun. Dacă ţi-ai schimbat părerea....

- Nu este cazul, îl întrerupse Lauren cu o voce fermă.

Il observa pe furiş, regretând că lipsa de lumină o împiedica să vadă mai mult.

- Este mult timp de când visez asta.... spuse în sfârşit cu o voce gâtuită.

Se aplecă şi-i sărută bustul, sorbind cu aviditate picăturile de apă care şiroiau pe pielea lui. Tomas se încordă şi lăsă să-i scape un oftat răguşit. Respiraţia i se acceleră.

- Mă gâdili, îi spuse cu un râs grav, aplecându-se

pentru a opri apa.

- Asta este tot ce-ţi fac? întrebă Lauren cu un ton maliţios.

Medicul o prinse de mâini şi-i întinse un prosop.

- Pe toţi dracii, murmură Tomas cu răsuflarea tăiată. Ştii că eşti de temut? Mă înnebuneşti... Haide, şterge-ţi părul.

Se contractă brusc, de parcă primise o lovitură. Lauren îi ignoră deliberat ordinele şi începu să-l şteargă, trecând uşor materialul peste umerii, bustul şi abdomenul său...

- Ajunge... murmură Tomas gemând.

- Nu, declară tânăra femeie îndepărtând mâinile. Nu ajunge. Nu va ajunge niciodată.

Se minună de propria sa îndrăzneală şi simţi că medicul lupta cu el însuşi. Cedă totuşi rapid şi dădu frâu liber dorinţei sale. Luând-o în braţe pe tânăra femeie, o duse până la pat cu nesfârşită tandreţe. Lauren simţi că, pentru el, era cea mai preţioasă povară. Ar fi plâns...

Tomas ezită o clipă.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă cu o voce neliniştită.

- Părul.... Va uda patul.

- Ei bine, nu voi avea decât să-mi ţin capul pe margine!

Tomas tresări şi nu mişcă.

- Ce mai este?

Un râs grav străpunse liniştea.

- Vrei să-mi spui că nu înţelegi ce lasă să se înţeleagă propunerea ta? o întrebă cu o voce amuzată.

Lauren se gândi o clipă.

-Arată-mi, răspunse Lauren simplu.

Medicul ezită pentru ultima dată, apoi o puse delicat pe pat, cu picioarele pe pernă şi capul în gol. Văzută din acest unghi neobişnuit, camera căpăta o dimensiune nouă. Tânăra femeie se lăsă pe spate şi-l văzu pe Tomas care se înălţa ca un turn deasupra ei.

O observa cu o plăcere vizibilă, ochii urmărindu-i într-o imperceptibilă mângâiere formele trupului.

In cele din urmă îngenunche şi mâinile sale începură un vals priceput pe pielea Laurenei.

- Eşti atât de frumoasă, îi murmură bărbatul la ureche. Ca de marmură, dar în acelaşi timp atât de moale şi caldă...

Se opri pe conturul rotund şi perfect al sânilor.

- Da, reluă atât de şoptit, încât ea aproape nu-l auzi, atât de moale...

Se aplecă şi buzele îi alergară peste pieptul Laurenei. Respiraţia îi era cea mai uşoară briză. Tânăra femeie se arcui involuntar şi prinzând talia medicului, îl atrase la ea.

- Tomas.... te rog.

Acesta se întinse alături şi Lauren se lipi de el

frenetic, cu violenţă. Bărbatul începu să-i muşte buzele cu o încetineală exasperantă. In douăzeci şi şase de ani, ea nu simţise niciodată o asemenea plăcere, un amestec atât de exploziv de beţie şi acuitate extremă senzorială, o asemenea exaltare a feminităţii sale.

Mângâierile lui Tomas erau rând pe rând de foc şi de gheaţă. Tânăra femeie simţi un tremur de dorinţă scuturându-i trupul cu o violenţă aproape dureroasă.

Deschise picioarele şi-şi primi amantul în locul care, i se părea, îi revenea dintotdeauna. Tomas o asaltă cu toată puterea dorinţei sale.

Totuşi, se opri pentru ultima dată.

- Eşti sigură? o întrebă cu o voce vibrând de pasiune.

- Oh da, Tomas, da!

Mâinile mari îi prinseră atunci talia şi o posedă.

Timp de câteva clipe, Lauren crezu că medicul adormise. O cuprinse o uşoară dezamăgire şi se blamă pentru egoismul său: cu puţin timp înainte, el trecuse printr-o grea încercare şi avea nevoie de odihnă.

Dar când Tomas începu să vorbească, înţelese că, la fel ca ea, se mulţumise să rămână tăcut.

- Se pare că ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului în întuneric, murmură el. Te-ar deranja dacă am aprinde lumina?

Lauren se întoarse spre el şi se apropie până îi simţi respiraţia p^{e} g^{ât}.

- Oare este rezonabil?

- Rezonabil? întrebă medicul pe un ton surprins.

- Nu ştii cum arată părul meu când se usucă singur. Atunci, imaginează-ţi, părul ud, când mă bat cu un urs.

Râseră din toată inima şi Tomas întinse un braţ spre lampa de pe noptieră.

- îmi asum riscul, spuse cu umor. întotdeauna te-am găsit superbă, chiar după accidentul de avion. Aşa că...

Tânăra femeie închise ochii când încăperea se lumină. îi redeschise încet, după câteva secunde.

Aplecat asupra ei, Tomas o studie cu intensitate.

- Pot să-l perii în locul tău?

Cererea era cel puţin neobişnuită, dar părea să ţină mult s-o facă. Lauren încuviinţă fără să spună o vorbă, roşind puţin. Timiditatea nu-i dispăruse, în ciuda noii lor intimităţi.

Se aşeză picior peste picior. Ora care tocmai trecuse fusese cea mai minunată din toată viaţa sa şi tânăra femeie ardea de dorinţa de a-i împărtăşi medicului sentimentele sale, să-i strige cuvintele de dragoste care i se îngrămădeau în minte. Dar nu îndrăznea atâta timp cât nu făcea el primul pas.

- Aşa? o întrebă Tomas trecând un pieptene cu dinţi mari prin şuviţele lungi de păr.

- Este perfect. Asta îmi aminteşte de copilărie, când mama îmi peria părul. Nu era nimic asemănător pentru a mă relaxa. Această mişcare regulată, uşoară...

Medicul îşi continuă treaba în tăcere, în timp ce Lauren îl observa în oglinda care era în faţa lor. Părea extrem de concentrat.

- Lauren.... spuse în cele din urmă bărbatul.

Ezită şi tânăra femeie strânse pumnii, îngrijorată. Oare va distruge magia clipelor pe care tocmai le trăiseră?

- Nu.... ştiu cu adevărat ce să spun şi nici cum s-o spun, reluă medicul, oprindu-se. Este atât de mult timp de când n-am....

Se întrerupse din nou şi urmă o tăcere interminabilă.

- De asta noi am.... începu ea cu o voce mâhnită.

- Bineînţeles că nu! exclamă Tomas.

Cum îţi poţi imagina un asemenea lucru?

- Atunci, ce vrei să spui?

- Ei bine, după episodul Elena şi cu începutul bolii, am pierdut în mod brutal orice interes pentru dragoste, hm, să zicem... fizică. Un timp, am crezut chiar că nu voi mai putea....

îşi lăsă fraza în suspensie şi obrajii i se îmbujorară în mod edificator.

- în sfârşit, până să te întâlnesc, încheie zâmbind.

- Nu pricep....

- Ai năvălit în camera mea de spital şi am simţit imediat nevoia să te am mai aproape de mine, să te posed, să te fac a mea

pentru totdeauna şi pentru prima dată de luni de zile, m-am
aflat într-o poziţie delicată. Obligat să ridic piciorul, pentru a nu mă trăda...

Fu rândul Laurenei să roşească puternic. El o strânse în braţe râzând şi o întinse cu blândeţe.

- De data aceasta, îi spuse în şoaptă, ne vom lua timp să ne cunoaştem la lumină...

Tânăra femeie se înfioră şi dorinţa îi reveni cu putere. Tomas îi muşcă lobul urechii, iar ea îl răsturnă brusc, trecând deasupra.

- Lasă-mă să te iubesc, murmură Lauren.

Se aplecă, iar medicul oftă de plăcere.

Lumina era încă aprinsă când Lauren deschise ochii. Nu era obişnuită să se trezească lângă un bărbat. Chiar în timpul căsniciei, n-o putuse face. Nu înţelesese decât mult prea târziu că asta era pentru că Jeffrey petrecea mai mult timp în alte paturi decât al lor şi că se arăta distant faţă de ea, la trezire....

Observă subit că această amintire nu mai era penibilă. Exploră în mintea sa în căutarea durerii vechi; aceasta dispăruse. Oare motivul era dragostea sa pentru Tomas?

întoarse capul spre fereastră. Zorii erau aproape şi noaptea deja mai puţin densă. Se ridică şi ieşi pe terasă. Trebuia să-şi pună puţină ordine în gânduri,

ceea ce nu putea face privindu-l pe Tomas. în realitate, se temea de clipa în care acesta se va trezi. Atunci va şti dacă visurile sale de un viitor în doi fuseseră zadarnice....

Mediterana se întindea cât vedea cu ochii. Un mantou de ceaţă matinală întârzia încă peste apele sale întunecate. Tânăra femeie privi cerul catifelat în căutarea unei indicaţii asupra vremii din ziua care începea.

- Ce faci acolo?

Vocea lui Tomas o învălui asemenea unui balsam şi se întoarse zâmbind. Medicul era tolănit leneş pe pat şi întindea mâna în direcţia sa. Ochii săi, încă somnoroşi, aveau acea licărire maliţioasă pe care începuse s-o cunoască atât de bine. Ştia ce se va întâmpla dacă i se va alătura. Făcu totuşi câţiva paşi în direcţia patului, apoi se opri.

- Copiii! exclamă Lauren cu remuşcare.

Vor da buzna aici imediat ce se vor trezi şi dacă te vor găsi....

- Să sperăm că vor dormi până târziu, o întrerupse medicul cu un zâmbet sugestiv. Pentru că n-am terminat cu mama lor. Poate chiar nu voi termina niciodată....

Rostise aceste ultime cuvinte cu o înflăcărare aproape mistică. Tânăra femeie îşi simţi inima

entuziasmându-se şi speranţa începu să crească în ea ca un val puternic. Se rezemă tremurând de marele panou din sticlă.

Briza ridică perdelele şi acestea o înfăşurară asemenea unor valuri orientale. Medicul se ridică, se îndreptă foarte încet spre ea şi îndepărtă ţesătura cu gesturi lente, ca şi când despacheta un lucru extrem de preţios.

- Soarele dă părului tău reflexe de aramă şi de aur, îi murmură pe un ton admirativ. S-ar spune că l-a aprins lumina...

Ii mângâie tandru obrazul, apoi mâna îi coborî de-a lungul trupului, în timp ce se aplecă pentru a o săruta.

- Care este parfumul tău? o întrebă, adulmecându-i pielea cu încântare.

- Nu folosesc. Este şamponul şi săpunul copiilor....

Se încordă când Tomas îşi afundă capul lângă gâtul său, pe care-l sărută cu pasiune. Tomas se aplecă şi buzele sale îşi continuară dansul ameţitor peste sâni, apoi peste abdomen. Tânăra femeie îşi simţi genunchii tremurând şi se prinse de canatul ferestrei.

Brusc, mânat de o hotărâre subită, medicul o ridică şi o duse până la pat.

O aşeză uşor pe cearşafurile calde încă şi se întinse lângă ea, studiind-o cu intensitate.

- Eşti minunată, îi şopti. Perfectă....

Pentru prima dată în viaţă, Lauren se simţea într-adevăr atât de frumoasă cum spunea însoţitorul său. Cu nespusă fericire, îl lăsă să-şi treacă mâna peste toate părţile trupului său şi să le laude pe rând. Se întoarse pe burtă, pentru a-i permite să continue această încântătoare ceremonie.

îşi aminti prea târziu....

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Tomas mângâindu-i uşor cicatricele mici de deasupra şoldurilor.

Lauren se încordă instantaneu, incapabilă să ascundă faptul că întrebarea o tulburase. Mintea îi dicta mii de răspunsuri.

- Acelea? Oh, am făcut nişte teste, declară în cele din urmă, pe un ton prefăcut detaşat.

- Ce fel de teste?

Lauren ezită. Era greu să-l mintă. în definitiv, era medic şi mai mult, suferise de leucemie. Cunoştea mai bine decât oricine protocolul în materie de transplant...

- Pentru a vedea dacă puteam să fiu donator, răspunse cu o voce slabă.

Apoi se strânse lângă Tomas, în speranţa de a schimba subiectul spinos. în zadar.

- Dar asta se face prin examen de sânge, spuse el imediat. Cicatricele astea....

Este o prelevare de măduvă osoasă, nu-i aşa?

Tânăra femeie îşi aminti sentimentul de îndoială

care o cuprinsese înainte de operaţie. Oare era rezonabil pentru o mamă singură să se supună unei anestezii generale? Dacă se întâmpla ceva rău, ce se va întâmpla cu copiii? Pe de altă parte, era perfect sănătoasă. Şi dacă asta era singura şansă de supravieţuire a doctorului Lawrence....

- Da, spuse în şoaptă tânăra femeie.

- Spune-mi, o întrebă Tomas cu interes sporit, ştii cui i-a fost făcut transplantul?

- Nu, nu puteam să ştiu, minţi ea. Donatorul este înscris într-un fişier informatic şi măduva sa poate fi folosită în mai multe spitale, chiar străine.

- O ştii? repetă Tomas şi Lauren fu străbătută de un fior de gheaţă.

Nu-i va da drumul atâta timp cât va bănui ceva. Dar oare cum va reacţiona dacă va afla adevărul?

- Da, admise împotriva voinţei sale.

- Este cineva din serviciul tău?

Lauren se gândi să-l mintă din nou, dar medicul se rostogoli brusc asupra ei şi o privi cu o faţă impasibilă.

- Lauren, o întrebă cu o voce de gheaţă, care este grupa ta sanguină?

- AB negativ.

Urmă o lungă tăcere. Tânăra femeie se încordă, aşteptând ca însoţitorul său să izbucnească.

- Aşadar, de asta nu m-ai vizitat....

Lauren îşi simţi inima frângându-se la această evocare. După operaţie, el trebuie să se fi simţit teribil de singur, de părăsit. Poate crezuse chiar că, la fel ca logodnica sa, preferase să fugă.

- Foarte bine, spuse Tomas ridicându-se.

îşi aţinti asupra ei o privire încărcată de dispreţ.

- Cred că aş fi preferat metodele Elenei. Cel puţin, ea era sinceră.

Lauren deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Avea impresia că primise o lovitură puternică. Tomas se întoarse şi exclamă peste umăr, ca şi când nu mai suporta s-o vadă pe tânăra femeie.

- Spune-mi, de ce ai făcut asta? Din milă, pentru a-ţi mulţumi conştiinţa, sau pentru a te căsători?

Vocea îi era cât se poate de batjocoritoare. Medicul ajunse la uşă şi se întoarse. Ochii îi străluceau de o lumină sălbatică.

- Poate sperai să prinzi în plasă un bărbat fără apărare, care te va ajuta să-ţi crească copiii?

Lauren îşi simţi sângele zvâcnind în tâmple. Mintea îi era în agonie. Vederea i se tulbura şi-şi afundă unghiile în palme pentru a nu izbucni în plâns. Nu, nu trebuia, în faţa lui....

- Bună încercare, încheie Tomas inspirând cu dispreţ şi deschizând uşa. Mulţumesc pentru transplant, Lauren - dar te anunţ cu regret că încercarea ta de a mă

cumpăra a eşuat lamentabil.

Uşa se închise după el cu un pocnet sec.

Capitolul 10

Lauren se privi pentru ultima dată în oglinda retrovizoare, încercând să întârzie clipa în care va trebui să coboare din maşină.

Bronzul îi dispăruse mult prea repede după gustul său, ca şi tenta arămie pe care o dăduse soarele părului ei. Şi când te gândeşti că ar fi vrut atât de mult să arate cât mai bine astăzi....

Işi luă poşeta de pe scaunul pasagerului, ezită pentru ultima dată şi ieşi din vehicul. Departamentul de urgenţă era bine indicat şi ea ştia că în acea zi, Tomas Lawrence era de serviciu aici.

Erau şase săptămâni de când acesta părăsise vila, plecând chiar înainte de a se fi trezit Ştrengarul şi Gemma. In interesul copiilor, tânăra femeie se străduise după plecarea sa să nu se vadă nimic din durerea sa, acceptând să se joace cu ei şi însoţindu-i în lungi plimbări cu Carlo. Totuşi, nu era vina lor dacă, în ce o privea, totul îi amintea de un anumit medic posac şi trist...

- Aş putea să vorbesc cu doctorul Lawrence? îi ceru tinerei recepţionere care o întâmpină.

- Nu sunteţi pacientă, nu-i aşa? întrebă aceasta din urmă, privind-o atent, cu vizibilă admiraţie.

- Nu, sunt o fostă colegă, răspunse Lauren, deformând puţin adevărul. Treceam prin împrejurimi şi

voiam să-i fac o surpriză....

Funcţionara îi aruncă o privire în acelaşi timp amuzată şi surprinsă. Lauren se întrebă brusc dacă medicul nu avea deja o nouă iubită şi dacă vizita ei nu va provoca bârfe în serviciu.

- Dacă binevoiţi să luaţi loc câteva clipe, voi vedea dacă este disponibil.

îi zâmbi cu un aer conspirator şi plecă. Tânăra femeie găsi un scaun şi se aşeză, nervoasă.

Era gata să se ridice să plece, dar după ce mersese atât de departe, ar fi fost ridicol.

Recepţionera se întoarse după un timp care i se păruse o veşnicie şi-i făcu semn s-o urmeze.

- Cu excepţia a ceva neprevăzut, o anunţă ea, îşi acordă câteva clipe de odihnă. îl găsiţi în salonul medicilor, pregătindu-se să bea o cafea.

O măsură pe Lauren cu un ochi critic.

- Şi dumneavoastră păreţi să aveţi multă nevoie de un întăritor, adăugă perspicace, înainte de a se întoarce la postul său.

Uşa era închisă şi tânăra femeie se întrebă dacă trebuia să intre direct, sau să anunţe. Alese a doua soluţie şi bătu cu mâna tremurând.

- Intră! răspunse o voce profundă şi tărăgănată, care o făcu să simtă un nod în stomac.

Se gândi din nou să fugă, dar se răzgândi la timp.

Impinse uşa cu teamă.

- Da?

Tomas era mai degrabă prăbuşit, decât aşezat, într-un fotoliu în faţa uşii, cu ochii închişi şi picioarele întinse în faţa lui. Văzându-l, Lauren îşi muşcă buza. Părea să fi pierdut din greutatea la care ajunsese în Spania. Pielea îi era palidă, pleoapele uşor violacee.

- Da, repetă el, tot fără să deschidă ochii.

- Tomas? murmură tânăra femeie, incapabilă să spună mai mult.

Se simţea din nou copleşită de dragoste, o dragoste cu care încercase să lupte în aceste ultime şase săptămâni - în zadar, după cum îşi dădea seama acum.

Mai întâi se gândi că medicul nu o auzise şi tocmai se îndoia că-i rostise realmente numele cu voce tare. Poate strigase în mintea sa?

Apoi, maxilarul medicului se contractă. Ridică pleoapele şi o observă atent, străpungând-o cu privirea întunecată. O clipă, Lauren crezu că citeşte acolo o urmă a vechii călduri, dar la zâmbetul său glacial, înţelese că se înşelase.

- Cărui fapt îi datorez această onoare?

Tinerei femei îi veni să strige, să-i arunce în faţă motivul vizitei sale. Dar nu voia să strice totul printr-o nechibzuinţă.

- Eu....

înghiţi cu greutate, gâtul uscându-i-se brusc.

- Ai ceai? îl întrebă în şoaptă.

Tomas îi răspunse printr-un râs grav şi ironic.

- Foarte bine, exclamă. Să încercăm aşadar să ne comportăm ca nişte persoane civilizate.

Se ridică şi se îndreptă spre un reşou aşezat într-un colţ. Halatul nu ascundea decât incomplet hainele sale prea largi, care confirmară bănuielile tinerei femei în legătură cu sănătatea lui.

Medicul se întoarse după câteva clipe.

- O ceaşcă de ceai, anunţă cu o voce indiferentă.

Mâna îi era fermă şi nicio cută nu tulbură suprafaţa lichidului. Lauren se aşeză şi puse farfurioara, apoi se prinse convulsiv de braţele fotoliului, pentru a-şi ascunde propria nervozitate.

- Foarte bine, exclamă Tomas prăbuşindu-se obosit pe scaunul său. Şi dacă, acum, am face puţină conversaţie politicoasă? Aş putea să-ţi spun că arăţi splendid, iar tu să-mi răspunzi că....

- Că nu este cazul tău, departe de asta, îl întrerupse Lauren pe un ton tăios.

Se domoli, văzându-l strâmbându-se.

- Ce nu este în regulă, Tomas?

O problemă de respingere?

- După câte văd, eşti încă la fel de atentă, murmură medicul pe un ton ironic, îndată ce-şi găsi sângele-rece.

- Ajunge! Nu te înşela asupra motivelor îngrijorării mele...

Un rânjet deformă gura medicului.

- Ingrijorare? o întrerupse el.

- Da, îngrijorare. Pentru un fost pacient şi pentru un bărbat pe care ajunsesem să-l consider prieten.

- Şi îţi minţi toţi prietenii? Sunt întotdeauna ultimii care află lucrurile importante care...

- Nu puteam! exclamă Lauren. N-aveam dreptul să-ţi spun. N-am avut niciodată un caz de acest gen în serviciu....

- Atunci, de ce? o întrebă pe un ton mai calm. Erau şi alţi pacienţi

- Doar trei la sută dintre ei aveau grupa AB şi din acest grup, doar cincisprezece la sută aveau RH negativ. Şi nu vorbesc despre şansele de a găsi un donator compatibil cu anticorpii tăi, în acea perioadă.

Tomas arboră o mină gânditoare. Era încruntat şi aplecat în faţă, cu coatele pe coapse şi mâinile împreunate.

- Tomas?

Il aşteptă să ridice ochii.

- Şansele să fim compatibili erau la fel de mici ca şi cele de a ne întâlni în acelaşi avion, reluă tânăra femeie cu o voce blândă.

Medicul încuviinţă, zâmbind.

- Şi dacă acel avion nu se prăbuşea, continuă Lauren, n-aş fi avut ocazia să-ţi vorbesc şi să te recunosc.

- Oare nu Aristotel a spus că viaţa este plină de întâmplări şi răsturnări?

Lauren oftă de uşurare văzându-l în stare să reacţioneze din nou, să-şi domine emoţiile.

- Pentru un pacient normal, continuă ea, identitatea donatorului n-ar avea importanţă.

- Dar eu am fost suficient de egoist pentru a crede că lumea se învârtea în jurul meu şi pentru a-mi imagina că ai uneltit în spatele meu, completă Tomas pe un ton pocăit.

- Nu degeaba ţi se spune ursul...

- De ce ai venit astăzi? o întrebă el după un timp, reluând conversaţia de la început. Doar pentru a pune lucrurile la punct?

Lauren ezită. Tocmai îi dăduse pretextul ideal pentru a-i spune în sfârşit totul. Dar nu mai reuşea să-şi găsească vorbele.

- Lauren?

Tomas se aplecă, neliniştit.

- Ceva nu este în regulă? Copiii, poate?

- Nu, se grăbi ea să răspundă. Se simt foarte bine şi....

- Şi?

- Şi vorbesc mereu despre tine, despre jocurile din piscină, despre plimbările cu câinele...

îşi termină fraza în gând: "Vorbesc despre tine atât de des, încât eşti aproape un membru al familiei".

Ridicând capul, văzu cu uşurare că interlocutorul său zâmbea.

- Sunt nişte copii formidabili. Datorită mamei lor.

Privirea îi era ciudat de gânditoare.

- Tomas, trebuie....

- Lauren, îmi pare rău....

Vorbiseră amândoi în acelaşi timp şi se întrerupseră râzând.

- Nu.... ştiu de unde să încep, reluă tânăra femeie în grabă. Am să-ţi anunţ ceva, dar din cauza a ce mi-ai spus în ultima dimineaţă, la vilă....

- Imi pare rău, o întrerupse medicul. N-aveam dreptul să-ţi vorbesc în acel mod, mai ales după ceea ce tocmai împărtăşisem...

Lauren se îmbujoră gândindu-se la acea noapte.

- După toate prostiile pe care le-am spus, continuă Tomas, nu era nicio şansă să-ţi doreşti să mă mai vezi....

- Nu! Vreau să spun, ba da! In agitaţia sa, tânăra femeie scăpă poşeta, al cărui conţinut se vărsă pe jos. Medicul îngenunche, pentru a o ajuta să-şi adune lucrurile.

- Lauren?

Ii puse un deget sub bărbie şi o obligă să-l privească.

- De ce ai venit? Oricare ar fi motivul, îţi promit să nu ţip.

- Nici să mormăi?

- Voi încerca, răspunse medicul cu o mină jalnică.

Lauren inspiră profund şi-şi încrucişă discret degetele la spate.

- Iată... începu ea. Ultima dată, după plecarea ta grăbită, credeam că nu te voi mai vedea, că nu vei mai vrea să ai de-a face cu mine.

Se opri pentru a-şi căuta cuvintele şi Tomas profită de ocazie pentru a-i lua mâna. Degetele li se înlănţuiră.

- Şi apoi.... situaţia.... s-a schimbat şi mi-am spus... că trebuia să vin să-ţi spun.

- Ce s-a întâmplat?

- Este din nou o problemă de statistică, murmură ea.

Se întrerupse din nou şi Tomas îi sărută căuşul palmei pentru a o încuraja. Lauren zâmbi şi-i luă mâna pe care o sărută la rândul ei, înainte de a o duce încet până la abdomenul său.

- îţi port copilul, mărturisi în sfârşit tânăra femeie privindu-l drept în ochi, în timp ce o lacrimă mare îi curgea pe obraz.

Medicul sări în picioare, ca şi când fusese lovit. O

expresie de neîncredere i se zugrăvi mai întâi pe trăsături, înlocuită treptat de uimire crescândă.

- Lauren, spuse el cu o voce vibrantă, eşti sigură?

Aceasta încuviinţă fără o vorbă.

- Dar cum este posibil? o întrebă stupefiat.

- Din câte îmi amintesc, cum se făcea în mod obişnuit, îl tachină tânăra femeie.

- Din câte îmi aduc aminte, a fost foarte diferit de modul obişnuit. A fost extraordinar.

Zâmbiră amândoi, fericiţi de această mică diversiune care îi făcu să uite tensiunea care domnise între ei, câteva clipe mai devreme.

- Serios, reluă Tomas, ştii foarte bine ce-am vrut să spun.

- După medicul meu, este aproape un miracol.

De aceea trebuia să-ţi spun că vei fi tată, chiar dacă nu mă mai voiai pe mine. Mă înţelegi, nu-i aşa?

Se lăsă o tăcere lungă, pe care Lauren o atribui şocului emoţional. Tomas se ridicase şi măsura încăperea cu paşi mari şi cu mâinile la spate. Apoi se opri în faţa ferestrei.

- Cine te-a făcut să crezi că nu te-aş mai vrea? o întrebă, privind afară.

- Ei bine.... tu.... Tu ai spus....

- N-are importanţă ce am spus, o întrerupse cu un gest al mâinii. Ce am trăit noi.... Se opri, căutându-şi

cuvintele.

- N-am trăit niciodată mai înainte, încheie ea, fără să stea pe gânduri.

Işi reproşă imediat că se trădase astfel. Dacă Tomas îşi dădea seama că era îndrăgostită de el, simţul onoarei îi va dicta imediat să se angajeze. Şi tânăra femeie nu voia să fie obligat să trăiască alături de ea doar din cauza copilului pe care-l aştepta.

- In sfârşit, reluă Lauren după câteva secunde, să nu crezi că pretind ceva din partea ta.

Medicul întoarse uşor capul în direcţia sa.

- Vrei să spui că nu mai vrei să te dăruieşti unui bărbat din cauza căsniciei tale? o întrebă pe un ton neutru.

- Nu!

- Perfect, atunci. Acum, pentru că am lămurit acest detaliu, cred că ar trebui să tragem foloase din situaţie.

Reveni spre ea, puse un genunchi pe pământ şi-i luă mâna cu un gest teatral.

- Lauren Carter, îmi faci onoarea să devii soţia mea?

Tânăra femeie îşi simţi inima tresărind în piept şi clipi din
ochi ca pentru a se asigura că nu visa.

- De ce? îl întrebă în cele din urmă.

Tomas păru o clipă derutat.

- Cum "de ce?" Dar pentru că-mi porţi copilul,

desigur!

- înţeleg, spuse Lauren cu o voce egală. în acest caz, îţi mulţumesc pentru propunere, dar răspunsul este nu.

- O clipă! exclamă Tomas reţinându-i mâna. Ce vrei să spui?

- Oare nu înţelegi sensul cuvântului "nu"?

Lauren simţi înţepături de rău augur în ochi. Trebuia să iasă din acest spital cât mai repede, sub ameninţarea de a produce acolo un scandal despre care se va vorbi încă mulţi ani.

- Dar nu poţi, strigă medicul cu o notă de panică în voce. Trebuie să te căsătoreşti cu mine!

- Nu trebuie absolut nimic, răspunse tânăra femeie ridicând bărbia cu un aer războinic. Dar linişteşte-te, adăugă ridicând mâna pentru a-i întrerupe scurt protestele, te voi lăsa să vezi bebeluşul când vei vrea. Nu sunt atât de crudă....

Ise pusese un nod în gât. Oare cum îl va putea vedea pe medic la intervale regulate, fără să sufere?

- Ba da, eşti crudă dacă te gândeşti că voi suporta să vin la tine în timp ce nu mă vrei. Prefer mai degrabă să-ţi las copilul, decât să-ţi impun prezenţa mea, pentru că eşti răutăcioasă.

Lauren făcu ochii mari de uimire.

- Dar acesta ar putea să fie unicul tău copil!

Oare asta are atât de puţină importanţă pentru tine?

- Nu, răspunse Tomas pe un ton dur, cu maxilarele încordate. Dar tu însemni mai mult pentru mine, Lauren. Mult mai mult. Aş putea trăi fără urmaşi - m-am pregătit pentru asta. Dar aceste ultime săptămâni mi-au dovedit că n-aş putea trăi fără tine.

- Oh, Tomas, dacă ai şti cum am....

Un bip ascuţit îi întrerupse declaraţia.

- Ai face mai bine să răspunzi, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi, atât de mare îi era fericirea.

- Să nu te gândeşti să te mişti de aici. Incă n-am terminat cu tine.

Se îndreptă spre telefonul plasat într-un colţ al încăperii, ridică receptorul şi aşteptă. Pentru început, tânăra femeie nu-i putu înţelege cuvintele, dar medicul nu întârzie să ridice vocea.

- Nu, spunea el. Acum este ora paisprezece şi am făcut deja o gardă de şaisprezece ore. Imi pare rău, nu mă ofer voluntar pentru opt ore în plus. Găsiţi pe altcineva.

Ascultă răspunsul şi-i adresă o privire Laurenei.

- Ştiu că altădată eram mereu dispus, reluă Tomas, dar s-a terminat. Pe viitor mă cheamă lucruri mai importante. La revedere.

Inchise şi-i făcu un semn tinerei femei

- Vino, repede! Ar fi în stare să mă încuie aici!

Lauren îşi luă râzând poşeta şi-l urmă. Trecură

aproape în fugă prin faţa recepţiei.

Lauren flutură mâna la adresa funcţionarei care-i privea stupefiată.

- Aveam intenţia să merg acasă, explică Tomas, când ajunseră la intrarea spitalului. Dar poate ar trebui să începem prin a anunţa vestea Gemmei şi Ştrengarului....

- Ce veste? îl întrebă tânăra femeie pe un ton inocent.

- Care, după părerea ta?

- Este prea curând pentru a le vorbi despre bebeluş. Aşteptarea li se va părea interminabilă.

- Să le vorbim atunci despre căsătorie.

- Despre căsătorie? Dar despre ce căsătorie vorbeşti?

- Dar.... ai spus....

- N-am spus da, sublinie Lauren cu drăgălăşenie.

Medicul se întristă şi scutură din cap.

- Ştiu că am meritat toate reproşurile tale, Lauren, şi nu pot face nimic altceva decât să-ţi spun că te iubesc. Spune da, te rog....

Tânăra femeie se simţi copleşită de fericire auzind cuvintele, impresionante şi sincere, ale bărbatului pe care-l iubea.

- Da, spuse ea simplu. Da, te iubesc şi, vreau să mă căsătoresc cu tine.

îi sări de gât cu un strigăt de bucurie şi-l sărută, fără să se preocupe de strigătele de o ironie amabilă ale unei cete de adolescenţi care trecea pe acolo.

- Vino la mine, murmură Tomas lângă buzele ei. Aici ne lipseşte intimitatea şi am o dorinţă irezistibilă de a te săruta....

Câteva minute mai târziu, Tomas deschise uşa unei locuinţe mari şi vechi,la marginea oraşului.

- Se cuvine respectată tradiţia, spuse cu un aer solemn şi misterios.

Cu aceste cuvinte, o ridică pe Lauren în braţe.

- Dar ce faci? îl întrebă aceasta.

- Te trec pragul.

- Ei haide, este un obicei care nu-i priveşte decât pe tinerii căsătoriţi!

-Ai dreptate, răspunse Tomas aşezând-o cu delicateţe. Dar în ce mă priveşte, n-aş putea să mă simt vreodată mai legat de tine, decât sunt în această clipă. Desigur, ceremonia este importantă, dar nu va face decât să confirme o stare de fapt. Şi anume, că sunt ferm hotărât să te iubesc şi să te păstrez lângă mine până la sfârşitul zilelor mele.

Lauren primi cu încântare această minunată perspectivă şi-şi pecetluiră legământul cu un sărut tandru.... urmat curând de multe altele.

Sfârşit